

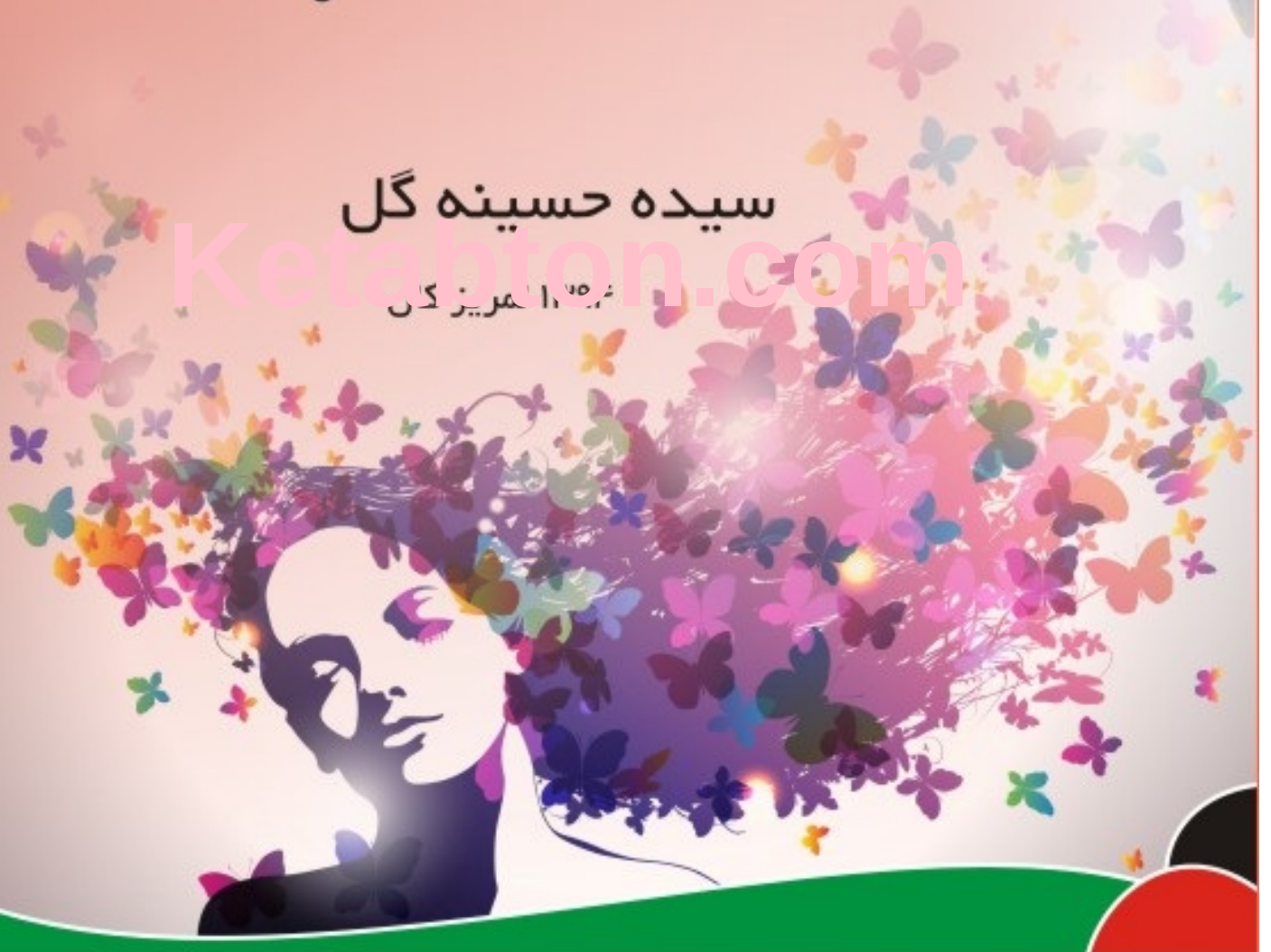
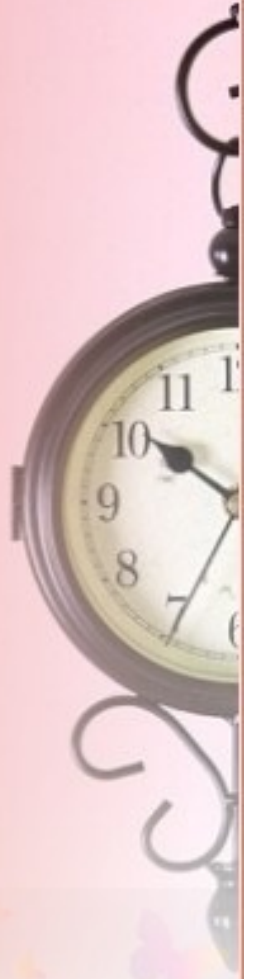
(ناول)

وختونم

سیدہ حسینہ گل

۱۳۵۰ء فریز گل

Ketabon.com

وختونه

سیده حسینه گل

۱۳۹۴ ل کال

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم:	وختونه
ليکواله:	سیده حسینه گل
خپرونډی:	د افغانستان ملي تحریک، فرهنگي خانګه
وېبپاڼه:	www.melitahrik.com
کمپوزګر:	سلیم نأبناد (nashad.saleem@gmail.com)
ډیزاینګر:	ضیاء ساپی
پښتی ډیزاین:	فیاض حمید
چاپشمېر:	۱۰۰۰ ټوکه
چاپکال:	۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م
د تحریک د خپرونو لړۍ:	(۳۸)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

تړون

د استاد اسمعيل يون او د هغه د تحريك
په نوم چې د لروبر د پښتنو --- او د لوى
پوښتونستان د يو والي زېرى دې شي —
سیده حسینه گل

ڊالی

خپل دا ناول په ډېره مینه خپل پلار
استاد سید مظهر شاه کاکا خپل ته ډالی
کوم چې د فکر او د لاس تر سیوري مې
تگ کړی دی او په خپلو رنایگانو یې
راته وختونه رنای کړي دي.

سیده حسینه گل

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلا بېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كابل د كب پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملى كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

نور به څه ووايم؟

نور خو ليکلو او وئيلو ته څه شته هم نه - ولې چې هرڅه مې وختونه کړل - تاسو ته مې وړاندې کړل - خو دومره به بيا هم وئيل وي چې وختونه ناول لکه زما د وړمبي ناول ملکه يوه ژوندۍ کيسه ده - د ژوندو کړدارونو سره - هيله لرم چې ستاسو به خوښ هم شي او لکه د ملکه به پرې خپلې درنې رائۍ ښکاره هم کړي - د څه وخت نه مې ناول ليکلو ته پام شوی دی په دې خاطر چې پښتو کې په شته ناولونو کې زيات والی راشي او هغه که د معيار سره وي نو به ډېره ښه وي - نورې خبرې به په دې ناول تاسو کوی ځکه چې دا اوس ستاسودی - ما خپل کار تر دې گڼلو خو يوه خبره بيا هم چې هر پښتون ليکوال ترخپله وسه خپلې ژبې ته کار کوي خو دغه کار بيا کتابي بڼه کې راښکاره کېدل يو لوی غم دی - ځکه چې تاسو په دې هرڅه پوه یی چې دلته په پښتونخوا کې پښتو ژبې ته لاهاغه پام د واکمنو نه دی راگرځېدلی چې تر مخه يې پښتو کتابونه دولتي چارواکي چاپ او خپاره کړي - خو بره پښتونخوا ځنې د پښتو خوا خوږې لگيا دي او دا کار ترسره کوي - مونږ په دغه ټولو پښتنو وياړ کوو چې پښتو نازوي - د پښتو ژبې لوی پوهاند استاد اسمعيل يون او د هغه د غورځنگ زلمي ټول د ستاينې وړ دي چې دې گران کار ته يې بډې وهلې دي او پښتو ښائسته کوي هم او شته کوي يې هم - دغه ناول به د دې پښتنو په وياړ او مرستو تر تاسو درورسي کورونه يې ودان، خو مننه کوم د ځينو هاغو ملگرو چې قدم په قدم راسره په دې وختونو کې ملگري وو - په ملا به يې ټپولم او د لاسو به يې نيولم - د ټولو نه وړمبی د خپل ژوند د ملگري وارث خان ناياب يوه نړۍ مننه چې دې ناول ته يې په مينه ليکلو ته کښېنولم - د ساحل يوسفزي، مهران دېش، عبدالوحيد گران،

عبدالرحمان لژوال او په تېره تېره د استاد فېض الوهاب فېض هم د زړه نه مننه چې ډاډه یې راسره وه — د گران لطیف شاه شاهد چې سترگې په لاره یې دی — د گرانې وږمه عامر هم مننه چې وخت په وخت یې رانه ځان خبرساتلی دی د ناول حال یې رانه اخستی دی — د ملگري او گران ورور حسېن عالم مندوخیل ذکر که ونه کړم دا به یو لوی زیاتۍ وي چې وخت په وخت یې خپلې مرستې رارسولې دي — د مشر امین الله داودزي هم مننه چې همت او حوصله راکوي —

او په آخر کې د گران ملگري سلیم ناشاد چې د دې کتاب کمپوزنگ یې په ډېر اخلاص ترسره کړو — او ستاسو د ټولو چې دا کتاب مو مخې ته دی — خدای دې د لروبر پښتانه د پښتو په حقونو، مینه او غوښتنو پوه او ښااسته لري — د سرلوی د عاگانې به مې درسره وي —

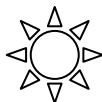
د ملگري قیصر اړیدي، گران عبدالرحمان لژوال او د خپل کشر فرید احمد تسکین یو جهان مننه چې زما د اشارو مخ ته راوړلو کښې یې زما ډاډه گېر نه کړې ده —

په درنښت

سیده حسینه گل

۸م اگست ۲۰۱۵ء

مردان، مقبوضه پښتونخوا

زېږو خپل زوی مشال په دواړه مخه بې واره بې واره
 ښکلوو لکه د لېونو يې ترېنه خپلې لېچې بيا بيا له دې ويرې
 تاوولې چې هسې نه د هغې د ژوند د دې لوی گټلې داؤ په
 خوشحالی څوک د هغې يک يو نيازبين بچۍ د هغې نه جدا نه
 کړي. د مشال په سر د واده ترلې سهرې د هغې د ټول ژوند د هيلو
 غوټۍ هم نن د پرانستو گلونو په څير د هغې د ژوند په دښتو د
 خوشحالي سپرلي راخواره کړي وو. --- مشال هم د خپلې مور د
 ژوند په دې لويه خوشحالی نن په جامو کې نه ځايېدو. د هغه په
 سترگو کې هم د جذباتو سمندر لکه د ډکې پيالۍ د هغه تر لېمو
 راغلی وه — د خپلې مور يوې يوې سختې، صبر، زغم هغه هم د
 ژوند په هر قدم ډېر لږزولی وه خو څه يې کولی نه شو، هغه ته د
 مور د ژوند د ټولو سترېاگانو سفر کړۍ په کړۍ رامخې ته شو. د
 نن ورځې په هيله د هغه د مور د عمرونو، سفر. --- خو په سر ترلې
 د واده سهرې يې د وجود او زړه دننه د ماتې گوډې کيفيات په
 مخ د دې سهرې گل ورينو لرونو پټ او د زمانې د سترگو نه پناه
 اوساتل. د مور د سينې سره ډېره لحظه جخت او رانسکورې
 ولاړې د هغه د پښو تلې ميري ميري کړل. خونن هغه د دې
 سترېاو پروا نه ساتله. د مشال ډېر همخولي دوستان هم د هغه
 ترڅنگ ولاړ ښه سترې شوي وو نن هره سترگه د خوشحالی په دې
 موقع نوژنه وه، لونده وه، وختونو او زمانو د دې کورنۍ انقلاب
 ليدلی وه. د يوې لرې شتمنې کورنۍ په لويه مېښه پاتې دا يک
 يواځينۍ نخښه د دې انقلاباتو يوه داسې حواله ده چې د زمانې

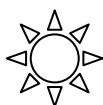
او عمرونو د پېښو، سختیو، غمونو او خوشحالیو تاریخ ورسره گڼدلی وه. دا بوتی چې د وخت او حالاتو ډېرو تاودو سره بادونو، خاورو دوړو، طوفانونو او سیلو ډېر زورلی مات رامت کړی وه. خو د خپل استقامت او د بقا مینې ژوندی ساتلی وه. د خپله ځانه یې ډېر خزانونه د دوام او بقا په ډانگ لرې شړلي وو او د ژوند د یو داسې سپرلي لپاره یې د دې بوتی نه لمحہ لمحہ خپل ځان له د سپېلنو لوڅړه کړی وه. چې نن د هغې د ژوند د هغې د مینې او د بقاء د یو تل عمري سپرلي بڼه یې خپله کړې وه د هغې ترڅنګ یې د گلونو او خوشبویو خادر راخور کړی وه.

"بس زېبو! هلك دې سترې کړو..."

او په دې غږ چې زېبو د مشال د مخ نه خپل مخ اخوا وگرځولو. نو اقبال یې ترڅنګ ولاړ ولیدو او بیا یې ورو غوندې د خپل وجود ټول حصار په مزه مزه د مشال نه راټول کړو — مشال لکه د ماشوم اوس وړې وړې سلګۍ وهلې — د ډهول سُرنا غږونه هم اوس لږ غلي شوي وو. د مشال په ډولۍ پسې ډېر دروند جنج راغلی وه. د رنگ رنگ لباسونو راخور سپرلي دنیا جېرانه کړې وه. پېغلې د کړو سینګارونو په منډه کې د هرچا نه ډېرې وړاندې وې. د مشال د واده خوشحالي هر کس خپله خوشحالي گڼله. اقبال هم د خپل زوی د ژوند د نوي سفر د هر چا اُمبارکۍ اخستې — خو خدای خبر ولې په هر ځل، هر کس ته په دې وېنا. — "مننه ستا دې اُمبارک شي. —" لږ کچه او ملامته شو — خو ز به یې د ملامتیا احساس د ځانه اخوا کړو — د مېلمنو په مېلمستیا کې به یې ځان بوخت کړو. اوس د ډولۍ د اوچتولو مرحله ده. خلکو که د مشال د ځوانۍ صفتونه کول نو د سپوږمۍ د حسن او ښکلا خبرې هم کېدلې په زمکه د دې سپوږمۍ نندارې ته نن ډېر

مخلوق راغونډ شوی وه - د سپوږمۍ همخولو هم د سپوږمۍ نه
 گېرچاپېر د خپلو رنگینو او رڼاگانو شپول جوړ کړی وه — او په
 خپلو شوخو اداگانو یې په جنج کې د راغلیو زلمیو زړونه وړل - د
 ډېرو پېغلو او زلمو سترگې به د څه وخت لپاره د یو بل سره
 خوږې هم شوې چې زړونو ته به یې د یوې نوې ادا ست کړی وه ...
 دواړه به د لږ وخت لپاره وارخطا هم شول لکه چې د ځوانۍ او
 پېغلتوب څه کاواکه جذبې ناڅاپي د زړه په سړیوه کاسیره
 چونگاره لگولې وي — خو د ټولو خلکو پام ټول په ټوله یا خو
 زېبو ته وه او یا یې د هغې د تېر ژوند داستان یادولو — "دې
 خوارې د دې ورځې ډېر لوی ارمان کړی وه — "یوې ښځې چې
 به زېبو په سرو سترگو ژړغونې ولیده نو د بلې ښځې سره به یې
 غلې شان پس پسی وکړو — د ډهول اواز یو ځل بیا اوچت شو — د
 غوږونو پردې یې شلولې — اوس سپوږمۍ د کالو پترو نه ډکه په
 سره جوړه کې غونډه راغونډه د حیا نه خولې خولې د مشال ژوند
 ته او د زېبو کور ته روانه وه — په ورو ورو او مېده مېده تگ او
 د قدم د اوچتولو او ږدلو ادا هم لکه چې ډېر زړونه په درزا کول - د
 پانزېبو یو لېوني شرنګ سره چې سپوږمۍ د خپلو دواړو اوښو په
 مرسته پل واخستونو دغه وخت او لمحې یو ځل بیا د زېبو د
 جذباتو دنیا کښې د مستۍ ډمې په گډا کړې — اوس دا سپرلی د
 هغې د کور او ژوند انګن ته د ډېرو گلونو، رنگونو او خوشحالو
 سره روان وه الا.. الا... د مستو زلمو او پېغلو په تاودو
 تاودو الاگانو کې د سپوږمۍ د ارمانونو غوټۍ هم گل شوی - زېبو
 د مشال د ناوې سره د سمبال کړي گاډي په وړستۍ برخه کې په
 پسته بخملي چوکۍ د حیا نه راغونډه ناسته وه — گېر چاپېره
 یوخوا بل خوا د سرو گلابونو او سپینو رامپېلو خوشبویانو ترې

مست اتڼونه کول کله به ورته په غوږ کې سُر گلاب څه خبره وکړه
 — او کله به سپین رامېبل مسکۍ کړه. د حیا نه به نوره هم
 راټوله شوه. خو په څنگ کې ناستې زېبو داسې کله پرېښودله. د
 چپیانو بارانونه یې پرې راښکې کړي وو. د بنارسی پلو به یې
 ترېنه بیا بیا خوا کولو — ماشاء الله... او بیا به یې پرې د نظره
 اوتوکل. د گاډي په وړاندې چوکۍ ناست مشال هم لکه د بل
 مشال ښکارېدو. د زېبو د ژوند تیاره انگې که یو خواته مشال په
 خپله رڼا ځلولی وه. نو بل خواته د سپوږمۍ د مخ پلوشو د دواړو
 د ژوند ټولې تیاري روښانه کړې وې. زېبو هم اوس د خپل ژوند نه
 د تیارو څادر لرې گوزار کړی وه. اوس یې د غبرگو رڼاگانو په
 لور خپل سفر د نوي سره پېل کړی وه. خو د گاډي د پایو په غږ به
 کله کله د هغې د خیال پایه هم په چورلکونو شوه — زېبو چې
 هاغه ژوند نه یادول غوښتل خو د دې باوجود به هغه د تېر ژوند په
 گوټ پېرونو سترې سترې سروهلۍ بروهلۍ روانه شوه — د هغې
 د فکر پایه نه ودرېده — او هغه ډېره لرې لاره — ډېره لرې!!!!!!

بهادر شاه د چنار کلي یو شته من کس وه چې د پلار نه ورته د دولت گټلو یو داسې میراث پاتې وه چې د سیمې خلکو ورته په بڼه سترگه نه کتل، خو د چنار کلي غربت او د اولس ستونځو یې هر بنده د بهادر شاه موتازه کړی وه — د هغه دهنده د سود وه او دې وتلي سودگر د خپل عقل او ځیرکتیا په اساس په دې دهنده کې د پلار نه هم بری وړلی وه. په کاروباري معاملو کې به یې د خپلوو او رشتو هیڅ لحاظ نه ساتلو. خلکو به وئیل چې پلار یې ډېر بڼه سړی وه په سلو (۱۰۰) پسې به یې لس نفع اخسته خو بهادرشاه د خپل منافعې شرح سېوا ساتلې وه. او دا به یې وئیل چې په لږه گټه خپله سرمایه گېرول د عقل کار نه دی — د چنار کلي خلکو ډېر د غربت ژوند تېرولو. په کلي کې د وچو غرونو او شاړو مېرو نه پرته بل څه نه وو د استوگنو د آمدن وسیلې یې د نشت برابر وې، اکثر و کورونو کې به زنانو چرگ چرگوری یا گډې بیزي ساتلې وې چې د کور گوزاره به پرې روانه وه. ډېرو خلکو خو به دغه گډې بیزي هم د بهادرشاه نه د سود په اخستو پېسو اخستلې وې. او چې د رقم په ادا کولو کې به څومره وخت اوږدو د دې خوارانو د شپې خوبونه به ورکېدل. ولې چې د میاشت په سر به د بهادرشاه نوکر چې د پلار په نیکه نه د هغه په کوټو کې

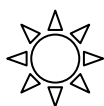
وسېدل رفيقي به د دې مجبورو خلکو په سر ولاړ وه "بچی یې راکړه، سر دې درسره وي —" او د رفيقي په دې تللې خبره به په دې خوارانو یخې خولې راغلې — کله کله خو به د پېسو په سر د سود ادا کول هم گران شو. او لږ وخت پس به دومره سپوا شو چې سر او سود به یو شو. داسې حالاتو کې به د ضمانت په توگه د تورسرو د گورکفن لپاره اېښی هاغه کالی پتری به د بهادرشاه سره پاتې شو. بهادرشاه ته د خپل پلار نه یوه لویه حوږلی پاتې وه. چې د لرغوني فن د تعمیر خدوخال یې د دې حوږلۍ د وسېدونکو ډېرې خاطري او داستانونه په خپله سینه کې خوندي ساتلي وو. خو د حوږلۍ دنگو دنگو کوټو، دېوالونو او دالونو د وخت د لاسه د کړو وړو بلو او چپوترو نن هم د خپل دور د خالق قادرشاه د ژوند او انجام داستان تر بهادرشاه رارسولی وه. هاغه تېر وخت ډېر غلی تېر شوی وه. ډېر رازونه یې لرل — خو اوس په دې حوږلۍ د بهادرشاه واکمني وه — دې دور هم د یوې یوې لحظې لرلي یادښتونه، رازونه او ډېر درانه هم هاغه رنگ په خپله سینه کې ساتل. ډېر خلک د دې حوږلۍ په رازونو خبر وو خو د بهادرشاه د دولت د قهر او د جبر لاس د وخت په خله لکه د ظالم حاکم خپله پنجه کلکه لگولې وه. او داسې له ویرې ډېر رازونه د خلکو په زړونو او سینو کې خوندي پاتې شوي. د وخت واگې اوس د بهادرشاه په لاس راغلې وې. د تندي ځوانۍ په چابک اس په مستۍ لکه په هوا روان دا شهزاده د ډېرو پېغلو د خوبونو شهزاده هم وو خو د هغه دنیا بدله وه — د درېو کشرانو خوښو یو نیازین ورور چې د پلار نه پس په دې حوږلۍ کې د قهر نه ډک د هغه غږ هم اورېدو او د هغه غضبناکه څهره یې هم لیدله — د حوږلۍ ټول دېوالونه به د هغه په قهرېدلي غږ رانسکورېدل. په

خوښدو کې يې پري د ټولو نه مشره خور وه چې په بهادرشاه پسې دوه کاله پس پېدا شوې وه. دوېمه خور يې تاج بي بي وه چې څلور کاله ترې کشره وه او د ټولو کشره سنگينه وه. د پري او تاج بي بي پېغلتوبونه خو هم په درينجکو وو د بهادرشاه قهرېدلې جوښې ترېنه وينې څښلې وې او چې سرونه يې راوچت کړي وو نو د دې حوېلې دننه د اسيرۍ ژوند يې خپله برخه گڼلې وه — بهادرشاه به وئيل د پېغلو کاني بوتی غل وي، چې په کور دننه ناستې وې نو د پلار او ورور زورنه په ارام وي. پري او تاج بي بي خويي د اخوني^۱ د کوره هم زړه په کور کړې وې. — په هاغه ورځ خو په دې دواړو سم قيامت تېر شوی وه چې بهادرشاه د اخوني د کوره په سختۍ منع کړې — يو غرمب يې کړو — بس نور مو سپيارې کور کې وايي. --- !! د پري زړه غوښتل چې د خپل گران لالمنت وکړي ځکه چې د قرآن شريف ختم ته يې څو سپيارې پاتې وې خو. --- د بهادرشاه فېصله به د کاني کرښه وه. او داسې پري او تاج بي بي دواړه په کور شوې. اوس د جينکو په حوېلې کې خپله خپله دنيا وه. چې بهادرشاه به کور وه نو په حوېلې به د مرگ چپتيا خوره وه هر چا به د خپل زړه درزا په زوره زوره اورېده. په سينو کې وريته وريته ارمانونو به يو بل سره خلې ورکړې وې — د حوېلې دنگو دنگو کوټو او دېوالونو به دا تور سرې لايړولې. --- خو په تاج بي بي کې يو داسې طاقت موجود وه چې د بهادرشاه قهر ته به يې لکه د ډال کار کولو. --- لږه به وويرېده. --- خو چې بهادرشاه به د کوره ووتلو نو ټوله ويره به يې په سيند لاهو کړه. پري او سنگينه خو به چرته لرې په يو گنج کې په ويره ناستې وې. --- !! جينکۍ د ورکوټوالي د

^۱: اخونه: د سپيارې استاده

دور نه د پېغلتوب تر دوره رسېدلې وې خو د قهرژن ورور د غمه یې د خوبونو دنیا هم د حقیقي دنیا نه بدله نه وه — پري ډېره خیالولې وه — د خپلې جامې لباس به یې ډېر خیال ساتلو — د نوو نوو رنگینو لوپټو، سوچه جامو ډېره شوقینه وه — زرو یې د اخونې د کور د سیپارې د سبق یوه همځولې وه چې د زړه خبرې به یې ورسره کولې — او چې څنگه به یې د سیپارې ذوت کړی سبق خپلې مشرې اخونې ته واورولو او د هغې له خوا به ورته رخصتي اعلان شوه نو دواړه به د اخونې د کور په یو گنج کې پټې کېناستې — پري او تاج بي بي چې بهادرشاه د اخونې د کور نه په کور کړې نو په پري لکه چې سپینه ورځ توره تیاره شوه — د زرو مخ به یې له خیاله نه اخوا کېدو — په وجود به یې مېرې اخته وو — خو د حوډلۍ د درشل نه بهر یې قدم نه شو کېښودی — د بهر دنیا نه خو خپل ورور داسې ویرولې وې چې د اخونې کره به تلې نو هم به یې چرته یوخوا بل خوا نه شو کتلی هر ځای به ورته د بهادرشاه د قهرېدلو سترگو پېرې ولاړې وې — تاج بي بي ته به د اخونې د کور د سیپارې د سبق همځولو د بهر د کلي او چم ډېرې خبرې کولې — او کله چې به د دې خبرورنگ د کچه کچه زلموداډاگانو او اشارو په ذکر رنگین شو نو ډېرو پېغلو به خپلې سیپارې قط کړې په تاخونو کې اېښودې وې — او د یو بل سره د راز و نیاز یوه بنائسته دنیا به یې جوړه کړې وه — کله کله به یوې پېغلې د رفیقي دځوانۍ صفتونه هم کول — او د رفیقي په ذکر به خدای خبر ولې د تاج بي بي په اننگو د گلونو غازه خوره شوه — په مخ به یې دواړه لاسونه کېښودل او د ټولو همځولو شوخیانو او تنګولو به د هغې د زړه دنیا رنگینه کړه — د تاج بي بي زړه به غوښتل چې داټولې همځولې دې هغه د رفیق په نوم تنګوي — خوییا به یو دم د هغې د مخ سور رنگ تګ

زیر و تنبډو - - زړه به یې په زوره زوره په درزېدو شو - - د
 بهادر شاه ویرې به واخسته داسې به یې گڼل لکه چې چرته مخامخ
 په یو گوټ کې بهادر شاه قهرېدلی ولاړ دی - در فیک دنوم ټکی یې
 د تاج بی بی په خهره لوستلی و ی - هغې به د ویرې نه د جینکو د
 مینځ نه راودانگل خپله برقع به یې راواخسته - خو اوس د تاج بی
 بی دنیا هم پیکه شوې ده اود پرې نه هم خپله درازو نیاز همځولې - -
 - زروپاتې وه -

سکندر شاه د بهادر شاه تربور وه چې خو واره يې د مشرانو په خله د بهادر شاه نه د تاج بي بي لاس غوښتی وه . خو د بهادر شاه د وخت د سره د خپلو تربورانو سره نه لگېده — وئيل به يې چې د دوي خپلوي کول غرض نه دی — مطلب يې زما مال دولت دی —!! اوس خو يې د تاج بي بي د لاس غوښتلو په خبره سکندر شاه سره ټوله غم ښادي، تگ راتگ او د حجرې جومات ناسته ولاړه هم پرېښې وه . تاج بي بي هم د سکندر شاه خوبونه ليدلي وو خو د بهادر شاه د پرې کړي انکار د هغې نه د همېشه لپاره د دې نوم ارمان شوکولی وه — د دواړو کورنۍ په اصل نسب، په وينه هډوکو يو وي خو بهادر شاه د سود دهنده کوله او سکندر شاه د حقې حالې گټې روزی ته ناست وه . د دوکان په لږه گټه کې ورته خدای ډېر لوی برکت اچولی وه — د بهادر شاه کره په خپلوی، خو يې د مور زړه پوتی هم نه وه خو د هغه دا خیال وه چې جينکی د مور پلار نه بې اسرې ورور ته پاتې دي چې په خپل وخت د خپلو کورونو شي . خو د بهادر شاه سپي لرې لرې غاپېدل — "زه خپله خور د لوږو تندو نه شم وژلی — زما خوښې لاوړې ماشومانې دي —!! دا خو د بهادر شاه جرگې ته هغه سکوت جواب وه چې د تاج بي بي د غوښتنې لپاره بهادر شاه ته د سکندر شاه د اړخه رالېږلې شوې وه —

د جرگې د تش لاس ستنېدو غم د تاج بي بي په زړه لکه چې د صبر تيگه کېښوده — هغې ته نن خپل مړه مور پلار بې شانه رايادېدل — په کور کې بل داسې څوک هم نه وو چې هغې ورته د زړه حال وئيلي شو. بس دوه خوښې يې لرلې چې د دې لويې

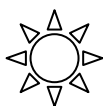
حوبلی په کارونو کې به بوختې وې... د بهادرشاه د واده مخه هم نه خلاصېده. ځکه چې بهادرشاه که څه ته کار وئیلی وه نو د پېسو گټل وو د ژوند او د اولس غم بنادي خويي د سره په کتاب کې نه وو د کور یو بامبیر یې خپلو خوښو ته داسې په غاړه کړی وه چې عاجزانو نه یې د خپل ژوند او کور فکر اخستې وه. سنگینه هرڅو که د ټولو کشره وه خو د کور په کارونو کې ډېره تکړه وه. اخلی پخلی، جامې وینځل پاکي ستهرائي به یې په چپه خله کول — خبرې به یې ډېرې نه کولې. خدای خبر ولې چې گران لالابه د کور په درشل رابنکاره شو نو په هغې به د ورور سهم سم ډېر دروند ولگېدو. ژبه به یې د ډېر هېبت نه تړتړې شوه. هواره خبره کول به ورته گران شو — او په شنه منډه به یو گوټ کې چرته پته شوه. کله کله به د دې هېبت نه دومره وارخطا شوه چې سم دم قدم به یې یو په بله کېدو — کله به په زمکه پرمخې راگوزار هم شوه — د تاج بي بي دا خیال وه چې په سنگینې چا کوډې کړې دي —!! چې لږه به سمه شوه نو په کور کې به یې په زوره ځان له کار پېدا کولو. د لویې حوبلی ټولې کوټې به د سنگینې د لاسه لکه د شیشې پرېږدې، د کچه خاورې په ګروبي چې به هغې د ټولو کوټو دننه تلې ګروبي کړل نو د کچه خاورې مینه ناکې خوشبوئې به لکه د خپلې مور په غېږه کې واخسته، هغې به اوږدې اوږدې ساگانې رابنکلي، د لاس د منگلو نه ترڅنگلو د ټینگ خاورین کرښې کرښې راروان ګروبي به یې بیابیا بوئولو — دې خوشبوئې به هغې ته ډېر خوند ورکولو. بیا به یې د گران لالابه کوټه کې د هغه د کټ سره خوا کې په پروت د لرګي په لوی ټول د هغه د فرېم کړي عکس ترڅنگ د سرو گلابونو — او سپینو رامېلونو ډېر گلونه لږې لږې کښودل. د کوټې ټولې دوږې خاورې به یې اوڅنډلې — په کټ به

يې ورته گل کړې خادر برابر هوار کړو — د سور شنیل بالښت به يې ډېر په هنر کټ کې کېښودو — په قلاره به يې د دروازي تمبې راواړولې. او کله کله به د گران لالاد واده ارمان غلې غلې په زمزمه کړه. اوربل مې ډمه خوروي په ولونه ولونه، وهي راته خالونه، واده زما د ورور دی.

د حوبلۍ په لويه سينه د دنگو دنگو کوټو او دالاتونو يو بل سره تړلې لړۍ به د خلکو پام ځان ته راگرځولو — د ديار د مضبوط لرگي او سرو پخو خښتو نه جوړه حوبلۍ لکه چې د پخواني باچا محل وه. د هرې کوټې د دروازي په څنگ کې لگېدلې کړکۍ د سرو شنو او نورو رنگينه شيشو نه په داسې اعلى طرز او شکل تراشلې شوې د کړکيو په تمبو کې ځانې شوې وې لکه چې چا ماهر جوهرې په خپل ټول مهارت د کابو سينه تراشلي وي — او د بنائسته غميو جوشه يې ورکړې وي. د حوبلۍ د ټولو کوټو دننه دغه رنگينه شيشو د تياره په وجود خپلې رڼاگانې داسې شيندلې وې. لکه چې شيش محل وي. په لوی دالان کې يوسرته به د تاج بي بي د ساتلي طوطي پنجره راخوړنده وه بل سرته د پري د نازولې مېنا — د تاج بي بي او پري د ساتلو مرغيو طوطي او مېنا به په بنائسته پنجره کې د سوز سندرې وئيلې. داسې ښکارېده لکه چې د دې حوبلۍ د قېدوبند په دې ژوند کې د تاج بي بي او پري يک يواځينې همرازې دا مرغۍ وي — تاج بي بي او پري به د خپل زړه ټول حالونه دغه طوطي او مېنا ته وئيل دواړه به ډېر ساعت د پنجره سره ناستې وې — تاج بي بي ته خو دا هم نه وه معلومه چې د سکندر شاه د خپلوۍ نه د انکار نه پس تاج بي بي خپل زړه د دې حوبلۍ نوکر (رفيق) ته پټ په پټه سپارلی وه. دا هسې د هغې يو خيال وه — يو ارمان. گني د دې نه گېرچاپېره خو

خه د روایاتو دنگ دنگ دېوالونه ولاړ وو. او خه د بهادرشاه د قهر او غضب خهره. بس دا خو په ځان د هاغه ورځې نه پوښ شوی وه کله چې دا د اخونې د کور نه په کور کېده — مابنډام په توره خړه چې په لویه برقع کې ولول نغښتې په مړو مړو ماتو قدمونو کور ته راروانه وه — په ټوله لار یې یوخوا بل خوا کتل په دې اسره چې یو ښائسته ځوان اوویني — او پټ یې د خپلو خیالونو په دنیا کې د ځان سره کړي — هغه به نن په انه بهانه په لاره پښه نیولې شوه — خو نن ټولې لارې کوڅې داسې پاکې وې لکه په نوم انسان چې پرې نه وي تېر شوی. او بیا چې کله هغې د خپلې حوډلې په درشل خپل قدم کېښوو نو — یو نوم — یو احساس دلته راگېره کړه — هغې په وړمبي ځل د رفیقي نوم په خله لکه د خوږې گولۍ واپولو راواړلو — او بیا چې په دغه مابنډام هغه د کوتې بلی ته وروخته نو لرې ډېر لرې یې رفیقي په نظر شو. هغې رفیقي په وړمبي ځل د کوتې د بام نه مخامخ په لاره راروان گړندی گړندی لیدو. د هغه په دې چال د تاج بی بی زړه په وړمبي ځل په زوره زوره ودرزېدو. په سپین پرتوگ او بوسکي رنگه قمیص کې ورته رفیقي د خپل خیال د جانان په خیر ښکاره شو. خو د تاج بی بی نه دا هېر وو چې د رفیقي حبثیت خو په دې حوډلې کې د یو نوکر دی — نوکر هم داسې چې د بهادرشاه ورکړو حدونو او کرښو رفیقي چرته د هغه دروازې ته نه وه راپرېښی. هر سوال جواب او خبره اتره به یې د دروازې نه بهر د بهادرشاه سره وه — د دومره لویې فاصلې باوجود رفیقي نن تاج بی بی ته ډېر نژدې ښکارېدو. — هسې خو د رفیقي پلار نیکه د دوي په کوټو کې پاتې کېدل خو د رفیقي په رنگ او قواره کې یو داسې زړه راښکون وه چې د کلي ډېرو پېغلو به یې په گودرونو او تنورونو خبرې کولې — د تاج بی بی د اخونې

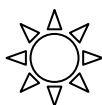
د کور د سپیارو د سبق همخولو به هم د رفيقي ذکر کولو. — او داسې تاج بي بي دې نوم او قواري پټ په پټه ځان له رابنکلي وه — او نن يې چې څانگې څانگې راروان رفيقي د نظره تېر کړو نو په خپل انتخاب د ځان سره بي خرتو مسکي شوه. رفيقي هم د تاج بي بي د خوږ نظر په پېغام رسېدلي وه. خو د پېرو پېرو نه چې وخت کومه طبقاتي کرښه د دواړو تر مينځه رابنکلي وه نو داسې ارمان ته په زړه کې ځائی ورکول هم د دې کرښې نه پښه اړول وو. رفيقي په دې حقيقت پوهېدو. هغه د ډېرې ويرې د لاسه د تاج بي بي نوم د خپل زړه د تختې نه د همېشه لپاره وران کړو. خو تاج بي بي دا نوم د خپل زړه په تختې داسې پوخ اوليکلو چې په هيڅ دستور نه وړانېدو. اوس به هغه د خپل ساتلي طوطي د پنجري سره بيا بيا کېناسته — او د خپل ساتلي طوطي په ژبه به يې دغه نوم. — پخولو. تاج بي بي او پري دواړه د ډېرو وينو زړونو مېرمنې وې. د خپلو جذباتو ړندو اسپو به هر وخت په تړپکو کړې وې. د تورې شپې توره سينه به يې د خپلو احساساتو په توده شپېلۍ ورو ورو زمزمه کوله. د حوېلۍ قبلې غاړې ته د شنو بنائسته شگو په لويه دونکاچه د هرچا نه بېله ناسته نن تاج بي بي چې د سپين ململ رومال يې ډېر په مينه گل کولو. نو پټ په زړه کې دننه يې د سندرو بار شوو اوبانو د جذبو جرسونه ټنگول — هغې يو نوم بيا بيا د ځان سره تکرارولو. تهاووايه رفيق جان. — ته اووايه رفيق جان —

سکندر شاه خپل کور اباد کړی وه . - جماله یې د ژوند ملگرې شوې وه جمالي د ټول کور سره سره د سکندر شاه ژوند په خپله مینه داسې راټول کړی وه چې د سکندر شاه نه اوس د تاج بي بي د لاس د نه ورکولو احساس تر ډېره حده لرې شوی وه . - خو کله کله به د دې جینکو د پېغلټوب او یواځي توب فکر کېدو کړو. - سکندر شاه جمالي ته د خپل زړه ټول حال ټکی په ټکی وئیلی وه . - او د جمالي زړه به هم په دې جینکو ډېر سوزېدو. - خو د وخت او حالاتو د کبله هر سړی لگیا وي خپل غم شپړي --- د شپې چې به ناوخته د حجرې نه سکندر شاه کور ته راننوتو. - نو په جمالي به اختر شو ولې چې هغې به هم ټوله ورځ د سکندر شاه په طمع تېره کړې وه . - په رڼا ماښام به سکندر شاه د دوکان نه راغلی وه خو څه ساعت د حجرې ناسته د هغه نشه وه د چم گاوند د بڼې بدې نه به د حجرې ناستې خبرولو. - د کلي د غم ښادۍ نه خو به د لویبازار د دوکان ناستې خبر کړی وه --- د مشرانو خوږې خوږې د پخوپخو تجربو خبرې به یې په ډېر غور سره اورېدې . - د مشرانو د تگ نه پس به د زلمو د ټوقو ټقالو دور شروع شو. - د شنو چائو څښلو به دا خوندړه ناسته لاسکلی کړه --- ډېرو مشرانو به د چيلم شغلکولو. - چې د هغوي د ناستې په وخت به چيلم کټونو تر مینه په حرکت

وه — د کټونو اوږد قطار کې به دا نازولی چيلم په ډېر ناز تر ټولو رسولی شو. خود تماکو رنگينه د کناويز جوړه کڅوړه د بهادرشاه او سکندر شاه د پلرونو دوختونوراسې د حجرې د لويې کوټې په سر کې د اچولي کټ د پښې په برخه رسېدلې وه. د دې کڅوړې نه يوخوا بل خوا د ربښمو زونډو به د هرچا پام ځان ته راگرځولو او د ماحول رنگ به يې هم شوخولو. هسې خو په حجره کې د ځوانانو د وخت تېرولو لپاره منگي او رباب هم پراته وو خو اکثر به د مشرانو د خلې خبرې دومره خوږې او په زړه پورې وې چې دا دور به اختتام ته رسېدو نو د رباب او منگي وخت به نه وه — سکندر شاه چې به د خپل کور د دروازې زنځير وروستو او د تمبو پورې کېدو غږ به د جمالي تر غوږو شو هغه به د حيانه راټوله شوه — په شنه منډه به کوټې ته لاړه. يو سلايې رانجه به يې نوې په سترگو کې واچول په شونډو به يې غازه ومخله، په دواړو لاسو د سرو شنو بنگرو شونډې به هم پرانستلی شوی د بنگرو د شپنگ سندرو به د هغې زړه په چورلکونو کړو — او بيا چې به سکندر شاه څنگه د کور انگن ته راننوتو نو د جمالي سره حنائي لاسونه به د نرۍ مسکا سره تندي ته رسېدلي وو. د شپې تياري به دواړه د ژوند او محبت په لاسو دمه کړل. يوه شپه چې سکندر شاه او جماله دواړه په مينه ناست وو — جمالي په خبرو خبرو کې سکندر شاه ته د يوې نوې خوشحالي زېري واورولو — هغه بې اختياره د جمالي څهرې ته وکتل. د جمالي په مخ د دې نوې خوشحالي وړې وړې د يوې روښانه ښکارېدې. په غونډ مخ يې د تورو تېرسرو غونډ ککوري سکندر شاه ته م ډېر ښائسته ښکاره شو او چې سکندر شاه غلی غونډې مسکې شو د جمالي لاس يې په خپل لاس کې ترخپلې درزېدونکې سينې يوړو. — نو جمالي

داسې محسوس کړه لکه د کائنات همه خوشحالی د هغې غېږې ته رارسېدلې وي . هغې په وړمبي ځل په ډېر زړه ورتوب خپل سر د سکندر شاه سيني ته جخت کړو— ستا لور خوبښه د او که زوی .
 ---؟ سکندر شا د جمالي په دې نوي اعتماد ډېر حېران شو .
 هغه په پرځه پرځه وخنډل د جمالي رنگ د سکندر شا په خندا تک
 سُور شو. د هغې دننه يو نوي وجود چاچۍ پايۍ وهې .!!

بهادرشاه ته اوس هرچا دا وئیل چې خپل کور دې اباد کړه نو د پېغلو خوښو فکر به دې ډېر کم شي — او اوس خو بهادرشاه ته هم دا فېصله کول وو — خو د غه طبعي هر ښځه نه اخستله. وئیل به یې داسې ښځه به کوم چې ډېرې نخرې یې نه وي زده بس چې ساده باده تکړه ښځه وي چې کور راټول کړي او داسې کورنۍ وي چې څه غوښتنه نه لري بس په دوه درېو جوړو جامو کې یې قبول کړم — نه دې رانه څه غواړي او نه به ترېنه غواړم — او خدای خبر چې په کوم زیارت یې لاس اېښي وو چې سوال یې قبول شو زبرگه په رښتیا چې زبرگه و — خپلې کورنۍ ورته په یوه جرگه ورکړه — ولې چې د بهادرشا کورنۍ په اصل نسب هم ښه وه. او په پېسه ټکه هم. اوس د جینکو په ژوند کې هم د زبرگې په راتگ یوه لویه خوشحالي راغلې ده. زبرگې ته دا جینکۍ لکه د خپلو خوښو ښکارېدې — خو په دې حوډۍ کې د نوې مشرتابه له رویه یې ځان د دې جینکو مور هم گڼله. سنگینه خو به په ولاړه ولاړه د خپلې وړندارې نه څارېدله. د کور کارونه به یې هسې هم په مینه کول اوس خو یې دا قسم کړی وه چې "په ناوې وړندار به تر یو کاله ټک نه کوم چې ناویتوب وکړي" — د بهادرشاه ژوند هم لږ په سمې

شوی وه - خو زبرگه هرڅو که نوې ناوې وه خو ټوله ورځ به د خدای په ذکر او عبادت کې اخته وه — تاج بي بي د زبرگې په راتگ لږ زیات زړه موندلی وه - مخکې به یې د ورور نه څه غوښتنه نه کوله اوس به د گران للامخې ته ډېر په زړه ورتوب ورتله - د بنسو جامو پېزار غوښتنه به یې ترېنه خوښدو ته هم کوله او ځان له هم — په حوېلی کې دننه ژوند چې نور هرڅنگه وه — خو د زبرگې په راتگ پکې لږ ښه بدلون خامخا راغلی وه - هسې خو بهادرشاه د خوښدو د کور بهر وتل ښه نه گڼل د ښځو ډېر تگ راتگ یې په غټه غم ښادی هم خوښوله — دغه وجه ده چې خپلې دروازې یې هم د ډېرو نژدې خپلو د راتلو لپاره پورې ساتلې وې -- ځکه خو دې پېغلو که چرته د پردې نارینه نوم اورېدلی وه نو هغه د رفیقي وه - بهادرشاه به د ده نوم هم په کور کې نه اخستو د هغه دا خیال وه چې د یو پردې نارینه نامه اخستل د پېغلو خوښدو د مخې ښه خبر نه ده خو د رفیقي نوم خو تاج بي بي او پري د اخونې کره د ډېرو پېغلو د خلې نه اورېدلی وه - تاج بي بي خو پټ په پټه د دې نوم سره ډېره لرې لرې په خپلو خیالونو او خپلو خوبونو کې — تلې وه —

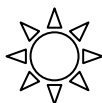
د رفیقي خوش بختي وه چې که یو خوا بهادرشاه د سرو او سپینو نه خبر وه د هغه په ژوند کې یې یو خاص مقام وه، نو بل خوا د حوېلی د یوې پېغلې په زړه یې هم باچائي کوله — خو رفیقي ته دا نه وه معلومه — هغه د بهادرشاه په خوی او مزاج ډېر پوه وه - چې په کور کې په خوښدو ډېره سختي کوي - چرته تلل راتلل یې نه وي خوښ - رفیقي د بهادرشاه سره د کاروباري خبرو نه سپوږمې خبرې نه شوې کولې - د بهادرشاه په مزاج کې د شک او گمان نه هم خبر وه - بیا د کور او پېغلو خوښدو په اړه څه خبرې خو

شکمن کولی هم شو او د هغه په ژوند کې د او د هغه په ژوند کېنې
 د دې لوی اهمیت نه یې لاس وینځلی شو — خود زلمیتوب هوا
 خود رفیقي په احساساتو هم لږزان راوستلی وه کله کله به د هغه
 هم زړه غوښتل چې د تاج بي بي یا پري ذکر دې څوک د هغه سره
 هم وکړي — خو بیا به یو تریخ حقیقت وازه خله د ده مخې ته ولاړ
 وه. زه خو یو نوکر سړی یم د بهادرشاه کنډري هم یم ماله داسې نه
 دي کول پکار... هغه ته د تاج بي بي او پري وړوکوالی یاد وه.
 دواړه ډېرې ښکلې وې کله کله به یې د رفیقي سره لوبې هم کولې
 خو چې پلار به یې ولیدو نو زر به یې کور ته منډې کړې — د
 وړوکوالي ډېرو خبرو او یادونو د رفیقي خیالونه هم ګډوډ کړي
 وو. د هغه د ژوند لویه سرمایه هم دغه یادونه وو ګني حاضر وخت
 خو هغه په غاړه کې د بهادرشاه د غلامۍ طوق اچولی وه. خپل
 غربت او بې وسۍ تربنه د ژوند او زړه د یو داسې نازولي ارمان حق
 هم ترورلی وه. هغه ته څه پته وه چې د تاج بي بي په زړه کې اوس
 هم د دې نوم یو ماشوموالي د دور همخولی ماشوم د لاسو نیولی
 چرته په لوبو کې منډې وهي کله د تاج بي بي ترڅنګ ولاړ وي او
 کله د پري شاته — خو کله کله د بهادرشاه د پلار د مشدي
 لونګۍ او تېله دارې کولې د لاندې غضبناکه څهره او غضبناک غږ
 د دوي لوبې او منډې په سیند لاهو کړي.

کور ته ځی بلاګانو —!! او رفیقي د ډېرې ویرې نه په
 ځائی ولاړ پاتې شي — پري او تاج بي بي خپل کور ته منډې کړي
 — خو تاج بي بي او پري ته هم دا نه وه معلومه چې رفیقي هم د
 دې یادونو ترڅنګ سفر غوڅ کړی دی خو د ویرې نه په ژبه چرته د
 تاج بي بي یا پري ذکر نه شي کولې — وختونو ډېر سفر سرته
 رسولی وه، د یوبل څهرې هم اوس د خیال او یادښت په شیشه

د پرې تتې تتې لیدې شوې — خو دا خو یو لېونتوب وه چې کله کله به یې دا تتې تتې څهرې په نوي رنگ د ځوانۍ، د پېغلتوب او زلمیتوب په رنگ راوځلولې — ژوند به ودرېدو — رفیقي که د یادونو په دې لویه لار په تاج بي بي او پرې دواړو پسې کتل نو، تاج بي بي هم په ورستو ورستو په رفیقي پسې کتل — د تاج بي بي په زړه پرې نه وه خبر او د پرې د خیالونو نه تاج بي بي — پخوا به د رفیقي نیا شمشو ترور کله کله راپېښه کوله — خو د بهادرشاه بدگمانۍ هغه هم د کوره منعې کړه - بهادرشاه وئیل اوس مې خوښې پېغلې دي شمشو چې زما ترکوره راځي نو په لاره د چم گاونډ د شلو سړو سره په خبرو راروانه وي — او که زما خوښو سره یې د دې سړو قيصې بیان کړي نو د سترمنو خوښو سترونه به راته مات کړي — او د کله نه چې رفیقي د زلمیتوب په شپېلو وهلو سر شوی وه — نو د هغه رنگ، اوچت قامت او ښائسته قواري خو د کلي پېغلې لېونۍ کړې وې - د شمشو ترور خلې به د رفیقي په صفت کولو وار نه کولو - په خپله خوږه پسته ژبه چې به یې د نمسي د ځوانۍ او ښائست صفتونه کول — نو پېغلې به اوترې اوترې گرځېدې خپل لاسونه به یې په زړه اېښودې وو — خدای خبر په څومره کورونو کې به رفیقي په داسې رنگ موجود وه، څومره پېغلو به د هغه د نوم او ځوانۍ ارمان کولو؟ خو د کله نه چې تاج بي بي د خپل کور د بلۍ نه لرې رفیقي چابک چابک راروان لیدلی وه نو د شمشو ترور په خبرو یې هم باور راغلی وه او د اخونې د کور د سپارې د سبق وئیلو همځولو په خله هم — اوس هغې د زبرگې ورنډار په مرسته دا هسه کوله چې په گل لالا شمشو ترور یو ځل بیا خپل کور ته راوغواړي — ولې چې اوس د زبرگې ورنډار کړه د یو بچي د زېږون مرحله په سر راروانه وه —

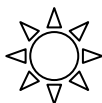
او د دې کار پوهېدونکې هم شمشو ترور وه — هغې اورېدلي وو
چې يو کال مخکې د سکندر شاه لور گل پانه هم د شمشو ترور په
لاس کې پېدا شوې وه — تاج بي بي په دې نوي سنجک د ځان سره
مسکۍ شوه — او د لويې حوبلې په لوی دالان کې په يو کټ کې
خوره ور راپرېوته — په څنگل يې سر کېښودلو — او د رفيقي د
خيال په تال يې يوه لويه جوتيه ووهله —!!

سکندر شاه هرڅو که اوس د خپل کور، ښځې خاوند او د یوې لور پلار هم وه، خو کله کله به یې د بهادر شاه نه ډېره کرکه کېده، د قهر او تاو په وجه به یې د کور سم دم ماحول خراب کړو، د جمالي د لاس سمو کارونو کې به یې چینجي راوښکل اوس خو د جمالي دا غالب گمان وه چې سکندر شاه په تاج بي بي مئین وه او چې تاج بي بي یې کورته رانغله نو اوس داسې چینجن شوی دی — په نه څه خبره د ډوډۍ لوبني لږگي زمکې ته گوزاروي — کله به په اینګولي کې د مالګې مرچکي د زیات والي بهانه کوي او کله به ورته سمه دمه ډوډۍ سوی لیده شي. خو جمالي ته څه پته ده چې د سکندر شاه دا تاو تریخ والی بهادر شاه ته کم خو رښتینی ته ډېر دی، هغ به روزانه د بهادر شاه ترڅنګ په نخرو پېښو روان رښتینی چې لیدو نو کلمې به یې ورته خوکېدې ولې چې اوس یوه گنګوسه د سکندر شاه غوږونو ته رارسېدلې وه. رښتینی خو یو غریب کسبگر سړی وه خو بهادر شاه چې کله په خپلو سرو سپینو کې راننویستی وه نو خپل مقام ترېنه هېر شوی وه. خپل ورځ یې له یاده وتلې وه اوس خو د غه د نیا د شمشو ترور مازغه هم بل شان شوې وو. چې جماله په گل پانه ناروغه شوه نو سکندر شاه زر په شمشو پسې لاړو — شمشو لکه د سړو وینښه بېدار او خبرداره وه — ماسخوتن یې چې سکندر شاه د خپلې دروازې سره ولاړ ولیدو نو په پوزه پرتې چشمې یې لږې

نورې رابښکته کړې — سکندر شاه ته یې نېغ نېغ وکتل — په چار بندونو یې لاس اېښي وو، ولې!! په دا مایل دلته کومې بلا راوړې یې --؟ په سکندر شاه د شمشو دا خبره ډېره بده ولگېده — خو د جمالي ناروغۍ ډېر مجبور کړی وه — په لنډو ټکو یې ورته د جمالي د ناروغۍ ذکر وکړو — لاړه به شم خو ما اوس دا کار پرېښی دی --- نه شم په پردو وینو څوو کې لاسونه وهلی --!! د سکندر شاه دا طمع نه وه چې د هغوي د کورنۍ دا تالي خټه به نن د هغه مخکې داسې خبرې کوي — خو حق دق ډېره لحظه لک د بت ولاړ وه اوس شمشو لږه پسته شوه — ته څه درځم گورمه یې -- دا یې وویل او کور ته کږه شوه -- سکندر شاه چې غوږ کېښود نو شمشو د ځان سره په گورېدو و او بیا په درنو پښو هغه د شمشو د کور راروان شو لږ مخکې تللی نه وه چې یو ځل یې بیا د شمشو گورېدل واورېدل هغه پوې شو چې شمشو ورپسې راروانه ده -- د جمالي ناروغي په ښه کېدو وه — شمشو ورته په خېټه د تودو تېلو مالش شروع کړو او د جمالي درېدونه سېوا شول — او بیا چې د ماشوم د ژړا غږ د شپې د چپیا سینه خیرې کوله --- نو شمشو د سکندر شاه مخې ته هم هغه رنگ ولاړه وه — لور دې وشوه — ښځه دې ښه شوه — په سکندر شاه کې لږه ساه راغله — خو هغه نن د شمشو وران بوتار او سپورو ستغو ډېر زورلی وه -- بیا ورته د رفیقي نوې خپله کړي کواره ترسترگو شوه — "هوا خو یې په نمسي کې هم راغلې ده" — د ځان سره وگوتېدو -- د هغه گل پانې په زوره زور ژړل -- اووان -- اووان خو د هغ د سترگو په وړاندې چې کوم منظرونه اوږېدل راوړېدل نو هغې سکندر شاه ډېر گډوډ کړی وه — هغه داسې محسوس کړه — لکه رفیقي چې اوس د سکندر شاه مخ او لحاظ د سره پرېښی وي -- د هغه په وړاندې په

نخرو نخرو په گډا گډا روان وي . . . کله کله د ښي لاس په دوو
 گوتو د خلې نه يو اوچت شپېلی وباسي - او سکندر شاه د رفيقي
 په دې حرکتونو لکه چې اور واخلي — او بيا چې گوري نو
 رفيقي د بهادر شاه د دروازي سر ولاړ وي — کله په ښکر پرته
 تپوي. يو اړخ ته کږه کړي او کله بل اړخ ته — د رفيقي دې
 حرکتونو د قهر نه د سکندر شاه د ټول بدن وينه د هغه په مخ
 راوسته — اوس هغه په دې نتيجه رسېدلی وه چې د رفيقي د
 دې برېښو حرکتونو په شا چرته د تاج بي بي يا د پري لاس خونه
 دی —؟ د هغه وارپار خطا شو. د بهادر شاه سره که د هغه
 هرڅو نالگي ده خو تاج بي بي، پري او سنگينه هغه خپل عزت
 گنلې.

د زبرگې ناوړيتوب اوس سر ته رسېدلی وه، د هغې د داج په رنگ رنگ جامو تاج بي بي او پري اوس مزې کولې که داسې يې نه کول نو په دې کور کې به ورته ژوند ډېر گران شوی وه. زبرگه په دې خبره ډېر خفه و چې د هغې نصيب هغه د يو داسې کور مېرمن کړې ده چې په حرامو ولاړ دی. په ټول کور کې به يې زړه ډېر بوږنېدو. د بهادرشاه د ټولو سرو سپينو مالکه دا وه خو هغه په دې نه وه خوشحاله خپل خدای ته به هر وخت په سجده نسکوره پرته وه — خدایه زما او زما د بچو د حلال رزق سؤبونه وکړې، بهادرشاه ته د نېکو هدايت وکړی —!! کله کله خو به يې په مصله ډېر ژرلي وو ټول جانماز به يې په اوښکو لوند وه. زړه يې د بهادرشا په کور کې ډېر تنگ وه — خو د نصيب نه يې تېښته نه شوه کولې. بل خوا د تاج بي بي او پري د لاسه هم په اور کې ولاړه وه، يوه سنگينه وه چې د هغې د هر مرض دارو و. په منډه منډه به يې ورسر د کور کارونه کول تاج بي بي خو اوس د مور کوټه په خپل قبضه کې اخستې وه وئيل به يې دې ته به بل څوک نه راځي. د غسې پري به هم په يوه کوټه کې ناسته و — د مور نه پاتې صندوقونه دواړو وېشلي وو. خو په هاغه غټه لويه د لرگي تونۍ يې وس نه رسېدو چې تاج بي بي خپلې کوټې ته وړلې وې يا پري، خو سنگينه د دې ټول هرڅه نه بې پروا وه. د خپلې وړندار سره ډېره خوشحاله وه، دواړو خوښېدو ته به يې تياره ډوډۍ مخې ته کېښوده

او خپله به د زبرگې سره کېناسته - د زبرگې د اولاد زېږون هم نزدې وه - سنگینه خپل وراره ورپرې ته ډېره خوشحاله ده خو د خوشحالي په طريقه نه پوهېده - د سادگۍ د لاسه به ترېنه يوه نيمه خبره داسې وشوه چې مشرانو خوښو به ورپورې ملنډې وهلې - په ترترې ترترې ژبه به يې د يوې سمې خبرې ځواب هم نيمگړی ورکړو نو د خوارې به خبر نه وه، پرې خو به ورپورې لکه د سرې مچۍ ونښته — چارې !!

د سنگين په سترگو کې به غټې غټې اوبنکې راغلې — او بيا به ورنډارې دلase کړه — خو د تاج بي بي د زبرگې سره لږه روغه وه د زبرگې په خله يې خوشو واره بهادرشاه ته دا خبره رسولي وه چې د شمشو ترور سره روغه وکړي — چې د زبرگې د روغ رنځور لپاره به مو پکار راځي - او چې نن سحر څنگ ډېر موده پس شمشو ترور کور ته راپېښه وکړه نو تاج بي بي ترېنه لکه د مچۍ تاوېده - دوه بالبنونه يې ورته کېښودل - په قلاږ پرېوځه ترور !! دا دې خپل کور دی - تاج بي بي چې د ټينگو چاپو غټه پياله شمشو ته مخې ته کېښوده نو شمشو ځان په اووم اسمان گڼلو — او بيا چې شمشو په يو مخ د رفيقي د ځوانۍ صفتونه راواخستل نو پرې هم د شمشو ترور سره د کټ په لنگه کېناسته - د تاج بي بي خله خو نن هسې د خدا نه نه راټولېده — شمشو ترور د زبرگې جاج واخستو او د هغې د لنگون اندازه يې ولگوله — نن ځم د خبره دې کې لا ورځې شته - بيا به راځم — !! شمشو ترور چې د تگ لپاره راپاڅېده نو تاج بي بي بيا بيا کېنوله - ترور مه څه شپې له پاتې شه، خو شمشو ترور کورته روانه شوه - تاج بي بي او پرې ورسره تر دروازې په جلب کې لاړې - د رفيقي ذکر نن شمشو ترور ډېر په خوند خوند کړی وه - د تاج بي بي خو احساسات داسې راپارېدلي وو چې د خپل وجود نه

يې اور اخستو — نن يې سم د سحره خپل ځان لکه د نوې ناوې
 ښه سينگار کړی وه ، په رنجو تورو کړو سترگو يې نن د زړه د يوې
 غلا چغلي خوړله . د مړې مور نه پاتې لويه د لرغې تونۍ چې د
 مودو او زمانو راسې بهادر شاه د زلميتوب په کوټه کې په لنډه چنه
 اېښودې شوې پرته وه . نن تر ښه تاج بي بي توده توده تاوېده په دې
 کې يې د مور د لاس د خپلو درېواړو لويو ته اېښي د ارمانونو داح
 خو هر ځل په دوي پورې د طنز خنداگانې کړې وې ، کله چې هم تاج
 بي بي د خپلې برښې څيزونو پسې د تونۍ تمبې خلاصولې ... نو
 خپل ارمانونه به ورته مخامخ ودرېدل — خدای خبر چې په دې
 څيزونو به د وخت څومره دوړې خاورې او جالې پرتې وې خو د ډېر
 غم او مايوسۍ نه به ورته نه تاج بي بي لاس وړلی شونې پري —
 وختونو او زمانو خو په هاغه رختونو خپل بدرنگ رنگونه خپلولي
 وو — خړ ، پر — خو بيا هم د دې خړو رنگونو او خاورو دوړو په شا
 يې د مړې مور ټولې نخښې امانت پرتې وې — پري لږه په زړه تکره
 وه کامل به يې په هر پشکال کې دا ټول رختونه په ډېره مينه
 راسپړدل او لمر ته به يې کېښودل . نن چې د شمشو ترور خبرو د
 تاج بي بي زړه لکه د مرغۍ په هوا کړی وه هغه په ډېره مينه څه
 خوبولي خوبولې هاغه تونۍ سره جخته ودرېده ، د تونۍ په تمبه
 پورې غټ تور د اوسنې ونځير يې په قلاړه غوندې پرانستللو ، د
 تونۍ دننه توره تياره وه خو د هغې د ارمانونو داج لکه د ډيوو رڼا
 کول ، هغې نن په ډېره بې تابۍ يوه يو ترلې غوټه ، يو يو پنډوکی د
 تونۍ نه رابهر کولو ، په لاس به يې ډېرې خاورې دوړې ولگېدې —
 خو په منډه منډه يې بيا د دې ټولو سينه هم لکه د خپل زړه
 راوسپړله . کټونه يې د سرو شنو بخملو او نورو رختونو نه ډک
 پراته وو. د مور د لاس قټ کړي سرو شنو لويټو خو دومره خوند

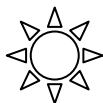
ورکړو چې په تلوار راغله او د دالان سر ته په یو ټیټه موږه اېښودې شوې لویې شیشې ته مخامخ ودرېده. تکې سرې لویټې یې پرې د رنگونو باران رابښکې کړی وه. د ډېرې حیا نه یې سترگې نه شوې پورته کولې، هغې په شیشه کې هم خپل مخ ته نه شو کتلي، ولې چې هرځل به ورته د شیشې سترگې لکه د رفیقي د دوو ناقلاړه سترگو ښکارېدې لکه چې هغې ته بق بق په یو مخ گوري. خو بیا به یې غلې غوندې سترگې په شیشه ورغلې — د هغې په سر سره لویټه لکه د سرې ښارسی. د هغې په مخ نیم کښو پرته وه، لکه چې د ډېرو کالو پترو نه ډکه په سور پالنگ ناسته وي. — سترگې یې په مزه پټې کړې وې. — او په سرو منگولو کې سوچه برگ رومال یې پوزې ته نږدې کړی وه، د هغې زړه په زوره زوره ودرزېدو، هغې د خپلو ارمانونو او خواشونو ټول پنډوکی هم د رفیقي په نوم تردې دمه امانت ساتلی وه. — اوس هغه د رفیقي ناوې وه. هغې دې وخت ته څومره انتظار کړی وه. — څومره کلونه یې د خپل پېغلتوب زهر خښلي وو، هغې په خپلو لاسو پښو سرو نکریزو ته کتل چې نرۍ نرۍ خوشبوئي تربڼه راوچټېده، هغه ډېره وارخطا شوه او اوږدې اوږدې ساگانې یې رابښکلې او بیا د یو دروند او معتبر قدم باوقاره ښکالو په هغې یخه خوله راوسته. د هغې زړه خو سم د سینې نه راټوپ کول — د زړه درزا یې لکه د زلزلې ټول وجود په لږزان کړی وه. خو دې لمحو او وختونو په خپل لمس د هغې ژوند، بدن او جذبو ته یو نوی خوند ورکړو، اوس هغې ورو غوندې خپله پنجه په گږېوان کې دننه کړه. د ژوند او جذبو نه ډک پېغلتوب یې نن د گوتو په سرونو داسې ولگېدو لکه چې ټول عمر پرې هغې سترگې پټې کړې وي. داسې یې محسوس کړه لکه د بجلی دوه برېښه مزي ته یې لاس وروړی وي. دې لمحو د هغې ژوند او

احساساتو ته یو نوی سکون ورکړو — کشې سر وخورې — !! او یوې چرگې ته د پري د خلې دې غږ د هغې د خیال دنیا تالاولاکړه — یو ځل یې سترگې په زوره زور وځنډولې — د شیشې مخې ته یوه بنائسته پېغله ولاړه وه — خوپه وېښتو کې لرې لرې یو نیم سپین وېښته به د هغې په ارمانونو اوبه واړولې — په قلاقلار یې ټول رختونه یو ځل بیا راغونډ کړل — او پنډوکي یې یو ځل بیا د تورې توبۍ تورې تیاره سینې ته لک د خپلو ارمانونو وربنکته کړل — په سترگو کې راغلې د بې وسۍ اوبنکې یې پاکې کړې — او په خپل خیال په ناخوالۍ ځان سره مسکۍ شوه —

شمشو ترور راتگ اوس یو وارې بیا پېل شوی وه — سنگینې ورنډار د کارونو نه اوچته کټ ته څېړولې وه — په شمشو ترور به یې ډېر سودونه کول چې د ورنډارې او نوی ماشوم خیال یې ساتي — تاج بي بي او پري خو هم د شمشو ترور نه چاپېره بنگرې اچولې — تاج بي بي به په نه څه خبره د شمشو ترور د خلې نه د رفيقي ذکر اورېدل غوښتل او چې ذکر به شروع شو نو تاج بي بي به ورپسې ټول فرض مونځونه هم قضا کړي وو — د رفيقي د ځوانۍ او بنائست صفتونو به تاج بي بي د خیالونو په ټالونو ځانگوله خو کله کله به یې چې خپله خور پري هم چرته یواځې د شمشو ترور په خوا کې په گنگوسه ولیده نو وار پار به یې خطاشو — په دغه ورځ خوتاج بي بي ولاړه وه په تنور یې ډوډۍ پورې کولې او په دالان کې ناستې شمشو ترور غلې غلې د پري سره څه خبرې کولې — پري به کله ورو غوندې د تنور خوا کې ولاړې تاج بي بي ته وکتل کله به یې سر شمشو ترور ته نزدې کړو — تاج بي بي د تنور تور اورلېونی په لاس کې نیولې وه — یو شک یې په مازغو کې کېناستو چرته — شمشو خو پري سره د رفيقي خبرې نه کوي؟ او بیا یې چې لا وکتل چې

پري په هېبت د لويټې د پيڅکي نه پېسې پرانزي او د شمشو په لاس کې يې ږدي نو زړه يې وغوښتل چې په دواړو پېسې دا اور لرونی يوسي او دواړه پرې بښې اوځني . . . تاج بي بي ډوډۍ او قلیۍ په ځای پرېښوده — په قهر کې په تريکو راغله او پري يې دکمځۍ نه ونيسله — داڅه مو سره خلې ورکړې دي . . .؟ په چا کورونه وړانوی — د چا د زړه اباده دنيا په سيند لاهوکوی —!! شمشوچې په دومره قهر تاج بي بي په پري راغوته شوې وليده نو خپل خبر يې په دې کې گڼلوچې پاکه خبره ورته وکړي . خويه تاج بي بي دمینې او رقابت داسې پېريان ناست وو چې په هيڅ شان د خبرې اورېدو په کور کې نه ښکارېده — زما خبره واوره!!! شمشو ترور هغه د پري نه راپاخوله — چې په وهلو وهلو يې د هغې عاجزې د پاسه خپل ځان غورځولی وه . هغې وران وران شمشو ته وکتل — د شمشو وار خطا شو . . . او د پري د ژړا او چغو په اوازونو سنگينه او زبرگه د کوتې نه بهر راووتې — د تاج بي بي په گوتو کې د پري د وېښتو غټه شوړه ښکارېده . مخ يې ټول نوکارې نوکارې وه . ټول حق دق ولاړ وو . . . په څه نتيجه څوک هم نه رسېدل چې څه چل شوی دی ؟ د پري نه کومه خطا شوې ده . اخر چې زبرگې پري هم د زمکې نه دم دلاسه راپاخوله او تاج بي بي يې هم يو خوا ته کړه — نولړه چپتيا خوره شوه — اوچې بيا شمشو ترور په قلاړه د تاج بي بي زنه په مينه ونيوله او ورته يې ووئيل چې پري په ماخپلې همځولې زرو ته سوال جواب لېږي . . . نو ټولو په حېرانتيا يوبل ته وکتل . د پري نوکارې مخ اوس د تاج بي بي مخې مخې ته کېدو . د گران لالا ويرې اوس د هغې په اعصابو هم نوکارې رابښکلې . سنگينه خو په داسې صورتحال کې ډېره خرابه وي — ژبه يې نوره هم وښلې خپله خبره په اشارو بل ته رسوي او چې په اشاره

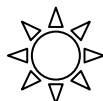
یې لاتاج بي بي ته په خپل مخ لاس رابښکلو --- نو د تاج بي بي د لاسو نه طوطيان والوتل اف گران لالابه مې خبر وي --- !! شمشو ترور د تاج بي بي يقين پخولو لپاره قسم وکړو --- چې زرو ته يې لېږلم --- اوس د تاج بي بي يقين پوخ شوی وه --- هغې ته د اخونې د کور د سپارې د سبق دور رايا د شو چې ټولې جينکې به د سبق نه پس خپلو کې په ټوقو ټقالو ناستې وې --- خو زرو او پري به دواړه نه وې --- او بيا خوڅو ځل په يو کنج کې دواړه ليدلې شوې وې --- !! د هغې خيال د يوې نوې غلا په لټون --- د ژوند تريو داسې کُنډ رسېدلی وه چې د انساني فطرت د غېر فطري رويو او عادتونو جولاگانو پکې جالې جوړې کړې وې --- او نوی جنسيت او جبلت پکې اپوټه راڅوړند ليدی شو --- د زرو او پري د دواړو ډېر ساعت ناستې اوس د ټولو پېغلو ځوابونه موندلي وو ---

سکندر شاه به اوس شمشو هم هسکه غړۍ د بهادر شاه کره په تلوراتلو لیدله . د هغه غوړونو ته ډېرو خلکو د شمشو په حقله ډېرې گډې وې خبرې رارسولې وې . چا به وئیل شمشو د هلکانو او جینکو دلالي کوي . چا به وئیل د هلکانو هلکانو سره خبرې هم جوړوي . د سکندر شاه دا غالب گمان وه چې د بهادر شاه په کورنۍ یې کوډې کړې دي — نیا او نمسي دواړو — نمسی یې د بهادر شاه ترڅنگ اوږي راوړي اونیا یې د خوښو مخې مخې ته کېږي . دهغه په زړه کې به د نفرت اور په غرغډو شو — جمالي به د دې تاو هم محسوسولو — یوه ورځ یې په قلاقلار پوهولو — ستا څه کار دی — غټ پټ بهادر شاه شته دخپل کورد بڼې بدې ذمه وار خپله دی ستا سره خویې د لارې کوڅې غم بنادي هم نشته . خوسکندر شاه کله دا خبرې منلې؟ هغه پوهېدو چې بهادر شاه خود دولت خورجېونه ډکوي — دکوردهیڅ حاله نه خبرېږي . اوس خوبه تاج بي بي هواره په کوټه اوبلۍ رابنکاره ولاړه وه خوڅوځله یې دشمشو سره چرته په تلوهم لیدلې وه . او دایې لاسه کی شمشو به کله یوه جینی راروانه کړې وه او کله بله . . بهادر شاه کورخو اوس د رنگ رنگ نڅو یو مېله وه . خود دروازي تمبې به اوس هم پورې وې — د رفیقي ورځې هم بدلې شوې وې د بهادر شاه بڼی لاس جوړ شوی وه . . . د کور نقشه یې بدله شوې وه — اوس خوبه بهادر شاه بازار نه هم کور ته په څه سوال ځواب پسې رالېږلو . . . او چې د پوري وره

په شا به ولاړې تاج بي بي د رفيقي سره سوال جواب کولو نو د رفيقي به په خپل ځان د باچا گمان کېدو — د تمبو په نرو نرو درزونو کې به يې داسې نېغ نېغ کتل لکه چې تاج بي بي ورته خپل ځان ټول ښکاره کړی وي — اوس خو يې په دې کوڅه د تلونکو راتلونکو پروا هم نه کوله . او کور په کور به د هرچا په خله دا يوه خبره بيا بيا کېده . د غريب سړي دومره زړه نه وي خو د هغه په شا د چا لاس دی — !! سکندر شاه ته د دې ټولو خبرو پته وه — د خلکو د پس پسو نه خبر وه . . . د شمشو د دې نوې لگولې تماشي په چل نه پوهېدو خو بس وينې او غېرت به يې جوش وکړو — د خپلې جرگې نه پس يې پرې نورې جرگې هم تش لاس د دې کوره په ستنېدو ليدلې وې — او هرځل چې به کومه جرگه راتله نو سکندر شاه به د خدای نه دا سوالونه کول . . . چې خدايه! د بهادر شاه په زړه د رحم اوبه توې کړې چې د جينکو بند اسان شي . خو بهادر شاه د سود په گټه کې د خپلو خوښو د برخې قائل نه وه . هغه دا پخه اراده کړې وه چې خپلې درې واړه خوښدې به په کور زړوي — د تاج بي بي او پرې عمرونه خو مخ په سېوا کېدو وو — خو د سنگينې نور حالت د دې جوگه نه وه چې د يوکور په ژوند کې د چا مېرمن شي تاج بي بي خو ځکه اوس د خپلواحساساتو لاس پښې په رفيقي پسې وهل — او پرې په نورو جينکو مئينه وه . . . او دا ټولې خبرې ټکي په ټکي سکندر شاه ته رارسېدلې . . خو د هغه غېرت او پښتو دا نه شو زغملی چې پلار په نيکه د دې کورنۍ تالي خټ دې اوس خپل پلونه د دې کورنۍ تر عزتونو راوړسوي — هغه د رفيقي او بهادر شاه سره سره د خپلې تربگنۍ او دشمنۍ پت ښه برابر پاللو . خو ځينو مجبورو يې لاسونه بند په بند تړلي وو — سره د دې چې شمشو ترور په خپل ژوند د رفيقي سره ډولی هم

لیدلې وه — خو د واده پېکړو هم د رفيقي پښې ونه تړلې — او خپل
 کچه پیکه حرکتونه یې کول — خو اوس د رفيقي د واده حقیقت د
 هاغه پېغلو احساسات لکه د صابون د ځگ کېنولي وو کومو چې
 به په تناره او گودر د رفيقي خبرې کولې .. د رفيقي دنیا د هغه
 زوي شفيقي ترڅه حده بدله کړې وه . کټ مټ د پلار کواره وه . د
 وړوکوالي نه یې ډېرې نڅرې زده کړې وې ... خلکو به وئیل چې
 رفيقي پل اوچت کړی او دې شفيقي پرې اېښی دی . د رفيقي
 دځلې او گوتو شپېلی خو دومر مشهور شوی و چې په کور دننه به
 هرې پېغلې د ځان لپاره گڼلو — اوس به هم رفيقي د خپل عادت
 ترمنځه د بهادرشاه د کور په څنګ کې کله کله شپېلی وهلو په دې
 عادت ډېرو خلکو بې عزته کړی هم وه خو وئیل به یې د عادت نه
 مجبوره یم — او هم دغه عادت وه چې د سکندر شاه په زړه کې لکه
 د ازغي چوکه کېدو — پټې پټې یې ورته کلمې خوتکېدې —

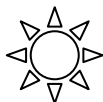
وختونو د زبرگې جولى ته د درېو اولادونو ورکړه کړې وه .
 طاهرشاه او ظاهرشاه دخپلو تروريانو د سترگو تور وو او وړه زېږو
 چې په حوبلۍ کې د خپلې نصیبې سره راغلې وه د هغې ورځ
 اونصیب هم د خپلو تروريانو نه بدل نه وه . دپلارد قهراو غضب نه
 به په سوړوننوته - پلارخوږې څه کوي هغې ته خو خپل وروڼه هم
 دپلار نه کم نه وو- هر نارینه په هردور کې خپل فطرت ښکاره کړي
 دی - د دې کورنۍ تاریخ د داسې پېښو نه ډک پروت وه - لور
 خور خو په دې کورنۍ کې بس یو پاتې مخلوق گڼلی شو . دهغوي
 حقونه ټول عمر په دې کورنۍ کې نارینو تر پښولاندې کړي وو- په
 ټوله سیمه کې دا کورنۍ په دې یادېدلې . چبه یې د لور خور په
 عزت تپوس نه شو کولی - او خدای خبر څومره تور سرودډولۍ
 ارمان گورته په سینه کې وړلې وه . طاهر شاه او ظاهرشاه دواړه یو
 برابر وو- خلکو په دواړو کې د کشر او مشر توپیر نه شو کولی . د
 ډېرو خلکو دا خیال وه چې دواړه غبرگوني پیدا شوي دي . -خو نه
 په دواړو کې به دیوکال د مشرتابه مزې غزېدلې وه . طاهرشاه به د
 یوې ترور په څنگ کې ملاست وه او ظاهرشاه به د بلې . خو زېږو
 به خپلې کشرې ترور سنگینې سره ډېره خوشحاله وه . په دې

حوبلۍ کې يوه باغيچه د پريخواراسې موجوده وه چې په هر دور
 کې يې د کور د ښځو پام ځان ته راگرځولی وه. په غاړه غاړه پکې
 د نارنجانو اونې په قطار قطار ولاړې وې او ځانې په ځانې پکې
 تاج بي بي او پري د سرو گلابو او سپينورامبلو ښائسته بوتې هم
 کرلي وو. او چې د دې گلابونو په مخونو پسې د پريپر کولښکري او
 سېلونه راوالوتل نو د دې ماشومانو خوشحالي به د کتو وې. -
 سنگينې به ټوله ورځ د وړو وړو وربرونو سره په لويه تنه منډې
 وهلې. - د دې شوراوغوغابه د حوبلې په دنگو دنگو کوټوکې هم
 اورېدې شوه. - اوس خو په سنگينې خپل د ماشومتوب دور بيا
 راغلی وه — په زمکه به د ماشومې زېبو سره ناسته وه د هغې
 گوډيانو ته به يې رنگ په رنگ جامې جوړولې. - ماشومې زېبو به
 په خپله وړه ژبه دخپلې ترورپه شان تنې تنې خبرې کولې. - او
 زبرگه به کله کله فکرواخسته چې هسې نه ددې ژبه هم اينښلي. -
 سنگينې ځان له هم يوه ښائسته گوډۍ جوړه کړې وه — د دې
 گوډۍ په غاړه کې به يې لوی د مشکنيو امبل راځوړند کړي وه. - د
 دې کمخواب جوړه به يې ورته په غاړه کړې وه. - او په لوبو لوبو
 کې به يې د خپلې گوډۍ واده په ډېره مينه راجوړ کړي وه. - په گنج
 کې به يې گوډۍ کښولې وه. - او دې به قلاقلار تمبل غږولو. - کله
 کله به يې تمبل د وړې زېبو په لاسو کې ورکړو او دا به راپاڅېده
 او په گډا به شوه. - د کور ټول خلک به د ترور او ورپرې دې نازولې
 دنيا ته په کتو وو. بهادرشاه اوس ډېر بدل شوی وه په خوښدو او
 ښځې کلک ساتلی پري يې لږ سست کړي وه. - د هغه دا خيال وه
 چې تاج بي بي او پري د خپلو پېغلتيوونو زهر څښلي دي. - او اوس
 خونه د دوي هاغه ځوانۍ شته او نه هاغه مستۍ. - خوبهادرشاه
 ته دا نه وه معلومه چې ډېر کلونه وړاندې په دې حوبلۍ کې يوه

شاره توره تاخانه خوږ پره پخوا پري اباده کړې ده. اوس خواوړی
 ژمی په هاغه تیاره تاخانه کې هغې هره غرمه د شېرشمود تېلو ډیوه
 بلوله او چې زبرگه او تاج بي بي به اودې شوې نو د پري سترگې
 به هم مرغۍ مرغۍ شوې هغه به ورو غوندې تاخانې ته ښکته
 شوه د هغې د اخونې د کور د سپپارې د سبق همخولې زروبه د
 هغې سره په دې تاخانه کې یو ځای ملاسته وه. د تورې تیار
 تاخانې ابادولو راز د دې دواړو ترمینځه پروت وه. د کور نور
 خلک خو د دې شاپې تاخانې نه داسې ویرېدل لکه چې دا تاخانه
 یا خو د تورو اژدهاگانو جاله وي یا د پېریانو. پري خو به د کور
 نور خلک د دې تاخانې د زبون تیا او دروندوالي نه ویرول
 خوداتپوس تربنه چا هم نه کولو چې ته په دې تیاره تاخانه کې
 کومه اوده پخوې؟ خو چې ماسپڅین به ټول راپاڅېدل نو پري او
 زرو به په لوی دالان کې په خندانستې وې. خوشحاله خوشحاله.
 لکه چې د خپلو وجودونو ډېر درانه بارونه یې سپک کړي وي.
 اوس خو به ځکه زرو یوه ورځ د راتلو ناغه هم نه کوله. د پري
 مینې به د جنت نه هم د هغې څنگ ته رارسوله... پټ پناه یې په
 زرو ډېر سره سپین پېرزو کړي وو. هغې ته ځای په ځای د
 بهادرشاه د ښخو خزانو پېسو هر پټ ځای معلوم وه! د زرو هم
 ټولې ګوتې په غوړو کې وې. د پري سره یې ډېرې مزې کولې. د
 مور نه پاتې د خپلې برخې د داج رختونه خو یې ټول په زرو زاړه
 کړي وو. خو د زرو مینې چې په تېر وخت د پري په وجود کوم د
 ښائستونو سپرلي راخوار کړي وو دا یې په تنکۍ ځوانۍ نه وو
 لیدلي. اوس خو به دواړه ښې ښکار هم په یو کټ کې ملاستې
 وې. د زرو په څنگل به د پري سر پروت وه او د ژوند په یو نوي
 سرور به غرقه اوده وه. زبرگې په بهادرشاه وس کړې وه چې د

سود کاروبار پرېږدي ډېرې کرکې يې ورته بيان کړې وې خو بهادرشاه ته اوس بل کار خوند نه ورکولو نور کارونه خوکه گټه لري تاوان هم لري او بهادرشاه ټول عمر د گټې سودا کړې وه د تاوان نه - زبرگې خو په دم کړو اوبو، چينو او تعویزونو هم په بهادرشاه څه کمی نه و کړی خو د بهادرشاه زړه ډېر غټ وه خرمن يې هم غټه وه - کرکه خو يې هډو په طبیعت کې نه وه - زبرگه به يې په دې دلاسه کړه چې دا هرڅه تا او ستا بچو له کوم - - ! د جمعي شپه وه نن زبرگې استخاره وکړه او د خدايه يې دا يو سوال وکړو چې نن شپه ماته د خپلو بچو د خوشحالي زېری راکړه — ټول عمر مې په دې کور کې پوتی سکون نه دی لیدلی — چې د اولاد نه مې د خوشحالي برخه شته او که نه ؟ او بیا هغې يو خوب وليدو — يو داسې خوب چې د هغې د ژوند او زړه پاتې سکون يې هم تالا والا کړو — هغې دغه لیدلی خوب د خپلو مزغو او وهمونو يوه نتيجه وگڼله خو چې هرکله پرله پسې درې جمعي ماسخوتن د استخارې نه پس هغې هاغه يو خوب بيا بيا وليدو نو اوس د زبرگې زړه لکه د پانې رېږدو - د هغې د گلابونو په څير ښکلي زامن او لور ډېر ښائسته وو د هغوي وده او غټ والی ډېر په مخه روان وه اونې خدای دنگې ورکړې وې په څو کلونو کې د پلار سره د اوږې لگولو شو - اوس به د زبرگې وار لا خطا شو - د طاهرشاه او ظاهرشاه په ټوپيانو به روزانه خپلو تروريانو د تازه گلاب گل داسې په هنر ټومبلو چې د مخ او گلاب بېلتون به نه شو کېدی کله کله به پلار دواړه ځان سره بازار ته هم بوتلل - او چې د بهادرشاه سره به خپل دواړه زامن په لاره روان وو نو د لار هر نظر به ورته بيا بيا را اوږېدو - چې کور ته به راغلل نو پري به د سپېلنو په دانو پسې کور گرځېده - "او خلکو به راته د نظره

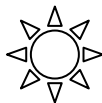
کړې وي . . - !! که د پري يا د تاج بي بي په زړه وی نو په دې
 هلکانو به يې د کوره بهر قدم نه کېښودو- خو بهادرشاه دا
 غوښتل چې د خپل کاروبار ټولې طريقې، ښه او بد، گټه تاوان
 خپلو بچو ته وروښائي ځکه چې سبا به دا کار هم دوي سمبالوي .
 ظاهر شاه لږ ډېر هوښيار وه د پلار په اشاره هم پوهېدو ځکه خو
 يې په پلار روزانه څلورانيز قلنگ ترلې وه . او د کور په هر گوټ
 کې ورته د پلار د ښځو خزانو هم پته وه ---

گل پانې هم په ځان پسې زمري او گورگوره راوستي وو - خو گل پانه په ټول کور کې زورور وه - سکندر شاه ته خپل ټول اولادونه گران وو خو گل پانه يې ډېره نازولې وه - د گل پانې ټول عادتونه لکه د هلکانو وو- په اوچت اواز خبرې، کلکه خيره او په ټول کور خپل رعب ساتل - زمري به کله کله ډېر په قهر شو، ځکه چې هغه که هلك وه خو د خپلې مشرې خور په چل نه پوهېدو- گل پانه چې به يې د خپل گران داجي سره نژدې نژدې ليدله نو خپل ځان به ورته بې معنې ښکارېدو- لا ماشوم و د دې فرق په احساس او معنی زيات نه پوهېدو خو بهر ملگرو به ورته دا احساس خامخا ورکولو- او چې ظاهر شاه او ظاهر شاه به يې د خپل پلار سره خوشحاله خوشحاله ډک ډوک وليدل نو خپلو محروميو به پرې نوکارې رابښکلې - زه خو د پلار يک يو نيازبين زوی يم خو خدای شته که په سمه خله يې راسره خبره قدرې کړې وي — د ځان سره مېلې ته بوتلل خو لا غټه خبره ده — د دې محرومۍ ذکر به چې يې کله خپلې کشرې خور گرگرې ته وکړو نو هغې به هيڅ اونه وئيل بس غلې غلې به يې د زمري خفه څهرې ته کتل - خو چې کله به يې د خپل زړه غوټه مور ته پرانسته نو مور به د ځان سره راجخت کړو— په تندي به يې ښکل کړو ---- مورې! چې گران داجي رانه اوس گيدړ جوړ کړی دی نو دا زمري نوم يې راته څه له کېښودو-!!؟ زمري اوس د خپل احتجاج څرگندونه کولې شوه —

او په دې پوښتنه یې مور په زور زور په خدا شوه — خو د ټولونو زیاته د طنز ډکه خدا ورپورې گل پانې وکړه. د زمري رنگ او صحت د دې احساس له کبله د زوال ښکار وو. د هغه هاغه وده وه کومه چې د ده دخوښدو وه. هغه به اوس ځان له خوشحاله وه د چا سره یې هم نه لگېده. په مندرسه کې به یې خپل ټول قهر په هاغه همخولو ویستو چې لږ به ورسره وران شو، دلته به زمري سم لکه د زمري غرمېدو. په نري نروچکي وجود کې به یې بې پناه طاقت راغلو. ډېر وهل ټکول به یې وکړل. د مندرسې استاذ ته چې ماشومانو د زمري شکایتونه وکړل نو د زمري نوم یې د خپلې مندرسې نه خارج کړو. اوس زمري ازاد گرځېدو. په وړانو، ویجاړو، په غرونو، ځنگلونو، په مېرو، په اونو بوټو، کله به د مرغوپه څالو پسې ټول غرمه گرځېدو او کله به یې مرغۍ په لینده ویشتلې، کله به یې یو ځایي خوږ وه کله بل. گورگوره به پرې ډېره خفه کېده. لاس، پښه یا مخ تندی به یې په وینو سور راوړو نو په وړو وړو لاسونو به یې ورته زړه تودو تېلو کې کورکمان سور کړو او تودې تودې پېهي به یې ورته پرې کېښودې — د گرگرې د زمري سره ډېر مینه او همدردی وه. د کور د مشرانو خوی یې په گل پانه کې ساه وه زمري به د بازار د دوکانونو نه په غلا کله کله د گرگرې لپاره د لېچو ښکړي او د سر کلیپ هم راپټولو. گورگوره به دې ته ډېره خوشحاله ده خپل دا شیونه به یې په هاغه وړوکی پټارگي کې ځان ته سمبال اېښي وو کوم چې ورته تاج بي بي د دې وېنا سره ورکړې وه چې داسې دلته کله کله راځه، د زېبو سره به لوبې کوي گوډیانې به تاله هم جوړوم — زه ستا هم ترور یم. خو گورگور به د بهادرشاه کاکاجي نه ډېره ویرېده. د هغه سرو سرو سترگو او کونډه کړي برېتونو ته چې به

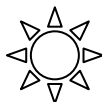
يې کتل نو ويرې به واخسته... او هسې هم د خپلې مشرې خور
گل پانې نه به ويره کې وه. دا قدغن خو پرې هغې لگولی وه چې
—! چې د دې کورنۍ سره مې د گران داجي پخوانۍ دشمني ده که
لوبو ته ورکړه لاړې نو مړه به دې کړي —!! او د ماشومې گرگړې
لپاره دا ډېره وه. په کوڅه کې به د زېبو سره ناسته خو د هغې د
کور نه مشرانو ویرولې وه. گني د ماشومې زړه به ډېر غوښتل
چې د زېبو سره کور کې لوبې وکړي. د هغې ترور تاج بي بي ورته
يوه گوډۍ جوړ کړې... سنگينه ورسره هم په لويه تنه پټ پټونۍ
وکړې — خو د مشرانو خبره يې په زړه پټۍ کړې وه. گورگوره د
خپل پلار سره د مېلې سېل ته د تلو هم ارمانې وه خو دا ځل زمري
په خپله خزانه کې دولس انې يو ځانې کړې وې او گورگوره په دې
خوشحاله وه چې زمري به يې دا ځل د کلي د مېلې سېل ته بوځي

څنگه چې د بهادرشاه او رفيقي خپلو کي ډېره خوږه وه داسې به شفيقي او طاهر شاه هم د يو بله نه خوزېدل - دواړه د مندرسي ملگري م وو- د کله نه چې د زمري نوم د مندرسي نه استاذ خارج کړی وه دواړو لږه ساه اخستې وه - ولې چې زمري خو د کوره بهر سم زمري وه شفيق او طاهر شاه ته خو به يې بهانه کتله - اوچې کله به ورسره لږ خوږ شو نو د طاهرشاه د کتابونو د کڅوړې نه به يې د سپينې مېدې غوړه ټوله پراته هم په غلا ويستې و او دوانيز به يې ترېنه هم پټ کړی وه - اوس به طاهرشاه او شفيق جوړه ناست وو- سپينه د مېدې پانې پانې پراته به د دواړو مخې ته پرته وه - رفيقي په خپل بچي په مندرسه کې سبق کله وئيلو، وئيل به يې سبقونه د غټانو خلکو کار دی - خو طاهرشاه به ژړل سم قسم يې کړی وه چې هله به مندرسي ته ځي چې شفيق هم ورسره روان شي - د شفيق په سترگو به تاج بي بي د رفيقي د سترگو سود کېدو- چې کله به طاهرشاه شفيق د ځان سره کورته راوستونو تاج بي بي به هسې مسکې- مسکې- کېده، دخپل پېغلټوب دوربه پرې لکه د باران رانښکی شو- دتصوريه دنيا کې به يې د رفيقي څهره بيا مسکې- شوه - وختونو ډېر لرې الوت کړی وه اوس خو د تاج بي بي د تصور منډه هم دومر ضعيفه شوې وه چې ورستو به يې کتل نو دتېروخت په حساب اوشمېره کې به گډه وډه شوه - خودای خبر ولې به د طاهرشاه په څنگ کې ناست شفيق به يې لکه د بهادرشاه په ځواکي

ولاړرفیقى گهلو- هغې به د شفیق دمخ نه هم یوه غرقه چپه واخسته
 - د "چپ" په اواز به ورپورې پرې په برقه برقه په خندا شوه خوتاج
 بې بې د چاد خبر واوځندا پروا ټول عمر نه وه ساتلې - بیا به یې
 دلویټې په پیڅکې پورې تړلې دوانیز د شفیق په جیب کې هم
 واچولې- په دې ځان له دواړه خیزونه واخلي!!

د طاهر شاه طبعه په مندرسه کې ډېره نه لگېده هغه ته خود
 مندرسې پابندي لکه د قېد بنکارېده - مشر استاذ خویې ډېر بدې
 شو- څو ځله یې په نړۍ لښته دومره وهلى وه چې د مندرسې نه یې
 زړه تور شوى وه خود د پلار د ویرې به په نه زړه تلور اتلو- په هغه
 ورځ خویې پخه اراده کړې وه چې سبا نه به مندرسې ته نه ځي کله
 چې مشر استاذ ورته په لاس د غمې ودرولې وې - او چې څنگه یې
 لاس تاج بې بې ته بنکاره کړل نو په هغې څو څه چل وشو- وې ته په
 طمانچه سورى شه دومره خو به څوک پردی خر هم ونه وهي او بیا
 یې د طاهر شاه لاس بې واره بې واره بنکلولو د شفیقي زړه وغوښتل
 چې که داسې تروریه کورکې زما هم وی نو زمانه به هم څارېده - تاج
 بې بې لکه چې دهغه په زړه کې په راولاړمان رسېدلې وه - زه یم
 کنه... ماته رانزدې شه... زه، زه ستا... موریم...!! او ماشوم شفیق
 نبغ نبغ د تاج بې بې مخ ته کتل -

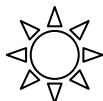

د بهادرشاه کاروبار ډېر په زور کې روان وه - ډېر سره سپين ورسره د خوارو خلکو د اخستو پېسو په سود کې پاتې شوي وو- زبرگه خو زبرگه وه - بهادرشاه ورته اوس بڼه په ډاډه وئيلي وو چې دا ټول کالي پتري اوس ته پکارولي شي چې چرته خې راځي نو اچوه يې - د زبرگې طبيعت خو دا کله هم نه منل ولې چې هغې خو په دې کور کې سپک ډوډۍ ته به هم اوبښکې خڅولي د خدای نه به يې معافي غوښته، خو پلارگنۍ او نورو ډېرو ښځو ورته په دې ناشکری بد رد وئيلي وو چې سړی به خپل قبر کې ځملي - بهادرشاه هرڅه تاله او ستا د بچو لپاره کوي -!! هغې ته به دا خبرې هم ډېرې عبث ښکاره شوې د خدای پاک ويره يې مخ په زياتي وه خو د تاج بي بي او پري نه به هم ويرېدلې - هغوي به وئيل چې ته نه غواړې چې چرته غم ښادۍ او تربورولۍ ته په بڼه رنگه ورشي... دا غټ غټ درانه درانه کالي پتري په غاړه کوه چې په دشمنانو مو مۍ دليږي -!! د تاج بي بي خو د تربگنۍ تربور اوس سکندرشاه وه، ولې چې وخت او حالاتو ورته دا يو ټکی لکه د سبق زوت کړی وه چې که سکندرشا غوښتلی نو زه يې په هره طريقه خپلولې شوم - خو د ځوانۍ وار په ما د سکندرشا او بهادرشاه دواړو د لاسه د پلار په کور تېر شو- هغې خو په خپل زړه کې ډېر پخوا يوه صلاح د ځان سره کړې وه چې که گران دادا مې داسې

سکندر شا ته نه ورکوي نو بيا هغې يوه بله لاره هم کتلې وه — خو دلته په کې يوه ستونځه بله وه چې سکندر شاه د هغې خواله نه راتلو گني هغې ورته دا وئيل غوښتل چې د مور نه پاتې ټول سره سپين هغې په دې اسره پندوکی کړي وو چې هم داسې به د سکندر شاه کور ته ورځي — خو بيا به يو خيال داسې گډه وډه کړه چې په گران لالايې د مټيزې خور د ورور کنځل پېرزو نه شوه او داسې هاغه ترلې پندوکی ډېر وخت په هاغه تونۍ کې امانت وه د کومې سينه چې د داسې ډېرو پندوکو نه ډکه وه — او بيا چې ډېرې راغلې جرگې بهادر شاه تش لاس بيرته ولېږلې نو هرځل به په دغه ټولو پندوکو تاج بي بي ډېر ژړل — د هغې د تخيل په هره څانگه رنگ رنگ گلونه سپردلي مخونه په خندا وو — يو گل به د سکندر شاه د څهرې وه، بل به د رفيقي نو نور به خدای خبر د کومو کومو زلمو وو... د هاغه زلمو چې هغې به په لارو کوڅو کې ليدل. د چاچې ورته نومونه هم نه ورتلل — بس هغې د خپل خيال دنيا ډېره موده په دې څهرو اباده وساتله خو اوس هغې ته د خپلې تېرې ځوانۍ غم يو نفرت ورکړی وه او دغه نفرت يې د خپل گران لال لپاره په زړه کې لرلو — خدای به دې زما په حکله تپوسي هغې به اکثرد خپل ځان سره خبرې کولې ... خو په دې خبرو کې لرلې نفرت به د بهادر شاه لپاره وه — تا په ما خپل کور او ژوند نه وه پېرزو! — ته زما مجرم يې، کله کله به ډېره په قهر شوه او د خپل قهر اظهار به يې کور کې په جنگ جگړو کولو — د هغې خپل ځان په نظر کې وه حالاکې په دې درشل خو د هغې بله خور پري هم د هغې ترڅنگ د ځوانۍ او پېغلټوب ماښام ته رسېدلې وه — خو د پري احساس بل شان وه د هغې دنيا اباده

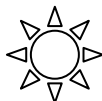
وه — زرو د هغې د داسې وختونو یوه ښائسته مشغولا وه — د هغې په ژوند کې کونترې، زرکې، تورانۍ، بلبلي او خاروګانې راغلې وې او هرې یوې هغه د هاغه احساس نه لرې ساتلې وه کوم چې په تاج بي بي چکونه لګول — !! هغې ته خو د سنگینې معصومیت هم په وړاندې نه ودرېدو — چې د ډېرو بدني عېبونو د لاسه یې تراوسه چا تپوس هم نه و کړی — خود خپلې ځوانۍ ویر یې وظیفه کړې وه — بهادرشاه د دې هرڅه نه که هرڅو خبر وه خو ځان یې ناخبره کړی وه — خوځدای خبرڅه وجه وه چې دڅو ورځو راسې یې طبعه خړه وه - ډوډۍ ته یې هم زړه نه کېدو - سحر ورته زبرګې دم کړې اوبه هم ورکړې وې خود خپل وجود دننه یې نن یې یوې عجیبه کمزورۍ سر راوچت کړی وه - په لاسو پښو کې یې بیخي لکه چې دم نه وه — د کاروباري حساب کتاب هره لټجه یې رښتیني ته معلومه وه — اوس خود پلار د کهاتې په کتابچو کې د لیکلو حسابونو او نومونو په حساب طاهرشاه او ظاهرشاه هم پوهېدل — خو بهادرشاه د دې هرڅه لپاره لکه د فرعون ټول عمري ژوند غوښتو — کله کله به د مرګ ویرې ګډوډ کړو — په کور کې د ځوانۍ ماښام ته د رسېدونکو خوږېدو وجودونه به یې په سترګو کېنې لکه د گردنې سیلۍ چوکه شول — سترګې به یې وځمبلې، بیا به یې د ماشومې زېبولوبو او منډو ته کتل چې اوس یې اونه ورو ورو راوچتېدونکې وه — په زړه به یې تیاره راغله — بیا به یې د یوې نامعلومه ویرې د لاسه د زبرګې زیرې جوړې ته چې کتل نو د هغې د ویرې په علاج نه پوهېدو — خوڅو ځله یې د زبرګې په خوب کې د ویرې چغې اورېدلې وې لکه چې یو خراب خوب یې لیدلی وي — هغې به لکه دلېونود خپلو

بچو څنگ ته منډې کړې — په غرق خوب اوده طاهرشاه او
 ظاهرشاه به مور ته په قهر کتل، زبرگې به د دواړو بچو نه
 لاسونه تاؤ کړل — زما بچي --- دا دې ژوندي دي. او بهادرشاه
 به پوه شو چې د ويرې خوب يې ليدلی دی. اوس زبرگه خپل
 دې وهم دې حد ته رسولې وه چې د غم بنادۍ نه پاتې وه. کټ
 يې نيولی وه — خو چې د بهادرشاه ناسازي يې وليده نو خپل
 هر تکليف يې هېر شو نېغه د کټ نه راپاڅېده — په ولاړې يې د
 بهادرشاه نظر مات کړو — د خپل تور سربېچک نه يې تړلې
 پېسې د صدقې په توگه د بهادرشاه نه تاو کړې — او طاهرشاه
 ته يې ورکړې چې په کوڅه کې يې چا غريب ته ورکړه — !! تاج
 بي بي چې د بهادرشاه مړاوې جوټې ته وکتل نو پوزه به يې
 وچونله — د ځان سره به وگورېده او بد بد به يې د زبرگې په
 څنگ کښې ولاړ بهادرشاه ته وکتل — د تاج بي بي په ذهن او
 زړه کې به د خپلې خاورې شوې ځوانۍ د غم يو بخري غرغنده
 وکړه —

د سکندر شاه د کورملکه خو جماله نه وه — گل پانه وه،
 هغې هم د بهادر شاه کاکاجي د ډېر دولت راجمع کولو قيصې
 اورېدلې وې خو د گل پانې کره خواغه څه نه وو څه چې د بهادر
 شاه کره وو. د دواړو استوگنې هم فرق لرلو، کورونه يې هم د يو بل
 نه بدل وو، گل پانې خو چې سترگې غړولې نو پلار يې يو
 معمولي دوکاندار ليدلی وه. ساده غونډې کور چې دوه لويې
 کوټې يې لرلې. بل خوا د طاهر شاه او ظاهر شاه استوگنه په يوه
 بناسته حوټلۍ کې وه. د دواړو وروڼو سره به شفيقي لکه د
 نوکر گرځېدو. د زمري خو که هرڅو په ماشومې زېږد او س نه
 سترگې ښخې وې خو گل پانې خو د دې کورنۍ سره تربوروالي او
 تربگنۍ ساتلې وه. دا به يې وئيل چې که زه ژوندۍ يم نو خپل
 پلار به د بهادر شاه سره په تول برابر وم. خو دا د هغې يو گمان وه.
 هغې څه کولي شول، هسې د بدنيتۍ او تعصب نه به يې يو غر بل
 غر وېشتو. خو بيا هم چې د زبرگې چاچي په غاړه به يې لويه غټه
 اته لړه د سرو کتماله راځوړنده ليدله نو د خپلې مور تشو لېچو
 به ډېر زهيره کړه. د هغې که وس رسېدی نو د بهادر شاه ښخ
 کړی دولت او سره سپين به يې ځان له کړی وی خو داسې کېدی
 نه شوه. بس د دواړو کورونو تر مينځه په دې نامناسبه فرق په
 حسد کښې وساتله او د خپل دې حسد زور به يې کور کې د نورو

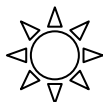
بندیانو او په تېره تېره د زمري او گړگړې نه ویستواو خپل ځان
یې په داسې طریقه خپل پلار ته نزدې کړی وه چې د هغې د خلې
وتلې خبرې ته به سکندر شاه پښې تړلې چرگ وه - هر ماښام به یې
چې د ځان سره د خوراک څښاک څه څیزونه راوړل نو د هغې وېش
به د گل پانې کار وه او دا د هغې خوښه وه چې بل چاته هرڅومره
ورکوي یا که نه ورکوي هم د هغې په وړاندې چا د خبرې مجال نه
لرلو - زمري خو به کور ته لکه د گیدر وتو ننوتو - د وخت سره سره
دا یوه خبره د زمري په زړه کښ کښناسته چې دا خو گل پانه
مونږ د هرڅه نه بهر وباسي - اوس زمري دا نه شو زغملی چې د
هغه یا د گړگړې په حق دې گل پانه ډاکه واچوي - هغه په زورمې
ځل د گل پانې په رویه احتجاج وکړو - ټولو په حېرانتیا زمري ته
کتل - او گل پانه خو د خدا نه شنه وه - خو لږ ساعت پس لکه د
تپي شوې اژدها په پرشېدو شوه - د هغې غږ نن تر لرې لرې اورېدی
شو - خو ورسره د زمري غمبار هم نن د ډېرو خلکو سترگې ځان
پله راړولي - زمري قهر نیولی وه - هغه هم نن ځان څوگند کړی وه
چې په کور کې به نور د گل پانې زیاتۍ نه زغمي - او د هاغه راز
نه به د پلار مخکښې پرده لرې کوي چې د هغه سره وه —

رفیقي د بهادرشاه بنې لاس وه او بهادرشاه هم خدای په
 رفیقي ډېر مهربانه ساتلی وه. هغه وئیل چې د هرچا سره د زړه
 خبره سړی نه شي کولې. هر کس څوک په خپله کوڅه او دروازه نه
 شي راننښلی. رفیقي ټول عمر زما د گټې او تاوان خیال ساتلی
 دی. رفیقي هم د دې کورنۍ نمک خور وه. ځان یې ټول عمر د دې
 کورنۍ سره کلک تړلی وه. خو چې کله د طاهرشاه او د خپل زوي
 شفیق په یارانه خبر شو... نو دا خبره به یې ورته بیابیا یادوله چې
 دا زموږ نائکان دي د دې خبرې به ډېر خیال ساتې — خو شفیق
 هم د نوې ځوانۍ په نشه ځانگېدو — د پلار داسې خبرې به یې
 ډېرې په غور نه اورېدې — هغه خو هم طاهرشاه ته د یارۍ کلک
 لاس ورکړی وه. په دې پوهېدو چې د پلار د ډېر دولت وارثان
 طاهرشاه او ظاهرشاه دي — او زما د پلار څه دي؟ ټول عمر یې د
 دوي بیگارونه کړي دي — حالکې د بهادرشاه د لاسه اوس د دې
 کورنۍ ورځ ډېره ښه شوې وه — ټولې پېسې ټکې یې د رفیقي په
 لاس وې خو هغه به خپل حساب بهادرشاه ته ښه په ایماندارۍ
 برابر ساتلو. ځکه خو بهادرشاه د رفیقي نه بغېر ټک نه شو کولی
 . خو خدای خبر ولې... د څو ورځو راسې د رفیقي طبیعت ډېر
 گډوډ وه — د هغه په حساب کې د ډېرو پېسو تېروتنه راتله —
 هغه په خپلو مزغو ډېر زور واچوه خو په یاد یې نه راتلل — او ډېر
 خفه په دې وه چې ټول عمر د بهادرشاه باوري پاتې شوی دی او
 که په دې حساب کې هغه بهادرشاه ته پاتې راشي نو د ټول عمر
 باور به له لاسو ورکړي — خو په هیڅ نتیجه نه رسېدو. د خپل
 زوي شفیقي او د طاهرشاه لرې لرې گرځېدل یې هم په نظر کې
 وو. په تش لاس خو دومره لرې په مېلو گرځېدل نه کېږي — د هغه

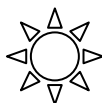
اوس دا غالب گمان وه چې دغه پېسې شفيقي چپه کړې دي — او چې بنه يقين يې وشو نو شفيق يې ډېر په مينه کښېنولو. خو شفيقي يو قران راخستو بل يې کېښودو خو په پېسو داده نه شو. رفيقي ډېر پرېشان وه د هغه لپاره دا هم لوی نقصان وه چې نيگري حساب پوره کړي د دې لپاره به يې د چا نه پور اخستو — خو د پټ غل په گوزار يې ځان ډېر ژوبل گڼلو. شفيقي نن طاهر شاه لاس نيولی د جوارۍ اډې ته روان کړی وه. دواړو دا پټه صلاح د هاغه ورځې نه کړې وه چې طاهر شاه ته خپل پلار د ډېرو پېسو ورکولو نه انکار کړی وه او شفيق ته خپل پلار — د جوارۍ په داؤ د گټې خوبونه دواړو ليدل. طاهر شاه خولکه د پلار د تاوان د کوره ناخبره وه. هغه سره په داؤ د اېښودو رقم نه وه. خو نن د هغه زړه ډېر ډاډه وه — يو څه يې لرل ځکه خو په دانگو دانگو د جوارۍ اډې ته ور روان وه — طاهر شاه خو ورکې وړانې د شفيقي په مرسته ډېرې د پخوا نه پېل کړې وې خو نن هغه د ژوند يو نوي داؤ په منډه کړی وه — ترڅو به مې د پلار څو پېسو ته لاس نيولی وي —؟ په زړه کې يې د ځان سره خبرې کولې — او بيا هغه زر هاغه منظر سترگو ته کړو — چې د مشرې ترور تاج بي بي بېوجي نه يې د صندوق کنجې د بالښت د لاندې پاتې شوې ليدلې وه — بېوجي خدای خبر ولې دومره په تادی چرته تلې وه چې دې ته يې پام نه وه کړی. دا خو چې کله سنگينې د کوټې په کتونو خادرونه او سوزنۍ سمولې نو د تاج بي بي د بالښت د لاندې يې د تاج بي بي نه پاتې د لوی خړ صندوق غټه د اوسپنې د جندري لويه کنجې مخامخ د کوټې په تاخ کې کېښوده چې د طاهر شاه ورته د لرې نه نظر شو — په طاهر شاه سم اختر شو ولې چې بېگا ورته پلار د پنځو روپو ورکولو نه پوخ انکار کړی وه او طاهر شاه دا خبره په ډېر شدت سره زړه ته اچولې وه — هسې خو به چې پلار روپۍ دوه هم ورنه کړې نو د تاج بي بي زړه پرې ډېر خفه شو — تندر د بهادر شاه په خزانو پرېوځه، جارو پرې راشه —!! چې هلك يې

ورتلو!!! او چې طاهرشاه به خفه زهیر خپلې ترور ولیدو نو زر به یې ورته غلی غوندې اشارت وکړو — طاهرشاه به خپلې ترور پسې کوټې ته ورغلو. تاج بي بي به سرپیچک پورې تړلې کنجی راپرانسته او د خپل لوی صندوق قلم به یې خلاص کړو — بیا به یې زر ورته په چپه خله دوه غټې غټې روپۍ په لاس کېښودې — ورځه !! او چې طاهرشاه به د ترور نه روپۍ ترلاسه کړې په هغه به اختر شو — !! ځان به یې منډې ته سمولو — چې شیت ... په غلې اشاره یې طاهرشاه په ځای ودرېدو — هن دا بله روپۍ شفیق ته ورکړه — د تاج بي بي په سترگو او مخ به د تېر وخت د یو یاد اوراورکي په رڼاگانو شول — !! اوس به طاهرشاه منډې کړې — زبرگه د ترور او وراره په دې راز و نیاز بڼه پوه وه — د ځان سره به مسکۍ شوه — اوس که هرڅو تاج بي بي او پري ډېرې سرتېزه وې د بهادرشاه زور به یې د زبرگې نه ویستو خو چې اپنډورویانې به یې په خپلو بچو داسې مهربانه لیدې نو هرڅه به یې هېر کړل — طاهرشاه او شفیقي په دوو روان وو دواړو دا طمع لرله چې د ژوند په دې وړمبي داؤ باندې اېښی رقم به د دواړو دنیا بدله کړي —

په کورنۍ یوه زلزله راغله، یو طوفان راغلو، د تاج بي بي د صندوق نه غلاشروع شوې وه، د نغدو پېسوسره غل د سرو والۍ هم غلاکړې وې - تاج بي بي په چغوچغوژړل - سینه یې تپوله - وئې خدایه زما په حال یې کړې - زما پېسې ورپورې اور کړې - خدایه خپل غل په گوتو راکړې - !! د تاج بي بي په چغو نعرو ټول لوی واړه راپاڅېدل - صندوق تاج بي بي د کوټې ورته رابنکلی وه - هرڅه یې لټ په لټ کړي وو - زبرگه او پري هم د تاج بي بي سره ولاړې وې - سنگینه خو داسې رپېده چې لاس پښې یې کاره شول د خلې نه یې خبره نه راوته - پري په چار بندونو لاسونه اېښودي وو - زما په چا شک نشته کانی راباندې خپلې خور غورځولی دی - خپلې یارې زروگۍ ته یې زما گور کفن غلا کړی دی - زه ښه پوه یم - !! تاج بي بي کور په بله اخستی وه - دا خو ښه ده د حوېلۍ دېوالونه دومره اوچت وو چې د هغې غږ یې راگېر کړی وه گڼي کوټې بلۍ به ټولې د گاونډیانو نه ډکې شوې وې - زبرگې ته په ولاړه ولاړه رایاد شول چې نن خو بهادرشاه د بازار نه وختي راغلی دی - وجود یې تېجن وه، رفيقي ورته ووي کورته ورشه ارام وکړه زه یم - هغه زرد بهادرشاه کوټې ته روانه شوه - د طاهرشاه طبع تسلی بېوچي غلې کړه - خو دسترگونه به یې د اوښکو رودونه چا اوچ کړي وو؟ بل خوا پري هم د تاج بي بي په خبرو پرسېدلې ناسته وه - طاهرشاه

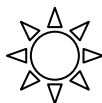
د ېمار ببوجي ته وئيل ماته به خدای ډېر هرڅه راكړي هغه به ټول ستا وي او خدای خبر ولې د تاج بي بي اوبنكې اوچې شوې خپل لت پت داج يې بيرته په صندوق كې كېښودو او د صندوق وريې پورې كړو. طاهرشاه ډېر مطمئن وه چې معامله رفع دفع شوه، د ببوجي اوس دومره د زړه زور نشته چې خبره به شاربي خو طاهرشاه ته د خپل ژوند د وړمبي داؤ منظر او خپل تش لاس راستنېدل راياډ شو. په دغه ورځ د ده نه هرڅه تلي وو. په وړمبي داؤ خو يې د ډېرو پخو جوارگرو نه ټولې پېسې وگټلې خو په دوېم ځل ورته مخامخ شفيقي وه — طاهرشاه ډېر په سر كې وه — جبب يې د پېسو ډك وه — خو چې په دوېم داؤ يې ډك جبب تش شو. -- نو په درنو درنو پېښو كور ته را روان شو. -- په ژوند كې په وړمبي ځل په خپل يار قهر ورغلی وه — زړه يې غوښتل چې هم دلته ترې دا ټولې پېسې بيرته واخلي — خو شفيقي ډېر مكار وه. -- په چل ول يې د طاهرشاه نه ټولې پېسې وهلې وې. -- طاهرشاه په درنو درنو پېښو كور ته روان شو. -- او شفيقي د ډېرې خوشحالي نه، د ډېرې مستۍ نه يوه تېره چغه ووهله. -- او طاهرشاه داسې گڼل لكه د شفيقي دې چغې په هغه پورې ملنډې كولې. قدمونه يې وښتل خو په لاره روان وه —

بهادر شاه دخو ورځوراسې په کور وه د ډېرې کمزورتیا د لاسه یې سر نه شو نیولی. چې د کټه به راپاڅېدو نو سر به پرې چورلېدو. زبرگه د بهادر شاه سرته په کټ ناسته وه د مونه یې پرې چوپ کول او بیوزی یې ورته وهلو، په ټول کورد بهادر شاه د ناروغۍ د لاسه د چیتیا خپسه ناسته وه. د طاهر شاه اوشفیقي په وړانو و یجاړ وگرځېدو د هغه رنځ نور هم سپواشوی وه — د هغه د قهر دنیاوس ډېره غلې وه — داسې ورته ښکارېده لکه چې وجود یې یولی رنځ را ایسار کړی وي — رفیقي د خپل اشنا په ناروغۍ ډېر خفه وه. خوداتسلي یې ورکړې وه چې دکاروبار غم به نه کوي څنگه چې ستا په وړاندې وه هاغه شان به اوس هم وي خو هغه داسې گڼل لکه چې د هغه په لاس راغلي ډېر څه د هغه د لاس نه روان دي — د کور واکمني خو اوس ټول په ټوله تاج بي بي په خپل لاس کې اخستې وه — او چې بهادر شاه به په کټ پروت وه نو په خپکونو به د هغه کټ ته رانزدې شوه په کور دې زړې کړو — خدای ته به څه جواب ورکوي؟ د تاج بي بي په دې پېغورونو به د بهادر شاه زړه نور هم راډک شو د ډېر درد نه به یې سترگې پټې کړې — ځوان تکړه بهادر شاه په لږو ورځو کې کټ ونيولو — د طاهر شاه ورکو وړانو هم زور کړی وه — د شفیقي سره په ډېرو غلامانو کې هم ککړ شو — کله به یې داؤ گټلواو کله به یې بائیللو — کورته ناوخته راتله خويي اوس عادت گرځېدلی وه — زبرگه خواره که یو خوا ته د ژوند ملگري ته په ولاړه توپیده نو بل

خو! د طاهر شاه په عبثیاتو هم پوه. وه خوپه ظاهر شاه یې نه شو راگرځولی — د شپې خوبونه یې اوس بیخي حرام شوي وو — وخت ډېر تېر شوی وه خو د هاغه لیدلي خوب ویرې به اوس هم ناقلاره ساتله — د دواړو بچو د ژوند خبره یې ډېر غوښتو — دکلي دیوبند حکیم نه دبهادرشاه علاج روان وه — خو په بهادر شاه کې هیڅ فرق نه راتلو — ورځ په ورځ لکه د مالګې اوبه کېدو. نري نري توخي سره به یې اوس په بلغم کې لږه لږه وینه هم راتلله — او چې د شپې به پرې د نرۍ تبې سره د توخي دوره راغله نو زبرګه به یې د خوا نه نه خوزېده — زر به یې توکدان د بهادر شاه مخې ته کړو — بهادر شاه د زبرګې په کړاؤ ډېر خفه کېدو — خو زبرګه یوه سیاله پښتنه مېرمن وه. د خپل ژوند د ملګري خدمت ته یې ملا تړلې وه — دې سره سره به یې د خدای د قهر او غضب نه هم خبرولو — خو بهادر شاه دا ګڼل چې د هغه ناروغي دومره لویه نه ده پخپله به ښه شي — خو کله کله به د زبرګې مینې او پرېشانی لږ په فکر کې واچولو، ما ټول عمر د بچو لپاره د ډېرې ګټې په سر د سور اور سودا کړې ده. په حرامو پیسو مې د ځان لپاره دومره جائد اونه او زمکې اخستې دي چې ټول عمر به د اور بچي راوړي. زما د هاغه دنیا فکر خو یواځې زبرګې کړی دی. د زبرګې زړه غوښتل چې په داسې حالت کې چې اوس د بهادر شاه زړه ډېر نرم شوی وه — د هغه نه یو کلک سوځند واخلي — که خدای جوړ کړی چې بیا اور ته لاس نه کړی، زما سره لوظ وکړه — ماته به حلال رزق ګټې. زما په بچو نور د بې وسو خلکو وینې ځوې مه خوروه — ځان له د آخرت لاره پاکه کړه — د خدای نه د بخښنې سوال وکړه.!! خو دا ټولې خبرې به د زبرګې په خله لکه د سلګو غلې شوې — ځکه چې د بهادر شاه پوره باور وه چې هغه

به بيا خپلې دنيا ته روغ شي - زبرگې دعاگانو، وظيفو ته زور
ورکړې وه - خدايه بچي مې د حلال رزق خاوندان کړې - خود
زبرگې خوارې هره دعا به د عرش نه لږ زېدلې هغې ته راستنه شوه
- د ظاهرشاه ژوند اوس بيخي په وړانو وه - د مور او پلار ډېر
نامنونکې شوی وه - بس که د چا خبره به يې منله نو د تاج بي بي
بيوجي چې هر وخت به ورته په سرو سترگو ژړېده - او کله يې هم
ظاهرشاه نه وه خفه کړی - ظاهرشاه د رفيقي سره د پلار
کاروبار سمبال کړی وه - او ډېر خيرک زلمی ترې وتلی وه - په
خپل کار ډېر پوهېدونکی او ډېر سنجيده - ځکه خود بهادرشاه
زړه په دې ډاډه وه چې که زه کال هم په کت کې پروت يم کار به
مخ په وړاندې روان وي - !! او په دولت کې به مې کمی نه راځي

سکندر شاه د بهادر شاه په وینه او غوښه شریک خپل وه خو د عمرو نو او زمانو هاغه بدنیتۍ او د زړه بد او ډی د پهلونه اوس هم د دواړو تر مینځ ولاړ وو. خو د بهادر شاه کټ ته د پرېوتو غم اوس په سکندر شاه هم چکونه لگول — د ډېرو ورځو نه یې په لاره کوڅه او حجره کې نه وه لیدلې خو په کور کې د بهادر شاه د ناروغۍ نه هم لاشوک نه وو خبر — او بیا هغه چې د غرمې د ډوډۍ په وخت ډېر غلی غلی جمالي ولیدو نو هغه پرې د ټکه پوې شوه. — سړیه خبر خودی کنه!! جماله د هغه په خوا کې کښېناسته او په اوږه یې ورته لاس کېښودو — "نا... بس هسې... —" سکندر شاه خبره زړه بله واړوله —!! خو جماله پوهېده چې د سکندر شاه په زړه کې څه د خفگان خبره اوږي راوړي — او بیا د جمالي پرله پسې تپوسونو هغه دومره ډېر تنگ کړو چې خبره یې نوره په زړه کې ایساره نه شوه — د څو ورځو راسې مې بهادر شاه نه وه لیدلې پرون خبر شوم چې ډېر ناروغه دی نو ځکه —!! جمالي چې په غور د سکندر شاه څهرې ته وکتل نو دا خبره یې محسوس کړه چې د سکندر شاه دا دومره خفگان او تشویش چې دی نو بهادر شاه به ډېر ناروغه وي —!! او که دواړه هرڅومره د یو بل د سیورو نه لرې دي خو د وینې درد خامخا وي — او بیا چې ډېر عمرو نو پس سکندر شاه د بهادر شاه په حوډۍ قدم کېښودو — نو د خپل تېر ژوند د ماضي په ټال یې یوه سرورناکه جوته اووهله —

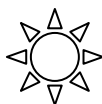
د هغه مور پلار چې د هغه لپاره د تاج بي بي تپوس کړی وه، تاج بي بي د هغه د زړه په پټ گوټ کې چرته لرې پټه نن هم مسکۍ وه — د خپلې ځوانۍ د غورځنگونو سره — خو چې د هغه وړمبۍ نظر څنگه د کور دننه دروازې سره په ولاړې تاج بي بي پرېوتو — نو په خپل مخ د گلدې وډې تورې سپينې ږيرې احساس د هغه مخې ته د تاج بي بي څهره د وخت د تورو گردونو نه رابښکاره شوې د يوې داسې شيشې په څېر وليده چې وخت او زمانو پرې خپل گردونه ښه پابښه مښلي وو — خو کله کله به د دې مښلو گردونو په شا د پرېښودنکې شيشې پلوشو د هغه سترگې وېرېښولې. هغه په ډېر غور ټولې حوښۍ ته وکتل — دلته نن يوه عجيبه چټيا وه — خو ناڅاپي لرې د يو ځای نه د پري د مستې خدا يوه خوره وره سندرې ده د غوږونو د پردو سره بې شانه ولگېده — او بيا دواړه د ده مخې ته جېرانه جېرانه ولاړې وې. پري خونن هم په هاغه ځای ولاړه وه چې ده ډېره زمانه وړاندې لیده — د تاج بي بي او پري په عمرونو کې دومره فاصله نه وه خو د پري رنګ؟؟؟؟؟ نن هم په زړونو لوبې کولې شوې — سترگې ورته بې اختياره اوږدې شوې — خو د تاج بي بي د تېر عمر لوی څادر په مزه مزه رابښکلو — د زبرگې وجود هم د حالاتو ډېر وټودو سپړو وهلی وه — سنگينې د خپلو مشرانو خوښو په شان د خپلې زړې ځوانۍ ژړا په ښکاره نه کوله. د ځوانۍ سپړلو خوبه يو وخت د هغې په زړه او احساساتو هم نوکارې رابښکلې وې خو — د هغې د شخصيت ځينو عېبونو هغه د داسې خواهشاتو نه لرې ساتلې وه — او هغې ته هاغه ورځ ياده وه چې د رفيقي نيا چې د جينکو دلالي به يې کوله — يوه ورځ يې ډېر په سپين سترگۍ د سنگينې مخ کې دا خبره کړې وه — چې خواره به څه د چا د کور

شي نه يې اونه غنه د مزې ده — او نه خبرې --- چارې چپۍ خو
بس ټول عمر د ورور او پلار د غاړې د هډوکو امېل وي — او په
دې ورځ سنگينې پټ پټ ډېر ژرلي وو — په دې نه چې گني هغه د
بل د کور کېدې نه شي، په دې چې هغه چارې تتۍ ولې ده؟ ژبه
يې ولې نېسلي ---؟ خو هغې ته څه پته وه چې دا خو د گران لالا
ویره او قهر و نو داسې کړې ده. د هغه هېبوتونو گونگۍ کړې ده
— گني چې کله د زېبو سره لوبې کوي څه ویره ترهه يې په وړاندې
نه وي نو بيا خو لکه د رېډيو غږېږي —!! اوس خو سنگينې خپل
ټول فکر د خپلې ورېرې زېبو سره تړلی وه چې نوې نوې د ځوانۍ
په درشل پښه کېښوونکې وه — هغې د خپلې ورېرې د خپل ژوند
او کور ډېر بنائسته خوبونه ليدل — هغې به اوس هم په لوبو کې
زېبو ناوې کوله --- په مينه مينه به يې ورته کتل — شايد د هغې
فکر د ځانه اوږېدلی وه — که خدای مه کړه د دې کورنۍ تاريخ
په زېبو تکرار شو نو د يوې بلې پېغلې ځواني به په دې حوېلۍ
کې لوڅره شي — سکندر شاه ډېره لحظه د بهادر شاه سره په لوی
دالان کې ناست وه — بهادر شاه د خپل کبر او زور د اس نه لکه
چې راغورځېدلی وه، سترگې يې کوغالو ته پرېوتې وې — په مخ
يې د خپلو زياتو او ظلمونو احساس ډېر څرگند ښکارېدو — "تاته
ډېر ملامته یم" — او چې بهادر شاه په ډک ستوني څنگه دا خبره
وکړه نو د سکندر شاه پرې زړه ډېر خفه شو --- نه نه وروره! داسې
مه وايه زما سره دې هيڅ بد نه دي کړي --- هغه زړه د بهادر شاه نه
د ملامتې احساس لرې کول غوښتل — "ما که د تاج بي بي لاس
تاله درکړې وی نو نن به ته زما مټې وزرې وې ---" بهادر شاه
اوس په زوره زوره ژړل خو د هغه کم طاقتۍ د هغه د ژړا قوت
ذري ذري کولو — د هغه زړه سم راډک شوی وه — خپل کمزوري

حالات د هغه نه د خلاصې ژړا وس هم اخستی وه - "وروره!! زه نن هم ستا مټې وزرې يم -" سکندر شاه د زړه نه د هغه تسلي کوله - او بهادر شاه هم د هغه په تسلي لږ په استقامت شو - په دې دوران کې تاج بي بي د شنې مېوې يو غټ پتنوس د دواړو مخې ته کېښودو - تاج بي بي چې په پتنوس رانسکوره وه تکه سره مڼه يې څنگه چې په چاره پرې کوله نو لاسونه يې لکه د گوزن رپېدل - سکندر شاه د تاج بي بي د لاسونه مڼه او چاره واخسته - د دواړو سترگې د يو بل سره د څه لحظې لپاره څلور شوې - تاج بي بي يوه لويه لوپټه په سر کړې وه - د هغې په مخ او لاسونو راغلو گونجو يو ځل بيا د تېر وخت د دواړو کورونو ناسازي د سکندر شاه مخې ته کړه - - د هغه همدردۍ خو د بهادر شاه د درېواړو خوبندو سره وې چې د بهادر شاه د لاسه يې ځوانۍ بایللې وې - اوس يې د خپلو ځوانو په څلو بې اوبښکو ژړاگانې کولې - - د حوبلۍ د لوی دالان يو سر او بل سر ته اوس هم د طوطي او مېنا پنجرې رازوړندې وې - دې دواړو مارغانو په دې پنجره کې قېد که د خپلو چغو نعرو پر وختونه اړولي وو - خو د خپلو مالکانو پر دردونه يې په خپلو چغارو سندرې کړي وو - طوطي نن بيا په زوره زوره نعرې وهلې - او مېنا هم ښه په زوره زوره د خپلې مالکې وپرونه، ارمانونه ترخپل چغاري د لاندې راوستل خو ډېره کمزورې شوې وه - مېنوکه يې ماته راماته وه - بس دا پنجره پرې اباد ده - او دواړو به دا گڼل چې زمونږ په سينو کې د چا رازونه دي - او مونږ په هغې ژوندي يو - سکندر شاه دواړو پنجره ته هم وکتل او بهادر شاه ته هم، داسې ورته ښکارېده لکه چې دا لويه حوبلې يوه غټه پنجره وي او دا ټول انسانان په کې وخت او زمانې لکه د دې طوطي او مېنا قېد کړي وي - خو

په دې پنجره کې یواځینې د پري د شونډو نرۍ مسکا د وخت د تېرېدو پرته هم په برقه خندا بدله شوې وه — او د دې ژوند او مستۍ په شایې د ډېرو پېغلو لاس وه — چې د پري ژوند، شپې او ورځې یې رنگینې ساتلې وې — د هغې دا غم نه وه چې زه ولې د خپل کور نه شوم؟ ډېر وخت یې د کور په تیاره تاخانه کې د مینې یوه دنیا د زرو سره اباده کړې وه او بیا به په ډېرو جینکو پسې گرځېده — ډېر وخت یې ډېرې جینکۍ د هوس ښکار پاتې شوې — او اوس هم د هغې دنیا اباده وه — سکندر شاه گېرچاپېره کتل — د حوډلۍ د لوی دالان بلۍ او چېرې رانسکورې لیده شوې — د دېوالونو نه په دلو دلو ښورې ښکته پرتې وې — خود حوډلۍ باغیچه نن هم تازه او شنه وه — د سرو گلابونو گڼ بوتې د گلابونو د زوره کاره په زمکه پراته وو — کور کې د ډېرو کتونو لنگې شلېدلې پرتې وې، ځنې په کې جولنگي وو — د وړانې وړانۍ زړه دردونکي احساس د سکندر شاه زړه نور هم راډک کړو — هغه د زبرگې د لاسه بېوزی واخستو او په مزه مزه یې د بهادر شاه مخې ته وهلو — د هغه د پټو سترگو نه راروانې اوښکې اوس د بېوزي په باد وچېدې — تاج بي بي خو نن ډېره خوشحاله خوشحاله گرځېده — د گورې یخ ټینګ شربت یې په سور خاورین کنډول کې سکندر شاه ته وړاندې کېښودو — سکندر شاه چې څنګ د شربت نه گوت وکړو نو مخامخ د دالان مخې ته د دېوال سره ولاړې شنې هاغه پخوانۍ خاورینې چاټۍ ته یې وکتل، د چاټۍ په څنګ کې کوږ ووږ گړونج وجود هم لکه د بهادر شاه نسکور لیدی شو — چاټۍ څه په استقامت ولاړه وه هم هاغه شان او د خپلو مالکانو سره یې د خپلې مینې پت پاللو — اوبه یې نن هم ډېرې خوږې او یخې وې — سکندر شاه په دې منظر یوه دیکه وخوړه ډېر لرې لاړو

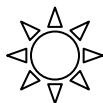
— د تره او چاچي پخوانی دور يې رامخې ته شو— او بيا د عمرونو او زمانو هاغه لويه جدائي چې د دې کورنو ترمينځه تېره وه — اوس بهادرشاه سترگې پرانستې وې — زبرگه د خپل لېور په راتگ ډېره خوشحاله وه — زېبو او سنگينه خويې له څنگه نه خوزېدې چې ډېره لحظه پس په انگن طاهرشاه او ظاهرشاه هم غبرگ رانوتل نو د ډېرې خوشحالي نه يې ورته چغه کړه ... هله زر راشی کاکاجي مونږ کور ته راغلی دی ... سکندر شاه دواړه ښکل کړل ... د دواړو په ټوپيانو به روزانه سنگينې او تاج بي بي گلابونه ټک وهل . د زبرگې خو په دې کور کې د ټولو نه لوی "سود" خپل بچي وو خو خدای خبر ولې . . . نن د طاهرشاه او ظاهرشاه اونې ډېرې وتلې ښکارېدې ... او ناڅاپي زبرگې چغه کړه او د نا ... سره په هغې څه چل وشو ... ټولو په هېبت رامنډې کړې ... زبرگه يڅه تخته په زمکه نسکوره پرېوته . —

خداى خبر څه وجه وه خو د طاهرشاه خو د هاغه ورځې نه
د ډېرو پېسو سودا مله شوې وه چې يو ماښام يې پلار د پېسو
غټه کڅوړه په کټ کې راتشه کړې وه — او ده چې دا وليدې نو د
پېسو دا بيا بيا شمېرل يې ډېر د خوند وگڼل هاغه وخت طاهرشاه
لادومره لوى نه وه خو بس د پېسو عشق يې ملگرى شو... نن هغه
د ډېرو پېسو مخونه ليدلي وو زړه يې وغوښتل چې د دې ډېري
نه دا جولى راډکه کړي او لرې چرته د مېلې سېل ته لاړ شي، چې
د ښار په بازارونو وگرځي ---- چې غوړې امرسې او څلوېۍ ځان
له واخلي . . . خو افسوس چې پلار په ډېره ترخه ورتلو، تنسته
مرداره !! او د بهادرشاه په دې قهرېدلي غږ طاهرشاه دا څوگند
کړى وه چې هم دومره ډېرې پېسې به گټي د هغې مالک به يواځې
طاهرشاه وي . او کله چې طاهرشاه شفيقي ته د خپل ارمان خبره
وکړه نو شفيقي د ځان سره نېغ د جوارى اډې ته بوتلو — شفيقي
ډېر چالاک وه، په چل چل به يې په طاهرشاه د کور او يو ځاى بل
ځاى نه غلا هم وکړه — او د غلا پېسې به يې ترېنه هم وگټلې د
طاهرشاه په لاس به هيڅ رانغلل — خو شفيقي هم اوس طاهرشاه
داسې گېر کړى وه چې د لاسه يې نه ورکولو — اوس خو زمري هم
د دوي ملگرى وه شفيقي که ډېر مکار وه نو زمري هم ښه تللى
وه بس که ساده بوده يې موندلى وه نو طاهرشاه وه — دا ځل خو
ورته دواړو يوه صلاح کړې وه . داسې که د ده نه هر وخت هر داؤ

زه او ته گټو نو زړه به يې تور شي او که د جوارۍ نه يې لاس
واخستل نو مونږ سره دومره پېسې چرته وي —؟ دا ځل به داؤ په
طاهرشاه گټو ---!!

د زمري د دې خبرې سره شفيقي مرسته وکړه — او کله چې د
زمري او شفيقي نه نننۍ داؤ طاهرشاه پرله پسې وگټلو نو په مخ
يې د ډېرې خوشحالي نه رنگونه راوړېدل — په لاره يې خپل لاس
په جېب کې کلک اېښودی وه — زمري او شفيقي ورپسې ډېرې
چغې وهلې -- يارو!! شاته وگوره!!! خو طاهرشاه به نن د ډک جېب
سره د ښار لويې مېلې ته روان وه - دې ارمان خو په پېسو پسې
لولپه کړی وه -

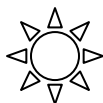

تاج بي بي چې د کله نه سکندر شاه لیدلی وه — زړه يې خوږ خوږ درد کولو — په کټ کې به خوره وره پرېوته ... څنگل به يې په سترگو کېښوده ... او يو خوبولي خيال به نشه کړه ... تاج بي بي او سکندر شاه دواړه د کوټې سر ته ختلي دي ... په مینه مینه یو بل سره د راتلونکي ژوند سوگندونه کوي — سکندر شاه هم د تاج بي بي سره نزدې ناست وي — سره غرمه وي — چپه چپتیا وي ... دواړه یو بل سره د راز و نیاز خبرې کوي ... چې ناڅاپه تاج بي بي خپل سر د سکندر شاه جولی کېښې کېږدي ... سکندر شاه پرې د ډېرې مینې نه رانسکور وي — خپلې تودې تودې شونډې د تاج بي بي په مخ او شونډو کېږدي ... د تاج بي بي وجود مېرې مېرې شي ... دواړه سینې يې د ډېر جوش نه نېغې ودرېږي ... او بیا دواړه د خپلې ځوانۍ خولې د کوټې د پاسه د تودې غرمې او سور نمر نه یو خوا ته د ډېوال چنې ته د راغزېدونکي سیوري ته په پروت کټ وباسي ... دواړه د مینې یو داسې حد ته رسېدلي وي چې د مینې د شدت نه راوړې ویرې اخستې وي ... اف!! دا مو څه وکړل؟ تاج بي بي د سکندر شاه منتونه کوي ما د ځان سره وباسه ... زه به د رسوائۍ د دې داغ سره څنگه ژوند کوم ... گران لالابه مو ووژني!! او سکندر شاه د تاج بي بي لاسونه په خپلو لاسو کې کلک نیولي وي ... ته اوس زما امانت هم يې او عزت هم ... زه به په بهادر شاه جرگه وکړم!!

او د سکندر شاه په دې خبره تاج بي بي د سکندر شاه په څنگ کې مدام د داسې مینې او شدت غوښتونکې شي — بیا تاج بي بي د بنارسۍ په جوړه کې د سکندر شاه د لویې کوتې په سورپالنګ کې ناسته وي د هغه په طمع وي — د هاغه مینې او سرور نشه پرې ټوله خوره وي --- سکندر شاه هم د یو باوقار زلمي په څیر د تاج بي بي د ژوند په انګنې پښه ږدي - او ژوند د مینې یوه سندره شي - او ناڅاپه د بهادر شاه د پرله پسې توخو اواز د تاج بي بي د خیال دنیا په بله واړوي — وار دې تېر شه !! د زمکې زهې شې -- تاج بي بي په بدو ردو ښېرو ازارونو د کټ نه راپاڅي --- او چې وګوري نو سنگینه او زبرګه په شنه منډه د بهادر شاه کوتې ته ور روانې وي — بېوجي بېوجي ماته یوه انه راکړه زه پرې لوکاټ اخلم — زېبو د تاج بي بي مخې ته ولاړه وه — وئې !! دې اونې ته دې وګوره!! دې سور سپین رنګ ته دې وګوره !! اوس بهادر شاه د زوره پرېوتو نو ته به اوس په دوکانونو ګرځې - او کنه، تاج بي بي په یو مخ زېبو ته یو سل خبرې وکړې — او زېبو غلې د ترور مخې ته ولاړه وه — دپلار توخی یې اوس لږ غلی شوی وه --!! او بیا سنگینه ورو غوندې د کوتې نه راووته د زېبو په خفګان خو داسې پوه شوه لکه چې مور د خپل بچي په خفګان پوهیږي - هن! واخله! دا مې تاته ساتلې وې - سنگینې د لویټې د پیڅکي نه انیز پرانستو او زېبو خوشحاله خوشحاله منډه کړې — د تاج بي بي طبیعت خو په دې خراب شوی وه چې د خیالونو د دنیا نه د بهادر شاه توخي رابهر کړې وه — هغې ته اوس په دې خیالونو کې یو خوند محسوسېدو — یو سرور او یو نشه --- وخت که هرڅو تاج بي بي د ډېرو هلکانو ارمانې ساتلې وه خو سکندر شاه یې د کاکا زوی وه — د هغه خیال به ورته ډېر خوند ورکولو — هسې خو به

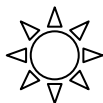
يې کله کله د شپې په خوبونو کې رفيقي هم ليدلو— دواړو به پټ پټ ګرځېدل کول— رفيقي خو به يې دومره ښکلولو چې په چييارې به يې سترګې وغړېدې -- خوب به يې د سترګو نه دانه وانه شو— تاج بي بي به د ځان سره مسکۍ شوه داسې به يې ګڼل لکه چې ټوله شپه يې رفيقي د خپلې غېږې په ځانګو کې ځانګولی دی — د رفيقي د سترګو کتل به يې ډېر خوښ وو— د ډېرو جينکو سره يې د رفيقي په سر زړه بداوی هم راغلی وه — او د خپلې خور پري سره د رفيقي په سر د کړې جګړې منظر خو به يې هر وخت په سترګو کې وه — ځکه چې رفيقي هغې د خپل زړه او وجود مالک ګڼلو— او د خپل ژوند دې لويې محرومۍ او ارمان د احساساتو يو داسې مقام او حد ته رارسولې وه — چې خپل وړک ارمان يې هم داسې په خوبونو او خيالونو کې لټولو— ځکه چې وخت خو اوس د هغې د لاسه وتلی وه — د ژوند هر سفر او هر پړاو يې بس په دې کور کې سرته رسېدونکې ليدلی وه — د بهادرشاه نه د کرکې او نفرت اور اوس لاشه بل رنگه لېونۍ کړې وه — جنگ جنگ نعرې به يې وهلې — په لويو لويو چغو به ژړېده — د انګې په مينځ کې به ودربېده سر به يې سرتور کړو او بهادرشاه ته به په وېنا او ښېرو سر شوه — اوس به ټولو دا وئيل چې تاج بي بي خواره خو لېونۍ شوه — او بهادرشاه د ازارونو او ظلمونو د لاسه په کټ پرېوتی يو داسې بې وسه انسان دی چې د کړو ظلمونو د سوبه د عبرت يوه نمونه ده — خو زبرګه په دې حال کې هم د بهادرشاه د څنګ نه يوه لحظه نه شوه خوځېدې — د کلي غم ښادي يې هم په سر وه چې په دې پسې به اووته نو د بهادرشاه فکر به ناقلاره ساتله — چې څه حال به يې وي — تاج بي بي او پري خو به ګوټ اوبه هم نه ورکولې په اوازونو به يې زړه ستړی

شو که د زېږو او سنگین به ورته خیال شو نو ورسره به ناستې وې
 — بهادرشاه د لاچارۍ او بې وسۍ یو تصویر وه — د نري رنځ اواز
 خو پرې ډېر مخکېنې شوی وه... رفيقي به د ښار هسپتال ته کله
 کله بوتلو — خو بهادرشاه داسې گڼل لکه چې د هغه رنځ د علاج
 نه وتلی دی — اوس به بهادرشاه کله کله دومره کمزوری شو چې
 د نعرې طاقت به یې هم نه لرلو — د هغه هره نعره او غږ به هغه ته
 واپس راوگرځېدو — چې زبرگه به په مانځه وه نو هغه به ډېر تنگ
 وه — زبرگې ورسره یو ټیمګی اېښودی وه چې که اواز نه شې
 راکولی نو دا ټیمګی په چوکه تنګه په غږ به یې زه راحم —!! خو
 کله کله به د بهادرشاه په ډنگ ډنگ هم زړه سترې شو — او چې
 لاد تاج بي بي خوب یا خیال به د بهادرشاه په ټیمګی ډنگولو
 خراب شو بیا خو به یې بهانه غوښتله — په یو مخ به د بهادرشاه
 کټ سره ولاړه وه — او سپورې ستغې به یې وئیلې — تاته مرګ هم
 نشته چې بې غمه شو درنه — څنگ ظلمونه دې په ما کړي دي...
 — زما ژوند او ارمانونه دې خاورې ایرې کړې دي... — ته به هم
 داسې کړېږې —!! تاج بي بي به په ولاړه ولاړه د ښي لاس شهادته
 گوته تلي ته بیا بیا راچوله او لکه چې بهادرشاه ته د هغه کړي
 ظلمونه وریادوي — خو تاج بي بي به دځان د فکر نه وتله —
 بهادرشاه خو که ظلم کړی وه نو په تاج بي بي یې کړی وه — چې په
 کور یې زړه کړې وه —

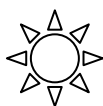
گل پانه د پلار د ډېرې مینې د لاسه د خودسړۍ داسې حد ته رسېدلې وه چې د کور د خلکو سر خوږې جوړه شوې وه — د سم دم زمري نه خويي داسې گیدر جوړ کړی وه چې مخ به یې ترې پناه کولو — د پلار ټوله صلاح مصلحت د گل پانې سره وه جمالي به سکندر شاه ډېر پوهولو چې لور ذات ته د نور اولاد په مقابله کې دومره ډېر پام لرنه کول بنه نه وي — مشر اولاد خلکو ته گران وي خو د نورو بچو هم خپل ځایونه وي — او که د گل پانې دا نیاز بین توب هم داسې وي نو دا به درته کار وگوري!! سکندر شاه پوی سړی وه، ډېر عقل مند وه خو د اولاد او بیا د گل پانې په معامله کې پوند کونې وه — د وړوکوالي نه یې په خپله اوږه خپژولې گرځولې وه — جمالي به ورته دا هم وئیل چې د اوږې نه دې سر ته نه شي!! اوس هاغه ورځ په سر راغلې وه خو سکندر شاه نه وه پوهه یا که پوه هم وه ځان یې ناغرضه کړی وه — هغه د خپلې کوڅې په سر کې شفيعی خوڅو ځله لیدلی وه خو د خپل کور مخې ته یې چې په وړمبي ځل په ډېره بنه څنه سترگه ولیدو نو زړه یې بې واره بې واره درزېدلې وه — په دغه وخت یې گل پانه هم یو ځل ډېره وار خطا لیدلې وه — د گل پانې رنګ رغونه او په تریکو گرځېدل پرې په وړمبي ځل بنه نه وولگېدلې — او چې یوه ورځ په ډوډۍ ناست سکندر شاه په واز کومي د گل پانې د خلې نه ډېر اړتاوک د شفيعی نوم او ذکر د هغه په غوږو ولگېدو — نو جمالي ورته په پس پسي یوه داسې خبره وکړه چې د سکندر شاه په مړۍ کې نمرې ونېسته — د قهر او غصې نه یې وینې لمبه وکړه — د شفيعی دا مجال؟ او بیا جمالي په ډېره گرانه

قهرېدلی سکندر شاه کوتې ته کړو. خپله لور دې پوې کړه — خلك وائي که خپله چرگه مو غله نه وی د بل کره به یې هگۍ نه اچوله — خو اوس هم بهر په انگن کې گل پانه مسته مسته گرځېده — د ځوانۍ نه په چور لکونو وه — د بنائستونو د باره درنه درنه وه — او د پېغلنوب نشې په هوا کړې وه — د سکندر شاه زړه اوس د گل پانې خطا نه منله — ټوله خطا یې د شفیقي گڼله —!! او چې بیا گل پانې خپل داجي ته دواړه لاسونه په ډېره مینه په غاړه کې واچول نو د سکندر شاه نه یې هرڅه هېر کړل — د سکندر شاه هاغه مینه او محبت یې مخې ته وه — بچی خیال کوه — گل پانه په دې پوهه شوه چې د داجي دا خبره هغې ته د احتیاط کولو لپاره نه بلکې د دې لپاره کوله چې څه کوي نو چې څوک درباندي پوه نه شي — او گل پانې د یوې نرۍ مسکا د ادا سره لکه د ټال جوتیه وخوړه —! هغې ډېر په فاتحانه انداز د مور مخ ته وکتل چې — زما داجي اوس هم زما دی — زه چې هرڅنگه شم بیا به هم د خپل داجي یم — او جماله خواره هکه دقه ولاړه پاتې شوه —

د طاهرشاه غوږونو ته هم د شفيقي او گل پانې د خبرو اترو انگازه رارسېدلې وه - خو طاهرشاه په دې طمع وه چې يا خو شفيقي په داسې څه حرکت په خپلو سترگو وويني او يا د شفيقي د خلې نه د گل پانې نوم واوري --- او بيا هغه وخت راغلو چې شفيقي په ډېره بې شرمۍ د گل پانې ذکر وکړو - "زما سره خو يې خبرې اترې شته ---" شفيقي دا گڼل چې يارو ته د زړه خبره کوي - خو هغه څه خبر وه چې د طاهرشاه زړه او وجود په دې يوه لمحې کې د غېټې او عزت د کومو قيامتونو نه تېر شول - هغه چې د شفيقي اعتماد ته وکتل نوغلی پاتې شوولې چې --- شفيقي دومره غټه خبره داسې په بې زړه توب خونه شوه کولې --- خامخا به د گل پانې لاس په کې وه طاهرشاه د خپلو مشرانو نه په کور کې دا خبره ډېره اورېدلې وه چې د شفيقي پلار نيکه عمر ته د دې کورنوالي خټ او کسبگردي خو د دې نه نه وه خبر چې د دې کورنۍ پېغلويه هردور کې دې کسبگرو ته د زړونو د بامه کتلي وو - يو تاريخ خولاد دې خبرې ډېر پخواد ليکل کېدونه پاتې شوی وه - خو د خواوشا ډېرو خلکو ته دا ښکاره شوې وه چې د بهادرشاه د خورتاج بي بي او د شفيقي د پلار ليدل کتل هم شوی وو - يو بل يې طبعي ته پرېوتلي وو خو د ويرې او د رواياتو د لاسه زړونه بس ديو بل د تصور او نوم تر حده درزېدلي پاتې شوي وو دا بيله خبره ده چې تاج بي بي د خپل زړه او وجود په غاړه چې

د ارمان کوم نومونه په ډېره مینه گل کړي وو په په هغو نومونو کې د رفیقي نوم د مرکزیت په درجه ښکارېدو — خو د طاهر شاه فکرته به دا کله راتله چې ببوجي زما سره د شفیق په لیدو دومره خوشحاله ولې وي؟ د هغې په سترگو کې ساه ورکونکی ارمان بیا ولې ژوندی شي؟ ببوجي زما نه زیات شفیق ولې ښکلوي؟ ایا په دې چې زما ملگری دی؟؟ خو نن طاهر شاه ته د شفیقي او گل پانې تعلق د تېر وخت سترگو ته کړی وه — ببوجي چې په رفیقي ډېره مینه وه — خودا خبره او راز د روایاتو او د طبقې د توپیر له سوبه په زړونو کې پاتې شوی وه — طاهر شاه یوه لحظه ډېر گډوډ پاتې شو، د خپلې کورنۍ عزت یې د داسې خلکو د لاسه تارتار نه شو لیدلی خو د مجبوري او بې وسۍ یوه لومه یې په خله کې پاتې شوه — بیا هم دلرلي غېرت غوښتنه یې دا وه چې د شفیقي سره خپل هر تعلق او اړیکه پرې کړي — شفیقيه!!! خوښ به دې شم --- دا نوم به دې د مرگه پاتې کړم — په تلو تلو کې یې شفیقي ته غاښونه وچيچل --- !! او چې طاهر شاه کور ته روانېدو نو شفیقي یې مخې ته راگرځېدلې وه — ټخ --- په مخ یې ترېنه توده خپېره ووېسته خدای خبر څه وجه وه چې طاهر شاه په وړمبي ځل ډېروار خطاشو — د شفیقي مقابله ورته په دې مېدان کې یواځې گرانه شوه — په مخ یې لاس اېښی وه — او د گوتې په اشارت یې په تلو تلو کې شفیقي ته یوه داسې دهرکه ورکړه چې شفیقي هم ویرې واخستو --- !!

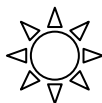

د بهادرشاه لنډې لنډې ساگانې او توخی به د ټولو لپاره د ډېر تکلیف وه — اوس خو پري هم د ورور په حالت د خپلو وړانو او عبثیاتو نه لږه لاس په سر شوې وه — ظاهرشاه په پلار وسې کولې چې د بنار لوی ډاکټرسره مې خبره کړې ده هلته به دې داخل کړم خو بهادرشاه نه منله — د هغه په دې دومره دنیا دولت کې په ځان هم د یوې پېسې د لگولو سود نه راتلو — په کور کې د پېسو ټکو خواري ده زه په ځان پوهېږم —!! د بهادرشاه توخي نن وار نه کولو — د پري په مزغو کې خو دغه یو شک د مودو نه ناست وه چې په گران لالامې گل پانې او جمالي کوډې کړې دي چې په ځان اخته شي او د پېسو گټلو نه لاس واخلي — اوس د تاج بي بي زړه هم دا خبره منلې وه — تاج بي بي خو ډېره عجیبه شوې وه --- ډېر وخت به یې په خیالونو او خوبونو تېرولو — په خپل وړک ارمان پسې به پکښې گرځېدله — خو کله کله به یې د کور واکمني هم کوله ټولو سره به یې د درد شریکي او مینه هم کوله — کله څنگه کله څنگه؟ پته یې نه لگېده د زړه خاونده وه چې زړه به یې منل ښه به وه — ورور او ورېرونو ته به یې سپېلني هم لوگی کول — گرگړې او زېبو ته به یې رنگ رنگ گوډیانې هم جوړولې --- خو د زبرگې او سنگینې سره به یې جنگ جگړې هم کولې — اوس خو د گران لالاد کټ سره جخته ولاړه وه — د سپېلنو دانې یې ورته لوگی کولې — چې په وجه یې د بهادرشاه توخی نور هم سېوا شو — خو اوس په کټ پروت بهادرشاه هم په دې پوهېدو چې که دا مې ورته وویل چې دا سپېلني بهر یوسه زما توخی سېوا کوي —

نو بیا خو جنگ دی — زبرگې به په لاس د بهادرشاه د خوا نه د سپېلنو لوگي اخوا کولو.

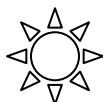
او چې پري تربنه د سپېلنو تالی واخستو — چې راکړه گوري نه د گران لالامری يې ترخه کړه — څه د نظره شوی خو نه دی، په ده چا کوډې کړې دي — نو بس دواړه به په جنگ شوې — یو ځل بیا دواړه یو بل سره لاس په لگېدو شوې — په جنگ کې هم په تاج بي بي خپل زاړه پېریان راغلل — وئي خدايه !! توره څړی مې سپینه شوه — د خپل کور نه شوم — زما په حال بهادرشاه وټپوسي — !! او بیا کوټې ته رانوته هم دغه زوړ سرود يې راواخستو — د بهادرشاه په سترگو کې نن اوښکې راغلې وې — زړه يې غوښتل چې خپلې درېواړه خوښې خپل ځان ته کلکې راترغاړه باسي — خو یوه لحظه پس د ټولو پام طاهرشاه ته واوړېدو — د پلار د کټ لنگې ته کښېناستو په مخ يې د غم او خفگان سره سره د قهر یو طوفان لیدی شو — څه چل دی؟ پري زر د طاهرشاه نه د هغه د گډوډ حالت ټپوس وکړو — ډېره لحظه غلی وه — هلکه !! خبره ولې نه کوي لکه د جینکو دې سرتیټ نیولی دی — اوس بهادرشاه که ډېر هم کمزوری شوی وه خو یو ځل بیا يې هغه زوړ قهر راپېدا شوی وه — شفیقي په ما گوزار وکړو — !! وئي ته لاس يې مات شه — مور پرې بوره شه !! دې ورځې ته مو ساتلي دي هغه خلك څه وئي چې زما په نورې شته شوی نو زما د مور مېړه شوی — !! د طاهرشاه په خبره پري یو دم په وېنا ښېرو سر شوه — تاج بي بي اوس د طاهرشاه په څنګ کې ولاړه وه — په سنگینې خو بیا د هېبت نه څه چل وشو په زمکه راگوزار شوه لاس پښې يې کاږه واړه شول — زبرگې په قلاز بهادرشاه دم دلانه کړو — په بالښت يې ځملولو — ته په قلاز شه هلکان دي — خو تاج بي بي او

پري اوس د طاهرشاه راوړلی شر په بیعه واخستو— په تماچه سوړ
 شه!! د دې خوشو تشو لاس اوس دومره راوغزېدل—!!؟ خپل وراره
 به زه گټم پري د طناب نه خپله برقع راواخسته او په سر یې کړه —
 که د کوره مې اونه ویستل او پلار ته مې یې کډه په سر نه کړه نو
 نوم به مې پري نه وي —!! هغې په زوره زوره په قهر کې خپل ټټر
 ټپولو- پري په تېزۍ د کور نه ووته او زبرگې خپل سر په دواړه لاسو
 ونيوه — د پرېشانی او فکر نه یې طبیعت ډېر په خرابېدو وه —
 خدای خبر ولې د دواړو هلکانو بهر ته په وتو به یې تر هغې د ځان
 سره کرل رېبل ترڅو چې به دواړه کور ته نه وو راغلي — د هغې زړه
 به لکه د پانې رپېدو هیڅ بې هیڅه به یې ډېر فکر کولو— خو
 هیڅ بې هیڅه خو نه وه — ډېره موده وړاندې یې چې پرله پسې
 خوځوځل یو شان خوب لیدلی وه — د هغې خوف او ویره ترېنه
 ترننه راکم شوی نه وو— څومره څومره چې د طاهرشاه او ظاهرشاه
 اونې دنگېدې دومره د هغې په زړه کې ناسته ویره هم سېوا کېده
 — او نن چې د طاهرشاه او شفیقي ترمینځه تریخوالی راغلی وه —
 نو زبرگه خو په دې ډېره خفه وه چې زوی د ډېر بڼه ملگري نه خفه
 شوی دی — که رفیق یې د بهادرشاه به لاس پر گڼلو نو شفیقي
 یې د طاهرشاه هم —

نن ټول کلی په بله اوږدو— د بهادرشاه د گل په شان زوی
 طاهرشاه چا په ډېره بې درې وژلی وه. د هغه په ټوپۍ د خپلې
 ترور د لاس لگولی سور د گلاب گل د هغه په وینو کې پانې پانې
 پروت وه. یو الغاؤ تلغاؤ وه— د طاهرشاه کټ چې څنگه د حوبلۍ
 په دروازه رادننه کړی شو... نو په کټ پروت بهادرشاه او زبرگه
 کې ساه نه وه— زبرگه او سنگینه خو د غم په دې ناخاپي اوازه
 بې خوده شوې وې— تاج بي بي او پري د ځانه سرونه شوکول...
 زېسو د ورور په کټ چکونه لگول. دا ولې دا چا؟ دا داسې
 پوښتنې وې چې جواب یې چا هم نه لرلو— جماله زیره تښتېدلې
 ګونه د زبرګې او سنگینې سره په زمکه ناسته وه— د گل په
 شانې طاهرشاه ځواني مرګي هرچا ژړله— ټوله لویه حوبلۍ په یوه
 لحظه کې د خلکو نه داسې برجق شوه چې د پښې لگولو ځای
 پکښې نه وه. بهر په لویه حجره کې سکندر شاه فاتحه اخسته خو
 داسې ښکارېده لکه چې د طاهرشاه د غم سره سره یوه بله
 اندېښنه هم د هغه د اعصابو سره نښتې وي. د سکندر شاه نه به
 خبره نه شوه کېدی. د ډېرو پوښتنو مخکښې یې هیڅ جواب نه
 لرلو— خو حجره کې کټ په کټ، ځای په ځای ناستو ډېرو خلکو
 به د یو بل سره غوږونو کې څه ووئیل... او داسې هر چا د
 طاهرشاه د وژنې کیسه معمه ګڼله—!! د قاتل هیڅ درک نه
 لگېدو... پولیس د ډېرو خلکو نه بیانونه واخستل... بس خو

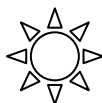
هرکله چې په ډکه حجره په گڼو خلکو کې سرتور سر پري ډېره
 قهرېدلې را ننوته نو داسې چیتیا خوره شوه لکه دا ټول ناست
 خلك بې دمه شوی وي — د پري غږ په ډېر ژړلو او چغو نعرو ناست
 وه . . . — پرون زما د وراره سره د شفیقي تکرار شوی وه او په
 طاهرشاه یې لاس هم اوچت کړی وه — ماته داسې ښکاري لکه چې
 شفیقي زما وراره وژلی دی — د پري د خلې په دې نوې خبره د
 خلکو یوې بلې خبرې ته بې اختیاره پام شو — خلکو د یو بل سره
 بیا پس پسي کول —!! سکندر شاه د پري په ناڅاپي حجرې ته
 راتگ تګ زیر تنستېدلی وه — خلکو د هغه دې حالت کې کتل دا
 گڼل چې د کورنۍ یوه ښځه یې په ډکه حجره د خلکو مخې ته بې
 پردې راغلې وه — خو د سکندر شاه په وجود دننه چې د اور کومې
 غرغډې بلېدې نو داسې ښکارېدله لکه چې هغه هم د خپلو کړو
 سزا موندلې وه . د زمري او گړگړې په مقابله کې د گل پانې سرته
 خېژول یې نن داسې گڼل لکه چې چا د عرش نه پر مخې په زمکه
 راگوزار کړی وي — یو لوی غم د هغه کره هم مېلمه شوی وه خو
 هغه به یې ماتم سبا ته کولو — نن یې د طاهرشاه غم ژړلو —!! د
 هغه سترگې او سر د ټولې حجرې مخې ته ټیټ شوي وو —!!

د ظاهرشاه د مرگ درېمه خوره شوې وه د قاتل په لټون کې د پري د خلې په خبره د شفيقي لټون هم روان وه — پوليس په دې کېس کې ډېر گړندی وه . ولې چې ظاهرشاه د خپل ورور د قاتل د نيوو لپاره ډېرې پېسې په کار راوستې . د شفيقي هيڅ درک نه لگېدو — بل خوا د شفيقي په غائبېدو د رفيقي حالت مرگ ته رسېدلی وه . د زړه حمله پرې شوې وه او بيا بيا به يې دا خبره کوله ... که چېرې دا کار شفيقي کړی وي نو دا به يې لويه نمک حرامي کړې وي . . . اول مجرم به زما وي ورستو به د ظاهرشاه وي — !! خو ظاهرشاه دا خبرې کله منلې او د شفيقي د کور ټوله کډه يې د خپلو کوټو نه گوزار کړه — رفيقي ډېرې ژپاگانې کولې ... منت زاری يې کولې خو د ظاهرشاه پرې هيڅ ترس نه راتلو — پوليس ته يې بيان ورکړو چې زما د ورور قاتل د ده زوی شفيقي دی چې ده چرته پټ کړی دی زما دعوه په پلار او زوي دواړو ده — د قتل په دعوه کې د رفيقي نوم هم وليکلی شو — او دې ټولې پېښې خو هاغه وخت يو نوی رنگ واخستو کله چې دا خبره ډنډوره شوه چې گل پاڼه هم نشته غېبه ده — خلکو به حيران حيران يو بل ته کتل ... اوس به يو خوا ته د ظاهرشاه د

وژنې خبره کېدله بل خوا به د شفیقي او گل پانې د تښتېدو —
 درې کورنۍ د دې پېښو سره مخ وې. د سکندر شاه پټکې گل
 پانې تارتار په زمکه راغورځولې وه — د زمري عزت یې د خاورو
 سره خاورې کړې وه — د کورنۍ د غېرت او ننگ جنازه یې
 ویستلې وه — زمري خو یې د وینو تېری ناست وه — سکندر شاه
 په وړمبې ځل زمري ځان ته رانزدې کړو — بچۍ !! ما ټول عمر ستا
 نه سترگې اړولې دي ما وبخښه ما لویه غلطې کړې ده ... !! د
 پلار په ږیره یې چې رنې رنې اوبنکې راروانې ولیدې نو زمري
 داسې وگڼل لکه چې د سکندر شاه اوبنکو د هغه د ټول عمر
 محرومۍ اووینځلې — هغه د خپل ځان او زړه دننه یو نوی طاقت
 محسوس کړو — هغه لکه چې نن په رښتیا زمري شوی وه خپل
 حقوق او خپل مقام یې په خپل پلار شته کړي وو خو بیا زر هاغه
 غېرت یو ځل بیا راولړولو چې د یو پښتون ورور په حیثیت یې
 لرلو — د هغه خور یو کسبگر سره تښتېدلې وه — دې احساس د
 هغه نه بیا گیدړ جوړ کړو — ملک د پښتو دی مونږ به څنگه ژوند
 کوو — د تره د کور دښمني هم راپه غاړه شوه ... هغه خپل ځان د
 هر اړخ نه گېر گڼلو — خو د پلار لویې سینې نن هغه ځان ته
 رانزدې کړی وه، په دې احساس یې نن ډېر سکون محسوسولو —
 خپله خور گورگوره یې ځان ته رانزدې کړه ... د خپلې مور په سر
 یې لاس کېښودو ... جمالي تا به ماته وئیل خو ما نه منله ... ما
 خپل دواړه لاسونه د ځانه خپله پرې کړي دي ... نن سکندر شاه
 ماتې خوړلې وه ماشومه گورگوره یې په ټول عمر کې ځان ته نه وه
 رانزدې کړې نن گورگوره هم د خپل داجي د سینې سره نزدې وه
 — ټولو ژړل ... د کور دېوالونه خو د گل پانې د کړي حرکت په
 وجه په ټولو رانسکور لیدی شو — خو زمري په ډېر په گرانه دې

دېوالونو ته اډانه ورکړه — د خپلې سينې د زخم سره — خود دې
 کور په لمن د گل پانې د نوم د تهمتو د داغونو سره — د زمري
 په سترگو کې يو نوی عزم ښکارېدو او سکندر شاه داسې
 محسوس کړه لکه چې تش لاس نه دی — يوه لويه سرمايه خپل
 لاس کې لري — د تلي عزت ټوله سرمايه يې نيازبينې لور داسې
 لوټ کړې وه — چې ځان ورته اوس هم تش لاس ښکارېدو —

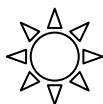

د بهادرشاه په ژوند د هغه په کور کې د خزان داسې سپېره
 سيلۍ رالوتې وه چې د هغه ټوله هستي يې لړزولې وه — يو خوا
 ته که د هغه زلمی زوی وينې وينې گورت ته تللی وه --- نو بل خوا د
 هغه د ژوند او وجود بنی لاس رفيقی هم د هغه د ژونده وتلی وه .
 شايد دواړو ته د خپلو کړو سزا رسېده . خو د دې هرڅه نه پرته د
 بهادرشاه لپاره خو د گل پانې متيزتوب هم يو لوی عذاب وه په
 ټول کلي کې د دواړو کورنو يو نوم ناموس خو وه — هغه د گل
 پانې قدم خاورې ايرې کړې وه — د کورنۍ په سپينه جامه يو نه
 وړانېدونکی تور داغ چې د راروانو نسلونو لپاره هم د پوزې پېزان
 وي — بهادرشاه په دې احساس په کټ کې راټول شو — د خدای نه
 يې بيا بيا د ځان لپاره مرگی غوښتو — ځکه چې د رفيقي کورنۍ
 د بهادرشاه د لاسه شته شوې وه او داخو د بهادرشاه په وهم او
 گمان کې هم نه راتله چې د رفيقي نه پيدا شفيعی به د دې
 کورنۍ لپاره يو تل پاتې داغ هم جوړېږي . . . او د بې گناه
 طاهرشاه قاتل هم — زبرگې خو دې لوی غم ته په ځان کې هيڅ
 طاقت نه لرلو — د هغې د ليدلي خوب تعبیر د هغې مخې ته
 راغلی وه . ځکه خو يې اوس د سترگو نه پاتې خوبونو هم جرت
 کړه کړې وه . د زړه د ټکړې غم د بهادرشاه په شان کټ ته اچولې

وه - د لويې حوبلۍ نه يې زړه داسې تور شوې وه چې کله کله به لکه د لېونو پښې ابله پښې او سرتور سر دروازې ته ورغله - خوزر به د بهادر شاه نري نري فرياد راستنه کړه - تاج بي بي خود دې غم بهانه غوښته په مزغو کې يې څه چل شوی وه، کله به په برقه برقه خندېدلې - او کله به په چغو شوه - په ژړا کې به يې اوس هم د خپلې تللې ځوانۍ وير کولو - د بهادر شاه د ناکړدو غم يې اوس هم د ساندې کړی وه - وئې ظالمه څنگه دې تورې خاورې کړم -!! نه مې کور شو، نه خاوند، نه مې اولاد شو، نه ژوند - - - مخ سر به يې ټکولو خو بيا - - - منظر بدل شو - تاج بي بي به زر کوټې ته منډې کړې په ځان پسې به يې ور کلک پورې کړو - ډېره لحظه به کوټه کې وه - او چې ښه شېبه ورستو به د کوټې نه بهر رابښکاره شوه - - - نو د نورو خلکو خدا به چا کله رانيولې شوه - د کور خلک خو به بيا هم غلي غلي وو - يو بل ته به يې کتل خو که د بهره به څوک راغلي وو نو پردي خلک د چا غم او خفگان څه کوي - په برقه د خدا اوازونو به د زبرگې په زړه چرې ښخې کړې - په رنځور بهادر شاه به يې نوکارې رابښکلې ډيري اوبښکې به يې په سلگو کړې - او ماشومې زېږگونه به يې هم اوتره کړه - تاج بي بي به په ځان لوبې کړې وې - په توره تياره کوټه کې به يې ځان لکه د ناوې جوړ کړی وه - څو - - - دا څنگه ناوې وه، دا څنگه يې سينگار وه - د دې په شونډو او مخ خود سري غازي رنگ نه وه - ځای په ځای به يې د تورو رنځو تورکي په مخ او شونډو پراته وو - په تندي به يې د غازي سور رنگ څه ډېر عجيبه ښکارېدو - سپينه کونځۍ به يې راسپړې وه، بير سر کې به لکه د بلا ښکارېده - په سر به يې ښارسي پرته وه - لاسونه به يې ټپول - کله به يې پېر هم واړولو - بيا به يې چغې کړې - - - څه

شو زما خاوند - - رفیق جان، سکندرجان او داسې به یې ډېر
نومونه واخستل - په ټول کور کې به لکه د لېونو گرځېده - څه مو
کړه - زما هاغه کوټه - او هاغه پالنگ مې چرته رانه چا یورو -
هن!! زما کالي څه شول - خپل لاسونه لېچې او غاړې ته به یې
بیا بیا کتل -!! اوس به زما سره ډولۍ راشي - گران لالا به مې
سره ډولۍ کې کنبېنوي - الالالا - او لاسونو ته به یې پرق
ورکړو - په گډا به شوه - تاوده تاوده پېرونه به یې اړول - چې
ناڅاپه به راپرېوته ټول خلک به ترېنه راتاؤ شول - خلکو به رنگ
رنگ خبرې کولې -!! وئې عاجزه گرمه نه ده -!! خپل ارمان
ژاړي -!! زیاتې خو یې ورور کړی دی -!! او په لوی دالان کې په
کت پروت بهادرشاه به هم د ډېر تکلیف نه چغې کړې - ما بچ
کړی - ما هیڅ نه دي کړي - خلک ما پسې راځي - ما وژني -!!
زبرگې به بهادرشاه په زوره په کټ څملولو - خو بهادرشاه کې لکه
چې ډېر طاقت راغلی وي - د کور مالت خلک به دې تماشې ته
راچلېدل - چا به څه وئیل چا به څه - په دې نوې تماشه کې
ظاهرشاه خو لکه چې د ماضي یو یاد پاتې شو ولې چې په کور
کې نورو نورو مسئلو سر رااوچت کړی وه - په تاج بي بي به اوس
په ورځ کې داسې دوره خامخا راتلله - د پلار کاروبار اوس
ظاهرشاه سمبال کړی وه - خو اوس زبرگې دا کوش کوه چې په
ظاهرشاه نور د پلار د نیکه کسب پرېږدي او حقې حلالې گټې ته
یې مخه کړي - ظاهرشاه هم چې په خپل کور راغلي نوي د غم
انقلاب ته کتل نو ډېره کرکه یې پیدا شوې وه - د خپلې مور
نصیحت یې ځان له په زړه پټې کړو - او د کلي په بازار کې د یو
غټ دوکان د پرانستو صلاح یې وکړه - په زبرگې کې یو نوی
ژوندون راغلو - خو په هغې به اوس هم کله کله یوه غلې دوره

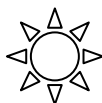
راتلله — هغې ته به هاغه خوب رایاد شو چغه به یې کړې — نه —
 - او د ناسره به یې سترگې پټې کړې --- او بې خوده به شوه —
 خود دې غمونو چې چا ډېر اثر په زړه اخستی وه نو هغه سنگینه
 وه چې د طاهرشاه د خلوېښتی شریکه شوه — پټه خله یې یوه
 ورځ د دې دنیا نه سترگې د ډېره غمه پټې کړې — د مرگ په
 وخت یې د طاهرشاه ټوپۍ په غېږه کې کلکه نیولې وه —!! د
 حوډلۍ سینه یوځل بیا وجر قېده —

زمری او سکندر شاه خو هرڅو که گل پانې د کلي اولس او د حجرې د ناستې پاستې نه ويستلي وو — خو زمري پلار په دې رضا کړو چې --- ژوند کول دي — او د شفيقي سر هم خورول دي او گل پانه هم خپل انجام ته رسول دي ولې چې ټول عمر د کوزو سترگو ژوند لويه بې غبرتي ده . خو سکندر شاه په دې پوهه شوی وه چې په دې هرڅه کې د هغه خپله هم لوی لاس وه که چېرې هغه د ټولو اولادونو تر مينځه د انصاف د غوښتنو خيال ساتلی وی نو داسې صورتحال به نه رامینځ ته کېدو — اوس د پښېمانۍ نه سېوا بل هيڅ لازه نه وه — خو دا لويه خبره وه چې دې حادثې زمری بدل کړی وه — هغه د خپلې کورنۍ په سر د خپلې مينې او سریتوب لاس کېښودو — د کلي کور نه يې چرته لرې کله وړلې وه — ولې چې د کلي اولس د پېغورونو تاب پکښې نه وه — د دم ختلې جمالي او سکندر شاه په خله کې ساه وه — د دواړو په زړونو کې د زمري د واده ارمان غزونې کولې — خو د زمري د زړه نه خو

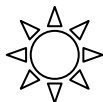
یو خدای خبر وه — د کله نه چې یې د بهادرشاه کاکاجي دوي سره روغه شوې ده — او چې د خپلې وړې خور گرگرې سره به یې ښکلې ښائسته زېبو په لوبو لیده نو ډېر به خوشحالبېدو — د هغه په زړه کې د زېبو د مینې وړو وړو ښاپېرو لوبې کولې — خود طاهرشاه سره په ورکو وړانو پسې گرځېدل خو یې د خپل پلار د لاسه د کړو بې انصافو او روئيو احتجاج وه — هغه په دې هرڅه خپل پلار ته یوه زورنه ورکوله — او خیال یې دا وه چې یوه ورځ به د هغه پلار په خپلو کړو پښېمانه کېږي او هغه به خپلې سینې ته رانزدې کوي — بیا به زمري خپل وراني پرېږدي او ژوند به د سړي توب په لاره کړي — خپلې مور ته به په پټه د زېبو د خوښولو خبره وکړي — او داسې به زېبو یوه ورځ د هغه کور ته د ډېرو خوشحالو سره راشي — خو زمري څه خبر وه چې د هغه دغه ارمان خود لېوني خوب دی — گل پاڼه به ورته داسې په سترگو کې مرچکي واچوي چې ټول عمر به هغه د زېبو مخ په سترگو ونه ويني — گل پاڼه په خپل مقصد کې کامیابه شوې وه — اوس د زمري په سر هم د کور د راټینګولو ذمه واري وه ولې چې مور و پلار یې کټونه نیولي وو — د گل پاڼې د نوم تهمتونه دلته هم هغوي په قلاړه نه پرېښودل — وخت ډېر اوږدلی وه خود تهمتونه خادر خو هر ځل نوی وي — د زمري ژوند خو هاغه وخت توره تیاره شو چې پرله پسې یې د ډېرو غمونو د لاسه مور و پلار نزدې نزدې د ژوند ډېرو ازمېښتونو ته زمري او گورگوره یواځې کړل — خو اوس د زمري دا کوشش وه چې په یوه ښه کورنۍ کې د گرگرې نصیب وشي نو بس یو سر زمري به په گل پاڼې او شفيعي پسې ګرځي او چې هرچرته وي دواړه به د زمکې کومي نه راوباسي — زمري د خپلې خور گرگرې لپاره یوه ډېره ښه کورنۍ په نظر کې اخستې وه — او

په زړه کې یې وئیل چې دا زولنې مې په حیا او عزت کې د پنبو
 نه اخوا شي نو زه خو بیا ازاد زمري یم — دنیا به ټوله خپل ځنگل
 گڼم —! زمري د سکون ساه واخسته او د خپلې گرانې خور د گړگړ
 په سر د سرې بنارسی ارمان لکه د خوب جوتیه ورکړه — خو بیا یو
 لږ بدلي احساس د هغه په وجود لمبې بلې کړې — د هغه د
 غېرت هغه دنیا یو ځل بیا راولړزېده — کومې ته چې گل پانې ډېر
 سپک کتلي وو — خپل دوه نلیز ټوپک یې نن ډېر وخت پس په خپله
 اوږه کېښودو —!!

بهادرشاه د خپل نري رنځ سره په نره سيالي كوله — خو د
 طاهرشاه غم پكښې د ژوند تاب نه وه پاتې كړى — او كله چې د
 يوې شپې او دوو ورځو ځنكدن او سختيا نه پس د يوې وړې
 سلگۍ سره يې د زبرگې په غېږه كې ساه وركړه نو زبرگې ته
 داسې ښكاره شوه لكه چې د يو ډېر دروند غم نه پس نن يو ځل
 بيا په هغې دا مانۍ رانسكوره شوې وي — خو اوس د هغې په
 څنگ كې ولاړ طاهرشاه د هغې لويه دلانه وه — پري او تاج بي
 بي نن يو ځل بيانوى مړى د بهادرشاه نه ژړلو د طاهرشاه غم او
 ځواني بيا ژړلې شوه — زما غنډل غاړيه طاهرشاه — زما ځواني
 مرگه طاهرشاه — وئې گران لالاته چې لاړ شې ماته خپل طاهرشاه
 راولېږه — تاج بي بي د خپلې خور پري سره غاړه وركړې وه — خو
 بيا زر يوه لحظه پس يو ځل بيا په تاج بي بي خپله د زړه دوره
 راغله — اول خو راغله د بهادرشاه په كټ اوچته كښېناسته زبرگه
 خواره خو يې داسې په زور ديكه كړه كه چرې نزدې طاهرشاه نه
 وى راټينگه كړې نو خداى خبر څه حال به يې وه؟ تاج بي بي په
 زوره زوره په مرگ پټې سترگې بهادرشاه را ايښې وې، د گوره ور
 ايسته تېر شې بهادرشاه — څنگه دې د گل غوټۍ زه برباده كړې
 يم — په كور دې ولې زړه كړم بهادرشاه ولې دې داسې وكړل — ما
 پسې خو د رفيق جان سره ډولۍ رارسېدلې وه تا ترې په زوره
 كوزه كړې وم، ياد دې شي — بهادرشاه —!! ولې دې داسې وكړل

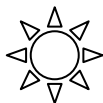
—؟ اوس تاج بي بي په زوره زوره په چغو چغو ژړل — خلكو راتينگوله چې چرته كوته كې يې گېږه كړي — خو تاج بي بي به چا راتينگوله؟ ظاهرشاه ورته په دم دلase سترې ولاړ وه د مخ نه يې خولې او اوښكې په رومال اوچې كړې — هغه د ببوجي په دې حالت هم ژړل — او د خپل پلار په دې لويه خطا هم ډېر خفه وه — اوس خو ټول خلك په دې پوهه وو چې په تاج بي بي داسې چل ولې كېږي؟ پري پرله پسې غمونو ډېره بدله كړې وه د طاهرشاه غم دومره خپلې وه چې اوس د ښكلو جينكو سره ناستې او ملاستې خوند نه وركولو — هغې ته هم اوس دا احساس شوی وه چې په دومره ډېرو غمونو كې د خپل ژوند او محرومو ژړل به لكه د تاج بي بي هغه هم تماشه كړي هغې په ځان ډېر زور كوه — چې د كور دا وړانه ويجاړه دنيا د ظاهرشاه د ژوند او خوشحاليو په زور اباد كړي — د هغه د سر خبر وغواړي — د خپلې وړندارې ملاتړ وكړي — د خپلې زېږد ژوند او كور فكر وكړي — ظاهرشاه د زېږد ژوند اور د ابادۍ خوبونه ليدل — او بيا ورستو به يې د خپل ژوند فكر كوه — د هغه مخې ته اوس نوي نوي ازمېښتونه ولاړ وو — او هغه ورته ډېر يواځې وه —

زبرگې د بهادرشاه ټولې د سرو سپینو نه ډکې خزاني
 راسپړدې وې. د هغې د ژوند په لویه ډاگه ولاړ دوه بوتې — اوس
 ظاهرشاه او زېبو وو — د سرو سپینو ډېر کالي پتري چې د
 بهادرشاه نه ورته پاتې شوي وو — د هغې مخې ته خواره واره
 پراته وو — د هغې زړه غوښتل چې دا اور د خپل کور نه بهر کړي
 — په زوره زوره ډنډوره ووهي چې خلکه!! راشئ خپل امانتونه مو
 یوسئ. — د ډېرو تور سرو، پېغلو او مجبورو زنانو بې وسۍ یې
 رامنځې ته شوې چې دا کالي پتري یې د سود په پېسو کې د
 بهادرشاه سره پاتې شوي وي — خو وختونه او زمانې دومره
 اوږدې وې چې د دې د مالکانو هیڅ درک نه لگېدو — خو اوس
 زبرگه په دې تسله وه چې د ظاهرشاه د تېل مالگې دوکان ښه مخ
 په وړاندې روان وه — د حقې حلالې گټې رزق ته چې به
 کښېناسته نو خدای ته به یې سجده ولگوله — خدایه!! شکر دی
 چې نوره دې د اور نه وساتلم!! د سود دغه ټول کالي پتري تاج بي
 بي په خپله ولقه کې اخستي وو — او ټول یې په یو غټ صندوق
 کې سمبال کړي وو — کله کله خو به داسې په خود وه چې د چا به
 پرې د لېونتوب د دورې د راتلو خیال نه راتلو — زبرگه به په دې
 خوشحاله وه چې تاج بي بي په دې خوشحاله ده نو زه یې تپوس نه
 کوم.

زبرگې د ظاهرشاه لپاره د بنې اوبنائسته جینۍ لټون د
 ډېرو خلکو په مرسته شروع کړې وه — او په یوه کورنۍ کې
 د ظاهرشاه د رشتې خبره ډېره په کامیابۍ روانه وه تاج بي بي
 ظاهرشاه سره نن یوه پټه صلاح کړې وه او دا یې ورته وئيلي وو
 چې زما پېسې پکار دي په ورور پسې خبرات کوم — دا کالی ښار
 ته یوسه خرڅ یې کړه — ظاهرشاه د ترور خبره کله غورځولې شوه
 — او هسې هم نن روان وه د ښار نه یې دوکان ته سودا راوړله —
 ترور ورته کالي په رومال کې راغونډ کړل او وې سپارل ورته —
 ظاهرشاه نن د وخته اوده کېدو ولې چې سبا به وختي ښار ته تلو
 ټوله شپه زبرگه د مصلي نه نه خوزېده — د ظاهرشاه د ژوند کور
 او خوشحالو دعاگانې یې کولې — سحر په توره خړه ورته پري
 چاۍ په وړاندې اېښې وه — ظاهرشاه د چائیو نه یو ګوټ نیم
 وکړو — په شکور کې د مېدې سپینې پراتې ته ډېر خوشحال شو
 خو نوړۍ یې ترې نیمه نه کړه ولې چې په لارۍ کې به ورته زړه
 خرابېدو — د تاج بي بي بیوجي ورکړې راغونډ کړې پنډوکی یې
 په خړه لویه کڅوړه کې سم راسم کېښودو — په تلو تلو کې پري په
 شنه منډه د ظاهرشاه ټوپۍ په لاس رابنکاره شوه په ټوپۍ یې ورته
 تګ سور ګلاب ټک وهلی وه — ظاهرشاه مسکۍ شو ټوپۍ یې په
 سر کړه — دواړو تروریانو او مور ته رانزدې شو ټولو داسې
 ښکلولو لکه چې ظاهرشاه نن چرته ډېر لرې یو بل هېواد ته
 مسافری ته روان وي — زېږو هم د لالاجي د تلو په خوشحالی کې
 د تروریانو سره سمه راپاڅېدلې وه لالاجي ماته به د ښار نه سره
 سپنډل خامخا راوړې — هغې په ډېره مینه د ظاهرشاه نه په ولاړې
 لاسونه تاو کړل — سره سپنډل — !! ظاهرشاه د زېږو د سرو سپنډلو
 ارمان ډېر وځنډولو — د پوزې نه یې کلکه ونيوله — سره جوړه ...

سره بنارسی. --!! په تلو تلو کې چې زبرگې پرې د مونه چپ کول. -
 - ظاهرشاه د خپلې خور سره توقې کولې - د سرې جوړې او
 سرې بنارسی. تصور خو د زېږو په مخ د حیا غوتې په غوړېدو
 کړې - خو د تاج بي بي د زړه دنیا يو ځل بياراولړزېده -!! تاج
 بي بي چغونعروته لاس کول چې ظاهرشاه په تادی د کوره ووتلو -
 زبرگه په دروازه کې د پورې تمبو په شا ډېر وخت ولاړه وه په زوره
 زوره يې ورپسې سبقونه چف کول - د تمبو په رڼو کې اوس
 ظاهرشاه د هغې د نظره پناه شوی وه - خو د دروازې پناه ولاړې
 زبرگې ته خپل تېر وخت ناڅاپي را په زړه شو چې نوې نوې د
 بهادرشاه ژوند ته راغلې وه او د راتلو سره يې په خپل قهر او
 غضب د کور بنديوانه کړې وه - ځان به ورته داسې ښکارېدو
 لکه په دې حوېلې کې د لوی دالان يو سر او بل سر ته د طوطي او
 د مېنا په بنده پنجره کې دا هم وي - بهادرشاه ډېر شکي سړی وه
 چې د دروازې ور به يې وډبولو نو که د وخت څو لحظې به
 واوږېدې او زر به ساه نيولې زبرگه تر وره نه وه راغلې - خبر به
 يې نه وه لاندې باندې به يې داسې په سترگو اخستې وه چې د
 خوارې نه به يو دوه خطا شول - چاته ولاړه وې څه دې کول؟؟ د
 بهادرشاه دې شکي پوښتنو به د هغې وينه وچه کړه - خو. - -
 بهادرشاه هرڅه که وه هرڅنگه که وه د هغې د ژوند ملگری وه
 هغې خپل فکر اوس بدل کړو - او ځل بيا يې دعاگانې په
 ظاهرشاه پسې بدرگه ورولېږلې - او بيا د وره نه رادېخوا شوه -

نن د حوبلۍ ټوله فضا عجيبه غوندې وه — ډېره چپتيا وه —
 د اور د بلبډو په کوټکۍ کې تاج بي بي هم زورپند سر ناسته وه — په
 نغري کې د اور ټولې سکروټکې په ايره خول کې بدلې شوې وې او
 تاج بي بي په يو خسني د نغري نه ټولې ايرې داسې په مزه مزه
 لټولې لکه د خپل ژوند په ايره خول کې نن د اور يو بخری يې
 لټولولکه کله به يې په زمکه په نري ډکي گډې وډې کړنې
 ويستلې... لکه د خپل ژوند يوه ورکه وړانه نقشه يې کتله... په
 سترگو کې راغلې اوبنکې به يې د سړپيچک په پيڅکي اوچې کړې
 ... ډېر وخت غلې غلې ناسته وه چې پري د خيالونو د دنيا نه رابهر
 کړه... نن د زېبو کتنې ته يوه کورنۍ راروانه وه — د زبرگې لپاره
 دا ډېره د خوشحالۍ خبره وه خو هغه نن د ظاهرشاه بنارته تلو ډېره
 گډه وډه کړې وه — سبقونو او دعاگانو يې خله گنډلې وه خو په دې
 پوهېده چې د زېبو لپاره د هغې نه زيات فکر يې خپله ترور پري
 لري — ځکه خو نن پري هم توده توده گرځېده ټول کور يې جارو
 کړی وه — په زېبو يې هرڅه سم راسم کړي وو — په خپله لويه کوټه
 کې يې په کټونو نوي څادرونه په خپله خواره کړي وو — اوس به
 ډېره زر سترې کېدله — خو نن دې خوشحالۍ ډېره نه ستومانه کوله
 — زېبو ته يې هم دا سپارښتنه کړې وه — چې ځان ښه جوړ کړي —
 زېبو د وړې بېو خبره کله غورزولې شوه — د تور ساتن ساده جامې
 يې چې په تن کړې نو تا به وئيل چې په توره تياره کې چا مشال بل

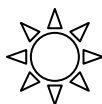
کړې وي - وېښته يې کلکه کونځۍ کړې وو خو د ببوجي په وېنا يې بيا راخواره کړل - نن پري د زېبو په ليدو نه مړېده - پري ته هم خپله ځواني او مستي راياده شوه څنگه مې د جينکو وار تېر شو -!! د ځان سره غلې غوندې وگوښېده - خو زېبو اوس په ځان اخته وه کله به يې د وړې ببوجي نه تپوس کول - ببو څنگه ښکارم -؟ او کله به د لويې شيشې مخې ته ودرېده - په غټو سترگو کې نري رانجه يې لارې لارې ډېر ښکلي ښکارېدل - په مخ او وجود يې د پېغلټوب سپرلو لوبې کولې - مچ وړې ببو ترېنه چپيانې اخستې - اوس زېبو د وخته تياره وه او وړې ببو (پري) دمېلمنو دراتگ لپاره د نورو شيانو او انتظام جاج اخستو - چې د نغري په غاړه زوړند سرتاج بي بي يې وليده نو غږ يې پرې وکړو - د زېبو کتنې ته خلک راځي -!! پري د خوشحالي نه په جامو کې نه ځايېده - او تاج بي بي داسې غلې وه لکه چې چا ورته خله گندلې وي - خو سترگې يې بيا په وړاندو وې د پري زړه په زوره زوره ودرزېدو - خدايه خبر!! دا خو بيا وړانږې - پري خلک راځي هسې نه -!! پري ډېره وار خطا وه - اوس زېبو د تاج بي بي په وړاندې سمبال کړې ولاړه وه - راځه! ببوجي چې کوتې ته ځو -!! زېبو تاج بي بي د مټې نه په قلاړه ونيوه او چې څنگ تاج بي بي د زمکې نه راپورته شوه - نو په جنگ شوه - ښه ته څه وايي ته به زما نه په ډولۍ کې لږه شې؟ خاورې نه شي، سر ستا دی او سر زما دی - په دې به راونه ځيږي او په دې به پرې نه وځي -... قدم به رانه کېږدې -... بهادرشاه دا ټټو دې په سيوري وتره لور به دې رانه مېړه ونه ويني څنگه چې تا په ما حرام کړې وه داسې به ورپسې زه ستا لور ړندوم - د تاج بي بي سترگو نن اور وړولو - داسې تللې خبرې يو ځل بيا يې د بهادرشاه کړی ظلم راپه ياد شو -... خپل

ارمان پرې لکه بیا نوکې رانېکلې وې — زېبو او پرې حقې دقې ولاړې وې --- زبرگه هم د مصلې نه راپاڅېدلې وه — د زېبو رنگ خو داسې زیرې تېنېدلې وه لکه د کورکمان — د پرې لاسو پښو کار نه کولو — د مېلمنو لپاره یې د مورې نه سوچه روسۍ پیالۍ، پرچونه او چانک راخستلو چې د لاس نه یې یوه پیالۍ ښکته راگوزار شوه — د پیالۍ ماتېدل څه وو چې د تاج بي بي د جنگ پټه یې چالو کړه -- وئې ته سر وخورې، ټکړې ټکړې شې د داج پیالۍ دې راته ماته کړه — دا خو مې ځان له واده له اېښۍ وه څه — تا پرې گوتې پورې کړې — -- خدایه!! نصیب به مې کله خلاصیږي - . د بخت غوټې مې زر خلاصې کړې چې په خپل وخت د کور شم - رفیق جان ته مې زر واده کړې خدایه!! د بهادرشاه نه ډېره تنگه شوې یم --- گل غوندې ځوانۍ ته مې نه گوري --- د تاج بي بي په داسې چغو نعرو به اوس چا ډېر غوږ نه گروو — ولې چې خلکو به وئیل چې د ډېرو غمونو د لاسه تاج بي بي لېونۍ شوې ده او تې بوتې وائي —

د مېلمنو ښه مدار کېدو — پرې ترېنه ټول وخت لکه د مچۍ تاوېده - د زېبو په ثناء صفت هم نه مړېده - د راغلي جرگې په سترگو کې د زېبو لپاره د خوښۍ په پیغام خو زېبو د راتلو سره سمه رسېدلې وه — ماشاء الله جینۍ نه ده دا خو تاسو کره په زمکه سپورمۍ رانېکته شوې ده - د مشرې بي بي په خبره زېبو د حیا نه راټوله شوې وه - په سر یې لوپټه بیا بیا سموله — خود د ډېرې خوشحالی سره یوې اندېښنې هم ناقلاره ساتلې وه — او مشره بي بي خو لکه چې د زېبو په زړه کې ناسته وه --- د هغې په اندېښنه یې بې اختیاره ووئیل --- جینۍ ده شرمیږي ---!! او په زېبو کې لږ دم راغی --- زېبو خو مېلمنو ته مخې مخې ته نه شوه کېدی ولې

چې زبرگې په بيا بيا پوهه کړې وه — خلك ستا ليدو ته راځي ډېره به يې مخکښې نېغه نېغه کېږي نه — او زېبو خو څه ماشومه هم نه وه — په خپلو رواياتو او رواجونو ډېره پوهه وه — بس دا لږ شان مخامخ کېدل خو يې په دې ضروري گڼل چې که قسمت مې شوی وي نو چې سبا مې خواښې دا نه وائي چې ليدلې مو نه وه — د مشرې بي بي سره څو زنانه نورې هم راغلې وې — چې د سردار د ځوانۍ او ښه سړيتوب صفتونه يې کول — او په دالان کې ناستې زېبو ټولې خبرې ډېرې په غور اورېدې — د هغې د ارمانونو غوټۍ په سپردو وې — په زړه کې يې يوې کاواکه جذبې هغې سره ډېرې مستۍ کولې — د سردار نوم به يې بيا بيا غوږونو ته راتلو — د ځان سره به مسکۍ شوه — هغې به وارخطا وارخطا گېرچاپېره وکتل — د لاسو نه يې کار نه کېدو — د پيالو، چاپېنکونو او رکېبو نه يې چې د تاج بي بي په سرپيچک دوږې خنډلې نو هيڅ بې هيڅه به د ځان سره مسکۍ شوه — داسې به يې گڼل لکه د سردار دوه شوخي سترگې ورته چرته نه پټه گوري — وره بيو به د مېلمنو څنگ ته بيا بيا روانه وه او زبرگه خو يې ښه کلکه د مېلمنو سره کښېنولې وه — د مېلمنو سره د راغلي يوې زنانه په غېږ کې ورکوټی د پيو ماشوم وه — چې ډېر قلار او ښائسته ماشوم وه — په غونډ موندل پلن مخ يې دوه غټې تورې سترگې د زېبو ډېرې خوښې شوې وې — دا ماشوم لکه چې د سردار خورنۍ وي — زېبو يو ځل بيا د ځان سره په دغه کشمکش کې وه — چې وېرې بيو ورته د سترگو او لاس په اشاره څه ووييل — زېبو پوهه شوه چې په بله کوټه کې تاج بي بي اوده ده او وره بيو يې د هغې څنگ ته لېږي — په تاج بي بي چې په هرځل خپله دوره راغلې نو بيا به ډېر ساعت په غرق خوب اوده وه — او چې د خوبه به راويښه شوه نو داسې به سمه دمه وه لکه چې هيڅ پرې نه

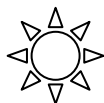
وي شوي - د زېبو سره خو دغه فکر وه چې بېوجي خوب پوره کړي
چې خوب يې پوره وي نو د مېلمنو څنگ کې به ناسته وي — او
چې زېبو څنگه په قلاړ قلاړ د تاج بي بي لويې کوټې ته ننوته نو
تاج بي بي د خوبه سترگې پرانستې وې کوټه کې يې يو خوا بل خوا
کتل — د کټه يې راودانگل — او پښې ابله پښې روانېده چې زېبو
ورته تېله دارې پنجاښې پښې په پښو کړې — تاج بي بي خپلو پښو ته
بيا بيا کتل — زېبو ويرې واخسته چې بيا د خنده ونه وځي — خو
داسې نه وه تاج بي بي په ډېره مينه او استقامت د مېلمنو کوټې ته
لاړه — زبرگې چې تاج بي بي ته وکتل نو د لاسو يې طوطيان والوتل
— خو تاج بي بي په ډېره مينه د خوراک خيزونه مېلمنو ته وړاندې
کول ټول ساه صورت شو — د ورې بېو خو ټولې زنانه داسې خوښې
شوې وې چې ترمانښامه يې پاتې کړې وې او دا يې لا ورته هم وئيلی
وو چې که خدای کول زړه خپل شو — د سردار د مور لپاره خو دغه
يوه خبره هم د مرادونو نه ډکه وه — تاج بي بي يې بورقې په تونۍ
کې داسې سمبال کړې لکه چې په مېلمنو يې ډېرې شپې کولې —
زبرگې او پري يو بل ته وکتل ټول ډېر خوشحاله وو — د سردار مور
ته خو خپلې لور داسې په ډکه خله امبارکي ورکړه چې د ډېرې
خوشحالي نه اوچته راپاڅېده او په تاودو پېرونو شوه — د تاج بي
بي په زوره زوره د لاسونو پر قا به چا منعې کړې وه — د زبرگې
وارخطا شو — زېبو په رپېدو شوه او د پري هم د لاسو پښو نه دم
اوختو —!! د سردار د مور خوشحالي خوپه ځای وه — خو د تاج بي
بي لاسونه پر قول او په ځانک په ډمامه راباندې کول — په هغې د
بلې دورې انگازه وه —

د اوږي غرمه د کال هومره وي د ډوډۍ خوړلو نه پس
په ټولو مېلمنو سترگې مرغۍ مرغۍ کېدې - زبرگې په لوی
دالان کې د مېلمنو د ځملاستي لپاره کټونه سم کړل - ځکه چې
په دالان کې یخه یخه هوا لگېده - د ماسپڅین مانځه ته لا ډېر
وخت وه - د سردار د خور سره خوا کې خپل د گل په شان زوی
بې غمه اوده شوی وه د مور یې هم سترگې په خوب ورغلې وې
- - پري په کوټه کې د زېبو سره د کټ په لنگه داسې اوږه
غوندې پرته وه څنگل یې په سترگو اېښې وه - نن ټول ډېر
خوبولي وو ولې چې نن سحر وختي د ملا د اذان سره سم ټول
راوینښ شوي وو - زبرگه خو چې شپه کې د تهجدو لپاره
راوینښه شوې وه نو ترمانځه یې بې شمېره وظیفې سر ته کړې
وې ولې چې نن ظاهر شاه ښار ته روان وه - پري، تاج بي بي او
زېبو هم د وخته راپاڅېدلې وه - د مېلمنو سره ناستې پاستې
او منډو ترړو په ټولو پرکالي راوستې وه - د ځانه څوک هم نه
وو خبر چې د زبرگې په اواز د ټولو سترگې وغړېدې - د
مانځه وخت دی - دېوال ته لوی لوی سیوري راغزېدلي دي -
د سردار مور خوزر د اودس چاراندان لپاره د پري د لاسه کوزه
واخسته - زبرگې د مېزري پلنې پلنې مصلحې په قطار په دالان
کې د ټولو لپاره خورولې چې د سردار د خور د هېبت په اواز
ټولو منډې کړې - هلی هلك نشته دی - هلك مې څه شو؟؟
پري په منډه دروازې ته لاړه - خو د دروازې پورې تمبې په
زنځیر کلکې تړلې شوې وې - د ماشوم په داسې غاښېدو په
کور کې الغلو تلغاؤ شو - زېبو د تاج بي بي بیوجي د کوټې

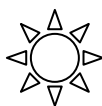
پورې ور په زوره دیکه کړو — او — د ډېرې خبرانتیا —
دلاسه یې په خله لاس کېښودو — څه گوري چې تاج بي بي هم
په خپل کټ کې بې غمه اوډه ده — او ماشوم یې د ځان سره
جخت ځملولی دی — په خپله اوچته کړې لمن کې یې مخ پټ
کړی وه او په ښکاره شوې سینه ورته ماشوم کلکه خله لگولې
وه — ماشوم هم اوډه وه او تاج بي بي هم — د زېبو خو وار خطا
شو — خو په دې تماشه یوه لحظه ولاړه پاتې شوه — بیا یې
ماشوم ورو غوندې د تاج بي بي د سینې نه رابیل کړو — ماشوم
چغې کړې او تاج بي بي په کټ کې نېغه کېښنا ته خپله لمن یې
رابښکته کړه — او وران وران یې زېبو ته وکتل — راکړه زما
زوی — ولې دې زما د تي نه وشو کولو — ؟ څنگه په قلا ر یې
زما تی خوړو — زېبو په هېبت ماشوم د کوټې نه بهر کړو — تاج
بي بي پښې ابلې پښې بهر راووتله — ماشوم خپلې مور کلک په
غېږه کې نیولی وه — په دې چغو نعرو ماشوم داسې اوتر شوی
وه چې شونډې یې بوسې بوسې کولې خو ژړلي یې نه شول —
اوس تاج بي بي یو ځل بیا چغو نعرو ته گوتې واچولې — خپله
زړه پټۍ یې په زوره زوره تېروله — او مېلمان په حق ولاړ وو
— په سترگو به رانه زېبو اونه وینئ !! تنبستۍ جارو مړو! دا به
دغه شان په دې کور کې سولېږي څنگه چې زه زړه شوی یم —
!! او بیا په ژړا شوه — د سردار مور غلی غوندې پري ته اشاره
وکړه چې زمونږ برقي راواخله مونږ ځو — تاج بي بي په شنه
منډه برقي راوړې — او یوې یوې ته په سر ولاړه وه — په دې
ساعت وځی چې بیا رانه شی د سردار مور هم دواړه گوتې
غوږونو ته یوړلې — چې دلته په راتلو ډېره پښېمانه وه — د
زېبو په سترگو کې غټې غټې اوبښکې په موجونو وې — خو

دا چا هم نه لیدې — هغې چې گېرچاپېره وکتل نو پري او
 زبرگې هم خپلې اوبنکې له ډېره غمه د لېموپه پيڅکه کې
 راټولې کړې وې — پري خو د سردار د مور ډېر منتونه کول —
 خورې دا لېونۍ ده نه پوهېږي ته خو زېبو غواړې زېبو خو تا
 ولیده ډېره عقل منده هوبنپاره ده — کور به دې په دواړو لاسو
 راټول کړي — پري که ډېر څه وئیل خو د سردار د مور تندي
 بدل وه — پوزه یې چوڼله راچوڼله وئې توبه!! د لېونو د ذاته مې
 خدای ساته — دا خو ښه ده چې په وخت پوهه شوم . . . !! د
 ماسپڅین سیوري ډېر راغزېدلي وو — ټول د ظاهرشاه په طمع
 وو چې مازیگر به رارسېدو — د زېبو د واده اندول شوې خبره
 خو بیا پرې شوه — خو اوس د ظاهرشاه د واده طمع راژوندۍ
 وه — پري د زېبو څنگ کې ناسته وه — "مه خفه کېږه دې کې
 به خبر وه — د اسمان مارغونه به دې پرېنږدي" — زېبو هم پېغله
 وه — خپل ټول غم یې په شا کړو او خپلې وړې بېوته مسکۍ
 شوه خو د هغې سترگو په کاسو کې د راغلو اوبنکو جرگې به
 چا څنگه نه لیدې —

پري نن د وخته تنور لمبه کړې وه د ځان سره يې د
 سندري زمزمه غلی غلی کوله — په تنور کې به يې اور لړونی بيا
 بيا وهلو — د تنور يوې غاړې نه به بلې غاړې ته تله راتله د ډوډو
 تپاري يې نن تر لرې لرې اورېدی شو — د ظاهر شاه لپاره د ماښام
 د ډوډۍ نن خاص تياری کېدو ولې چې ټوله ورځ يې لکه د
 مسافرو بهر تېره کړې وه — د کوره لرې — پرې سرې سرې لويې
 لويې ډوډۍ په دسترخوان کې قط په قط ونغاړلې — کټوی به يې
 بيا بيا په انغري کېښوده — رکبۍ خو يې د ځان سره خوا کې د
 مائيگره راسې اېښې وه — د لاس د وينځلو لپاره يې کوزه هم د
 دالان په ډبه اېښې وه — د زبرگې نظر خو د دروازې نه نه
 خوزېدو — په مصلحه ناسته وه خو سترگې يې په دروازه ښخې
 وې — مارغان خپلو خپلو ځالو ته سترې سترې روان وو — خو د
 حوبلۍ په ډېره چټتيا کې اوس د ماښامي په دې خړه کې مرغو او
 چرچنو داسې چغار کولو لکه د يو بل سره ميراثونه ويشي — يا
 لکه چې ډېر وخت پس ډېر سېلونه رايوځای شوې وي — او يو بل
 ته د زړونو حالونه وائي — زېبو ته د مارغانو او چرچنو دې غاڼ
 مغال ډېر خوند ورکولو — خو د پري په مزغو دا زوړ ښه نه لگېدو
 — د هغې زړه ډېر تنگ وه — د دې ماښام ټوله تياره يې د زړه نه
 لکه د تور خادر راچاپېره شوې وه — د نن د ورځې پېښې بيا بيا
 په عذابوله — د سردار د مور چوڼي کړې تندۍ به بيا بيا وريادېدو

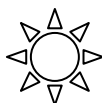
— خپل منتونه او زاری یې هم یادولې — د ټولې ورځې ستړیا —
 او خفگان یې په وجود نرۍ تبه راوستې وه خو د ظاهرشاه راتللو
 ته اېغه نېغه ناسته وه گڼي کله به یې سر لگولی وه — زېږو ورته
 په پښو لاسو زور کولو — هغې داسې گڼل لکه د زېږو لاسونه هم
 نن ډېر بې دمه دي — د هغې په سر د درد خړیکې یې نه شوې
 راټولولې — د کټ په لنگه کې د تاج بې بي د سر په سرپیچک یې
 سر کلک وټړلو خو درد په کمي کې نه راتللو — او په دې کې یو دم
 په شنه منډه د چم یو ماشوم په جړق دروازه خلاصه کړه او د لرې
 نه یې چغه کړه — ظاهرشاه یې راوړو —!!

په کومه لازۍ کې چې ظاهرشاه د بنار نه راروان وه د دوکان سودا یې د لازۍ د سر د پاسه تړلې وه او دې ورته په ټوله لازه د لازۍ په دروازه کې ولاړ وه چې ناڅاپي د یوې دیکې سره ښکته گوزار شو او د پاسه پرې بل گام دی هم تېر شو. ظاهرشاه د ټکه مړ وه — یو ځل بیا د حوډلۍ د ډوالونو وژړل --- په چغو چغو د ظاهرشاه ناڅاپي مړینې په دې کور ناتار وکړو — دا کور د هستۍ نه په نېستۍ بدل شوی وه — د بهادرشاه په مېنه یو پاتې ظاهرشاه هم په وینو کې لت پت پروت وه — د زبرگې لېمون بیا په چرو غوڅ شوی وه — هغې په چغو چغو ژړل غوښتل خو ژړلی یې نه شول — بس شل کاله مخکې لیدلی خوب یې په ورو ورو ماتم کې نن خلکو ته وئیلو — وئې زویه !! نن د هاغه ویرې ووتم — زویه ته رانه روان یې — خلکه! ما چې خوب لیدلی وه — زما په جاء نماز چا دوه ځله په وینو کلیمه لیکلې وه — خلکه! زه به د خپلو بچو د غم ویرې واخستم — ما دا خوب چاته هم نه دی وئیلی او زبرگه — هم د یوې ناتار چغې سره بې خوده شوه — پري او زېبو په کټ خلې لگولې — زېبو یې سرته ناسته وه او پري خوا ته — تاج بي بي ډېره غلې غلې وه — خو د خپل واده لپاره اېښې سره بنارسۍ یې نن چې په ظاهرشاه خوروله نو چغې یې کړې —!! بیا پرې خپله دوره راغله — دا وگورئ بهادرشاه د خپل زوي د واده جنجیان رابللي دي اوس به ظاهرشاه ته سره ډولۍ راوړي — خو زما ډولۍ څه شوه — زما رفیق جان ما پسې ولې جنج نه رالېږي؟؟ څه شوه زما جوړه --- زما بنارسۍ --- زما رفیق جان --- په زوره

زوره يې لاسونه پرېقول --- واده دی د ظاهرشاه واده دی — کله کله به پېرونو شوه — خلکو به رانیوله خو تاج بي بي چا هم نه شوه رانیولی — ظاهرشاه به ډېرو اوښکو او ژړاگانو کې اوچت کړی شو — خلك ورو ورو روانېدل — حوبلي خوشې پاتې کېده —!! د نزدې گاوندو خو ښځې د پرې، زبرگې او زېبو سره ناستې وې — په دې کور د میراتې په اواز ټولو ژړل — کانیو بوټو ژړل — خو غم دخپل کور وي — د مور وه — د خور وه او د ترور وه — زړه مړي هم ستائیلی شول او د ظاهرشاه ارمانونه او ځواني هم ژړلې شوه — لوندې غوښې اور نه اخلي گني زبرگه خو به د ټکه مړه وه — خو بې نېټې مرگ نه وي هغه اوچته راپاڅېده — په مصلحه ودرېده — نفلونه او دعا يې وکړه — د ظاهرشاه په وینو سرې جامې يې د خپلې سینې سره ینولې وې — او بیا يې ووينځلې —!! خلك حق جبران وو د زبرگې حوصلې ته — د دوو زلمو زامنو پرله پسې د ناتار مرگونه يې ولیدل خو د صبر او استقامت يوه نمونه جوړه شوې وه — د هغې غوږو ته به چې د چا د خلې نه د میراتې ټکي راغلو — نو زړه يې د زېبو نه لاسونه چاپېره کړل — خدای مه کړه لور لرم —! هغه به يې ځان ه رانزدې کړه — خو زېبو خوارې څه کړی وی د هغې ژوند او د نوي کور طمع خو هم د تاج بي بي د لاسه خاورې شوې وه — د هغې زړه خو هم مات مات وه — هغې ته خو هم خپل ځان ژوندی مړی ښکارېدو دومره ډېرو غمونو ته يې خپل ځان د مور او ترور شريك گڼلو —!! د لرې تربورانو خو د ډېر وخت نه د بهادرشاه په مال دولت سترگې وې — اوس خو د هغوي غوږونو ته هم د خلکو گنگوسي راتللې --- وئې چې دا لویه حوبلي به اوس د چا رسي؟ د میراتې د مال خو ډېر میرات خواره وي خو زبرگې په خپل ځان کې د زېبو د نوي ژوند

لپاره یو نوی ژوند راپېدا کړی وه — په کور کې د خلورو تورسرو
 يك يواځې پاتې وجودونه به اوس د ډېرو خلکو په سترگو کې لکه
 د ازغو چوکۍ کېدل — خو زبرگه ډېره تکړه وه — پري هم د ژوند په
 لوړو ژورو پوهه وه — خولاد ظاهرشاه د غم زخمونه د دوي په
 سینو ډېر تازه وو — دومره تازه چې طاهرشاه او بهادرشاه یې هم
 مخې ته ودرولي وو — په دې تورسرو به د ډېرو خلکو زړونه هم
 خفه کېدل — د بهادرشاه په سود گتلی ډېر دولت اوس د ټولو
 لپاره عبث او بې معنې وه — پري اوس په دې پوهه شوې وه چې
 زمانه ډېره هوښیاره ده ډېره مکاره او مطلبی ده . . . چې د
 بهادرشاه زامن لږل نو اوس د پاتې ټول دولت يك يواځینۍ مالکه
 زما ورېره زېږو ده اوس به د هغې لپاره ډېر لاسونه راځي — !!

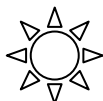

د ظاهر شاه دنوي غم سره سره د ژوند ډېرو غمونو سره
 راوچت کړي وو. تاج بي بي چې به په خود وه نو د ظاهر شاه او
 ظاهر شاه نخښې به يې زړه پورې نيولې وې په خوږو خوږو
 ستاينو کې به يې يادول — د هغوي په کتونو به يې خادري او
 سوځنۍ بيا بيا سمولې — د ظاهر شا د لاس د کوټې په دېوال کې
 کې رازوړند واسکت خويي د زړه سنته وه — د دوړې مخ به يې
 پرې نه پرېښودو!! خو چې کله به پرې خپله د مزغو دوره راغله
 نو کور به يې په سر اخستی وه — کوټه په کوټه به همساء په لاس
 گرځېده — همساء به يې اوچته نيولې وه — څه شو بهادري زه
 ورسره نن توره سپينه معلوموم — په رفيق جان کې د څه کمۍ دی
 چې ما نه ورکوي — زما هيڅ نه دي پکار، ماته دې هيڅ نه کوي
 — خو زما د وړولو لپاره دې د رفيق جان رالېږلې ډولۍ تشه نه
 لېږي . . . !! د زېبو لپاره دا ډېره د شرم خبره وه خو هغه په دې
 پوهېده چې د بېوجي مې وس خپل نه دی — هغې به خپلې
 سهېلۍ د دې غمه نه شوې راغونښتې چې په تروريې د لېونتوب
 دوره هروخت راتلې شوه — زبرگه اول د بهادر شاه تريخ والي او
 اوس د دوو زلمو زامنو غم په لږ وخت کې ډېره زيلې وه — خود
 دې غمونو نه يولوی غم خويي د ژوندی لور زېبو وه چې ډېرې
 کورنۍ به ورته راوچتې شوې خود تاج بي بي د لاسه به وويړېدې
 — د زېبو په وېښتو کې هم خال خال سپين لگېدلي وو — پرې

ورته ډېر دا جونه برابر کړي وو — د سرواوسپینوسره به یې لېرله خو قسمت یې نه خلاصېدو. دې غم یوه شپه زبرگه یوړله — او زېبو په خوشې مېره یواځې پاتې شوه پري خو هم ډېرو غمونو اوس د کټ کړې وه. — په زېبو یې د روانې ځوانۍ نخښې اوس نه شوې لیدې ولې چې د سترگو نظر یې تللی وه — تاج بي بي لاد لاسو پښو او لېمو په زور ښه په تړکيو وه — دا ځل ډېر وخت پس د زبرگې د لرې خپلوانو د لوري د زېبو غوښتلو له یوه جرگه راغلې وه — دغه کورنۍ د دې کورنۍ په انقلاباتو ښه خبر وه — اوس د زېبو طمع راژوندی شوې وه ولې چې د تاج بي بي بیوجي د لېونتوب نه دا کورنۍ ښه خبر وه د اقبال لپاره د زېبولاس وغوښتی شو — اقبال یو کم عمره هلك وه چې زېبو یې لیدلې هم وه. — په کور یې ډېرو مشرانو د دې رشتې مخالفت په دې وجه کولو چې اقبال د زېبونه په عمر کې ورکوتی وه خواقبال داضد نیولی وه چې ماته داتوپېرې معنې ښکاري زېبویوه سیاله پښتنه حیا داره مېرمن ده، دهغې لاس غوښتل دهغه لوی ارمان وه — د پري خود زړه د هیلو غوتۍ گلونه شول — د لاس په تپېدو به یې د زېبو لپاره په ډېر ارمان اېښې جامې، لوپتې کتلې. — زېبو ته به یې بیا بیا وئیل په زړه څه ارمان پاتې نه کړی. — پېسه ټکه ډېره ده ځان له هرڅه ښه ښه وکړه — دلویې ورځې وتل دې دي — خویاباه د زېبو دجدائی احساس ژر غونې کړه — مونږ به څه کوو؟ زمونږ خو بله اسره هم نشته — دالوی کورخواوس ډېر ژوندي وگړي غواړي — د دې حوږۍ نه خواوس دغم چیتیا لرې شړل غواړي — هغې به د ځان سره ناسته زېبو کلکه رانیوله او لکه د ماشوم به ورته په ژړا شوه — زېبو ته وخت او حالاتو ډېره پوهه ورکړې وه. — اوس یې د خپل ژوند د فېصلې گړۍ هم په سر راغلې وه — او ورسره ورسره

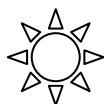
د خپلودواړو تروریانو او د دې خوږلی فکر هم مل وه —!! خدایه!!
 دا نگران امتحان زما لپاره په خپل کرم اسان کړې — د خدایه به یې
 ډېرې دعاگانې کولې — ځکه چې په سر یې د یو داسې مشر لاس
 نه وه چې دا بوج یې ورسره نیم کړی وی . . . چې د صلاح او
 مصلحت لارې یې ورته بنودلې وې — بس اوس خو د دې کور نر
 هم وه او زبانه هم — د وخت په داسې پړاؤ کې یې خپلې دواړه
 تروریانې هم یواځې نه شوې پرېښودې — او د خپل ژوند —
 سترپاگانو یې هم یوه دمه کتله — یو کور یو ژوند خو هغې ته هم
 پکار وه — هغې خو چې سترگې غړولې وې — نو د مینې یوه
 مسکا ورته د چا هم په شونډو نه وه راغلې . . . هر وخت به د پلار
 د ویرې نه په گوت کې ناسته وه — او دغه تیاره گوت د تورې
 تیارې احساس ورسره لکه د همخولې رالوی شوی وه او چې په ښه
 بدپوهه شوه — نو د غمونو مبارونه یې ولیدل — سرو وینو او سپینو
 کفنونو وژړوله — ودردوله — په داسې حالاتو کې نن دخپل ژوند د
 فېصلې پړاؤ ته رارسېدلې وه — هغې گېرچاپېرخپل لوی کورته
 وکتل — دې دېوالونو خو هغې ته د پنجرې احساس ورکړی وه —
 خو د دې دېوالونو په مخوند هغې د ژوند ډېر یادونه اوس هم
 ښکارېدل — د هغې ډېرمین خپلوان د هغې د وینې شریک وو —
 د یو یو عکس یې هرخوا ته لیدو — د پلار د غضب ډکې سترگې —
 د مور ترهېدلې څهره، د تروریانو پانې پانې ارمانونه — د دو
 زلمو وروڼو — د ناتارمرگونه — او دخپل ژوند، زړه او وجود غلې
 دنیا. . . خو اوس د هغې دنیا ته هم چا د خپلې نامې یوه ښااسته
 رنگ داره باډیوه په هوا کړې وه — د هغې د ژوند اسمان په دې
 باډیوه ډېررنګین شوی وه — د دې باډیوې تارد دې په لاس وه —
 هغې ته دې احساس ډېر خوند ورکوه — اقبال. . .!! د اقبال څهره

به یې د خیال د سترگو مخې ته شوه --- هغه د ځان سره مسکې
 کېده چې د پري سلگو هغه ساه نیولې کړه --!! اوس هغې یوه بله
 فېصله کړې وه - د وړې بیو لاس یې په لاس کې کلک نیولی وه د
 کور د ېوالونو ته یې داسې کتل لکه چې دا د ېوالونه هم د هغې په
 جدائی د اوس نه خفه ولاړ وي -- یو یو د ېوال او یوه یوه بلې د
 هغې په وړاندې رانسکوره ژاړي -- زمونږ نه مه ځه --!! اُف!!
 اوس هغې یو سوچ کړی وه -- د ژوند د فېصلې د اختیار مخې ته
 یې یو شرط هم رامنډې کړې وې -- او هغې د دې شرط په سر خپل
 لاس ډېر کلک اېښودی وه --!!

د اقبال کورنۍ هم د زېبو دې شرط ډېره په فکر کې اچولې وه - اوس نه مخکېنې کېدی شو او نه ورستو کېدی شو - زېبو د ژوند په دې نوي او نااشنا محاذ هیڅ ویرې نه اخسته - هغې اوس خپل ژوند د نوي دور د حالاتو او غوښتنو په سمون تېرولی شو - هغه په رشتو او خپلوو کې د شرطونو او ازموینو قائله نه وه خو اوس په دې پوهېده چې د هلك کورنۍ شرطونه لري - نو د جینۍ واله دې ولې اونه لري -؟ خو دا شرط زېبو اقبال او د اقبال کورنۍ ته د ډېرې مجبورۍ نه اېښودی وه - هرڅوک د زېبو مرستیال وو - د اقبال د پلار او د مور په مینځ کې هم په دې شرط تکرار روان وه - کله کله به دواړه ډېر لري لري لږل - زه د خپل زوي نه بې غېرته نه شم جوړولی --- چې د ښځې سره یې ډېره کړم -!! د اقبال پلار خپلې ښځې ته ښکاره کرښه رابښکله !! گوره سړیه !! دا خو به د مجبورۍ نه وي !! خو پلار یې نه منل - اخر چې اقبال د دواړو ترمینځه په دې تکرار کې شریک شو - نو د اقبال پلار ته دا ښکاره شوه چې اقبال د زېبو لپاره هر شرط منلو ته تیار دی - اوس د هغه په قهر کې لږ کمی راغلی وه - خو د ځان نه یې د خپله لاسه لاس پرې کول هم نه غوښتل --- ځکه چې اقبال د هغه ډېر نازولی زوی وه - کور کې د اقبال جوړ کړی شوی واده د لاجې ښکار شوی وه - هلته که زېبو د خپل شرط نه نه ورستو کېده نو دلته د اقبال پلار اسمان په سر اخستی وه - د

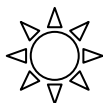
اقبال د کوژدن او ورسره د زر واده خبره تر لرې لرې رسېدلې وه —
 نزدې خپلوانو او د کور زنانو خو دې بنادۍ ته سر زړوکی هم کړي
 وو خو دا نوی صورتحال دوه اړخه ډېر د فکر او اندېښنې وه —
 "زمانه خو به پوزه پرې شي که د زوي نه مې کړې ښځه پاتې شي"
 د اقبال مور ژړا ته گوتې کړې کور يې ټول په بله واړولو — خو که
 زما په ژوند اقبال دې ته غاړه کېښوده چې د ښځې په شرط به
 ژوند تېروي نو دا زما لپاره مرگ دی — په ما دې خاورې واړوي
 نو بيا دې کوي چې څه يې زړه غواړي — !! د اقبال مور وپلار به
 يو بل سره نزدې نه شول کېښناستی چې به يو ځای شول نو په
 جنگ به شول د اقبال مور خوڅو ځله زېبو ته ورغله د زېبو زنه يې
 ونيوه چې د خپل شرط نه په شا شي خو زېبو به په ډېره بهادری
 هغې ته د خپلې مجبورۍ ځايونه په گوته کړل — د زېبو خبره په
 ځای وه خو د اقبال د پلار ضد او سختي هم د بهادرشاه نه کمه نه
 وه — اخر د دواړو کورونو په صلاح د دې مسئلې يوه د مينځ لاره
 وکتلې شوه — اوس د اقبال پلار يو شرط لرلی وه — او دې شرط
 د زېبو لپاره يو نوی امتحان جوړ کړی وه — هغې ځان د ژوند په
 يو مشکل پړاو کې ليدلو —

د زېږو د صلاح مصلحت څوك وو؟ د اقبال د كورنۍ شرط ته يې غاړه كېښوده. د اقبال د پلار شرط دومره بد نه وه. د هغې تر مخه به زېږو د څو ورځو لپاره د اقبال كورته سره د خپلو تروريانو راتله. د واده د رسمونو - امباركو سلامونه پس به زېږو خپل كور ته د اقبال سره واپس راتله ولې چې هغې نه غوښتل چې د هغې د تروريانو جنازې دې د پردي زوم د كوره اووځي. د شرط تر مخه به د دواړو تر ژونده اقبال د زېږو سره د هغې د پلار په حوډلي كې د وسېدو پابند وي - په دې خبره دعا د خپر وشوه - او د زېږو او د اقبال د واده نېټه كېښودې شوه - پري خو داسې په ورو ورو ډرېده لكه چې زېږو د دې كوره د همېشه لپاره روانه وي او هغوي به يواځې پاتې شي - اوس د پري مازغه هم ډېر كمزوري شوي وو خبره به يې زر د ياده وتله - - - خو زېږو د خپلو تروريانو لپاره نه مړه وه نه ژوندۍ - تاج بي بي خو په لاسو پښو او سترگو روغه وه خو اوس به پرې د لېونتوب دورې زر زر راتلې. زېږو د خپل واده لپاره تاج بي بي او پري ته هم نوې جامې گنډلې وې. - - - تاج بي بي خو لكه د ماشومانو

جینکو خپلو نوو جامو او پېزار ته داسې خوشحاله وه چې بیا بیا به یې په ځان مېچ کولې کله به یې خوښې شوې او کله به یې لرې گوزار کړې — اخوا کړه دا چیرانگې! زه په دې کندانو څه کوم — ماته به خپل رفیق جان د کمخواب جوړه راوړي . . . د سرې بنارسی سره —!! هغې به په نوو جامو لارې تو کړې — اخ تو — زېبو د پري په وېنا د بهادرشاه دولت ته مټ ورکړی وه د واده سامانونو ته به خلك تماشې له راچلېدل — هرڅه د اقبال او د اقبال د کورنۍ په خوښه تیار شول — د سرو زرو پخواني کالي پتري ورته د اقبال پلار خپله د بنار په ښه زرگر رنگ کړل — هغې چې د تونۍ نه یو یو پنډوکی راخستو نو ډېره زر ستومانه شوه — د مور د غاړې د سرو زرو لړۍ لړۍ درنه کټماله خو یې راوچتولې نه شوه — هغې ډېر کالي پتري د مور په غاړه، غوږو، لاسو او گوتو لیدلي وو — خو دې کټمالې د هغې سترگو ته د ژوند د یو ښائسته سفر حسین ملگری رامخې ته کړو — اقبال هغې ته ډېر په مینه کتل او د هغې د سینگار او ښائست صفتونه یې کول — هغې زر په یو وړوکی پنډوکی کې د سرو څو ښائسته بنگرې، والۍ او گوتې راییلې کړې — دا خو به پتې د اقبال مور ته ورکړم چې د خپله لوري یې زما لپاره راوړي سبا څوک هغوي ته د نېستۍ پېغور ور نه کړي — او یو ښائسته د غاړې زنځیر یې د هغې لپاره غوره کړو — دا به خوانې ته ورکوم —!! هغې ټول تیاری په خپلو لاسو کولو — خو خدای خبر ولې ورته د خپل ماشومتوب د وخت خپله همځولې گورگوره ډېره رایادېده — که نن هغه راسره وی نو زما نه به یې ډېر بوج اخستی وه — خدای خبر هغه به چرته او په څه حال کې وي — د ژوند ملگری به یې څنگه وي؟ بچي به یې څو وي؟؟ هغې دا سوچونه کول چې ناڅاپي د دې سوچونو او

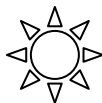
پوښتنو سره یو ازغن خیال لکه چې د هغې احساس زخمي کړو—
 د هغې زړه یې راوکنستو د هغې په ګوتو کې یوه ستن ننوتې وه —
 د یوې وړې چغې سره وئې مورې !! هغې زر خپله ګوته په بل لاس
 کلکه ونيوله — د خپل ژوند د ماضي د لوړو ژورو نه راوتې وه څه
 هم که د ګوتې نه یې وینې روانې وې خو هغه د خپل ژوند د نوي
 سفر په خیال ډېره مطمئنه وه —

نن د زېبو نکريزې وې --- د هغې همخولې ټولې د هغې سره په گنج کې ناستې وې - چا تمبل غږولو - چا سندرې وئيلې - او چا د اقبال په نوم د هغې سره چېرچاپ کولو - زېبو ته د ژوند دې نوي او نابلده وختونو ډېر خوند ورکولو - هغې به د ډېرې حيا نه مخ په دواړو لاسو پټ کړو - خو کله کله به د هغې د وجود زړه او د فکر په دنيا کې يو لوی اړی گړی جوړ شو - هغه به د خپل تېر ژوند د تېرو وختونو په پولو ولاړه وه - د غمونو او د وينو د لختو نه يې ټوپونه وهل - هغه په دې هڅه کې دغلته ولاړه وه - د وخت په يوه داس پوله چې د غمونو د سرو وينو د لختو نه ورته اوږېدل وو - خو د هغې زړه ډېر کمزوری وه - هغې داسې گڼل لکه چې دا به په دې لختي کې گوزار شي خو د ژوند او مينې يو مهربان لاس اوس هغې ته راغزېدلی وه د خپلو ټولو محبتونو سره - د ډېر اخلاص سره، په دې احساس هغه په گنج کې د ډېرې خوشحالي نه راوغوړېده لکه د سپرلي د تازه گلاب - همخولو د هغې د وېنستو نه د اوربل وړې وړې کمځۍ جوړولې - هغې په زړه کې پټ له ډېرې مينې د کمځۍ په دې ولونو يې خپل زړه او خپل ژوند او وجود د اقبال په نوم نغښتلو - چمنې خو د زېبو د واده نکريزې او شمعې په ډېر اخلاص راوړې وې - د چمنې د غېږې زوي لويې لويې چغې وهلې خو چمنې د زېبو سره لکه د خپلې سکه خور د خپلې مينې پټ پاللو د هغې د واده په خوشحالي کې يې پېنځې دومره اوچتې کړې وې تابه وئيل روانو اوبو ته وردانگي - خو دا يې د زېبو د واده بامبېرونه په سر

اخستي وو— او زېبو ته يې د خور کمۍ نه ورکولو— زېبو به د
 تمبل او لاسونو په پرقاري کله کله د ځانه ورکه هم شوه — د هغې
 همخولو به د سندرو ډکې جولۍ په هغې لکه د باران ورولي —
 شپه ده د نکريزو جينکۍ تمبل وهينه... خلک د هر خوا نه په واده
 راغلي دينه - خو د زېبو لېمه به د اوبنکو نه راډک شوي وو— هغې
 ته به په دې مېله کې د خپلې مور، د خپلو ورونيو څهرې نه
 ښکارېدې د يوې خور د ژوند لوی ارمان دا وي چې د ژوند د نوي
 سفر لپاره يې خپل وروڼه په قلاقلار تر ډولۍ بيايي او نن د
 زېبو د ژوند دې لويې محرومۍ په هغې چکونه لگول د مور د
 دعاگانو لپې يې نه لرلې — د پلار د مينې لاس يې نه ليدو— د
 ورونيو د مضبوطو مټو تکره حصار يې د ژونده ډېر مخکښې
 نړېدلې وه — هغه څنگه يک يواځې د لېونو سيپلنو تروريانو سره
 پاتې وه — هغې ته د خپلو تروريانو ارمانونه هم ځومبک ځومبک
 رامخې نه شوي وو— تاج بي بي خو د واده او کور ارمان تراوسه په
 طمع ساتلې وه — هغه نن هم د واده جينۍ په گنج او ډولۍ کې نه
 شي ليدلې — خو وخت او رشتې د هغو لپاره ډېرې د جبر شوې وې
 — د دې حوېلۍ په گوټ گوټ کې ډېرو پېغلو ځوانۍ او ارمانونه
 دورېدلي، خاورې شوې وې اوس خو دا حوېلۍ خلکو د يوې
 سپېرې هديرې په نوم پېژندله — چې ژوندي په کې هم خاورې
 شوي وو— او مړه يې هم وينې وينې ليدلي وو— چمنې خو زېبو ته
 دا پټۍ زوټه کړې وه چې — "په دې دريا قدم مه ږده —" خو د
 زېبو نه به خپل کور او دېوالونه څنگه هېرېدل — د يادونو د ښو او
 بدو وختونو يوه حواله خويي هم دغه حوېلي وه او نن يې په دې
 حوېلې کې د هاغه ټولو حوالو يوه ؟؟؟؟؟ شپه پاتې وه — دا
 احساس هرڅو که ډېر د هغې لپاره د تکليف وه خو د هغې لپاره

د تسکین خبره دا هم وه چې هغه د یو نوي ژوند لپاره خپل نوي
کور ته روانه وه — پري او تاج بي بي دواړه نن په دې شپه نه
پوهېدې چرته به په یوه کوټه کې اودې پرته وې خو د زېږو فکر د
هغوي نه هم چاپېره چورلېده — پردی سړی که ډېر هم ښه شي خو
زما لپاره به وي — زما تروریانې چرته پېټی ونه گڼي — هغه به
اندېښنې واخسته — اوس گلابې د هغې لاسونه په نکریزو سره
کړي وو — درنگ ساعت له د اوربل خورولو لپاره د اقبال کورنۍ
را روانه وه —

د زېبون ډولۍ وه — هغه د دې حوبلۍ وړمبۍ پېغله وه چې د پېغلتوب د حد نه وتونکې دې مقام ته رسېدونکې وه د دواړو تروريانو د ارمان مقام ته — د اقبال د کور د اړخه گڼې جنجيان هم د ډهول سُرنا سره راروان وو — د کلي بل سر نه به د ډهول غږ ډېر واضحه راتلو — خو د زېبو په کور کې د راغلو مېلمنو غال مغال به دومره سپوا وه چې د لرې نه د ډهول او سرنا اوازونه به پکښې ورك شول — زېبو په سره جوړه کې غونډه موندله پټې سترگې ناسته وه — خو د پټو سترگو په شا يې د راډنډ اوښکو مخونه د بڼو شپول پټ ساتلي وو — خو داسې ښکارېده لکه چې زېبو هم د نورو پېغلو د ارمان په دې موقع د څو اوښکو تويولو رو ایت په ځای ساتلو څه هم که د اوس نه د اقبال شوخیانو، د هغه ښکلې وتې دنگې ځوانۍ د خپل شرارت او لېونتوب په لاسونو تخنوله خو د هغې په سترگو کې راغلې اوښکې اوس د هغې په گلابي اننگو لکه د پرځې پرتې وې — چمنې به د هغې د مخ نه د بنارسی پلو په ورو غوندې اخوا کړو د هغې په غوږ کې به يې پټه څه خبره وکړه — زېبو به سر د حیا نه نور ښکته کړو — زړه يې بې واره بې واره درزېده د نوي ژوند د خوشحالي سره سره څه فکرونه او اندېښنې هم د زېبو ملگرې وې — ځکه چې د پېغلو د قسمتونو سودا ډېره عجیبه وي — ژوند که سمی و خوري خو ټول عمر د پېغلې ژوند جوړ شي خو که په نوي کور کې د نوي ژوند ټوله لږه گډه وډه شي نو د تمام عمر سرخوږی وي — گلابې په سور بخملي استر کې نغښتی قرآن پاک په ډېر

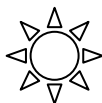
احتياط د هغې لاسونو کې ورکړو — زېږو د قرآن پاک مخ بڼکل
کړو او بيا يې په قلاړ خپلې سينې پورې ونيولو — هغې ته ډېر
سکون محسوس شو — اوس پرې په سرو سترگو د هغې سره نژدې
د ډېر وخت نه ناسته وه هغې د زېږو سينگار نه شو ليدى خو د
زړه په سترگو يې زېږو ډېره بڼکلې ليدله — ماشاء الله ... د زېږو
په لور چې څنگه هغې لاره توکله نو د جمنې د غېږې په ورکوتې
زوي لکه د پووارې پرېوتل — د کلي کسبگرې تورې خو د
سپېلنو نه داسې لوخړې پورته کړې وې چې په هرچا ټوخى
لگېدلى وه — اول ښه شېبه د زېږو مخې ته ولاړه وه په يولاس کې
نيولى د سپېلنو د تالي نه به يې په لاس لوگى د زېږو مخې ته
شړلو — نظرمات د شنو سترگو، د تور سترگو نظرمات، د لارې د
کوڅې، د چم د گاونډ، په هوا کې د مارغانو، په اوبو کې د
مهيانو، په جنج کې د راتلونکو نظر مات مات مات — د تورې په
دې وېنا پرې زر د غاړې نه د گربوان په لاره د پېسو ډکه کڅوړه
راواخسته او د زړه په دليل يې يوه روپۍ د تورې په لاس کېښوده
— په زېږو هم د سپېلنو لوگي ټوخى لگولى وه — په پوزه يې
رېښمين رومال کلک اېښودى وه — د جنج د ډهول سرنا اوازونه
رانزدې شوې وو — پرې خپله نوې جوړه په غاړه کړې وه — تېله
دارې پنجابۍ پڼې يې په پښو کړې وې — بورقه يې لکه د
مېلمنو په ترخ کې نيولې وه — د کور د ټولو کوټو، صندوقونو
کونجيانې يې څه زېږو ته حواله کړې وې او څه يې ځان سره په
کڅوړه کې ساتلې وې — د زېږو سره خپلې دواړه تروريانې هم
روانې وې په دې خبره او احساس د ډېرو خلکو زړونه هم خفه وو —
که کور داسې ميراث نه وى نو داسې به ولې کېدل؟ خو ډېرو
خلکو اوس هم بهادر شاه ته بدرد وئيل — دا هرڅه د هغه د لاسه

شوي دي اوس به د دواړو لښکر بچي گرځېدل، دا خبرې او گنگوسې د زېبو په غوږو هم لگېدې — خو زېبو ته د ښه ژوند او نصیب دعا په هره ځله گرځېده — زېبو به پرې پټه په زړه کې امین وئیل — د رخصتۍ وخت نژدې وه د زېبو د داج د سامان نه لویه حوږلي ډکه وه — چمنې او گلابې په ډېره مینه ټول سامانونه په مېدان سینگار کړي اېښي وو — خلک د حېراتیا په سېلاب لاهو وو — وئي! دا کارخانې دې ورته خدای بختورې کړي... نصیب یې شه!! تورې خو د داج سامانونو ته هم سپېلني لوگي کول — سره پالنگونه، کرسی، صندوقه، الماری، په دلو دلو لوبښي لرگي او په صندوقونو کې د سرو زرو خښتې هم قطار قطار زېبو په خپلو لاسو اېښې وې —!! ټول سامانونه اوس د زېبو د ډولۍ نه مخکښې د اقبال کور ته وړلې شول — هرڅوک رامخکښې کېدل هرچا د زېبو د بې څوکۍ د خاطره د هغې خدمت ته بلې رابښکلې وې — د اقبال خوښو او مور خو د سامانونو نه گېرچاپېره داسې بنگرې اچولې چې خلک یې په تماشه وو — اقبال د وروڼو او دوستانو سره — په سور جوړکړي پالنگ ودرولی شو — په غاړه ورته د روپو امېلونه قطار قطار ځلېدل د پري په پښو ډېر په احترام د سلامۍ د خاطره پرېوتو پري ځان ته رانژدې کړو په تندي یې ښکل کړو — او په زرغوني اواز یې ورته وئیل — په خدای او تا مې سپارلې ده — اقبال د پري لاسونه کلک ونيول لکه چې خپل کلک لوظ د هغې سره بیا کوي — د اقبال خوښې او مور په جامو کې نه ځایېدې په دروازه کې خو سره د ارمانونو ډکه ډولۍ سم د سحره د زېبو په طمع پرته وه — د سرې بنارسی نه لاندې گېرچاپېره ترېنه ول ول د سپین خادر ترلې پردې د بنارسی پیڅکو پټې کړې وې — ټول خلک په تاج بي بي پسې لی په لی

گرځېدل — څه شوه چرته لاره؟؟ د تاج بي بي هيڅ درك نه لگېده — او چې څنگه دوو تكړه ځوانانو ډولۍ ته اوږه وركوله — نو داسې يې محسوس كړه لكه چې ناوې پخپله د وخت نه مخكېنې ډولۍ ته راختلې وي — دواړو يو بل ته وكتل — او بيا يې ډولۍ په ځاى كېښوده چې په دې كې د اقبال پلار په دې كسانو غږ وکړو هلکانو زر کوی ناوخته کېږي --- او چې د اقبال پلار ته دې کسانو دا خبره وکړه نو هغه د حېرانتيا نه گوته په خله شول — نه يره!! هغه زر د ډولۍ نه پرده په قلاړه اخوا کړه — او بيا يې ټوپ کړو ----

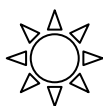
خلک د خندا نه رغېدل — ډولۍ کې تاج بي بي د ډېر وخت نه ناسته وه — خلکو ورته منتونه کول — ته راکوزه شه چې زېږو کېښنوو — خو هغې ډولۍ داسې مضبوطه نيولې وه چې پرېښوده يې کله — زېږو به خپل کار کوي — دا زما ډولۍ ده گوري نه خپل رفيق جان راپسې راوړلې ده — هله زر کوی اوچته مې کړی!! د اقبال پلار حېران حېران په دې نوي صورتحال ولاړ وه — د تاج بي بي سره زور هم چانه شو کولی ولې چې مېلمنو کې داسې د عزت مېلمانه راغلي وو چې د هغوي په وړاندې د تاج بي بي د لېونتوب او دورې ذکر هم نه شو کېدی — او فېصله په دې وشوه چې اول به تاج بي بي په ډولۍ کې ورسولې شي — بيا به ناوې پسې راشي — د تاج بي بي ډولۍ په ډېره چټتيا اوچته شوه — او ماشومانو چغې کړې — الا الا کی — تاج بي بي د ډولۍ نه سر راوښکلی وه — په زوره زوره — الا وايی!! او ماشومانو به نورې هم چغې کړې الا الا — د تاج بي بي ډولۍ روانه شوه خلک د خدا نه شنه وو — خو د زېږو په مخ د اوښکو سمندرونه ليدی شو — هغه وړو وړو سلگو نيولې وه — د ترور په ارمان يې په زوره

زوره ژړل خو یوه محرومي یې د خپلو وروڼو هم راپه زړه شوې وه
 — د هغې د بنارسی د پیڅکي ترلو څوک هم نه وو — هغه ګلابې او
 چمنې یو خوا بل خوا د لاسو نیولې وه — د هغې په شا نه د مور د
 دعا جولی وه او نه یې په سر د پلار د مینې لاس — څنگه به
 څوکه روانه وه — د هغې قدمونه وخت او دې احساس ارجل برجل
 کول، داسې ورته ښکارېده لکه چې د هغې په پښو او قدمونو
 پورې چا غټې ګټې ترلې وي — هغې قدم نه شو اخستی د ژوند د
 نوي سفر دا وړمبی قدم او لازې څه ډېره عجیبه ګڼله —!! د یوې
 لحظې لپاره په ټولو خلکو او په دې لویه حوډلۍ چیتیا خوره
 شوې وه — خود ډهول او سُرنا اوازونو دغه چیتیا د خپل شور په
 کومي کې نښاسله — اوس د هغې قدم سپک شوی وه — د زېږو
 ډولۍ رارسېدلې وه —

د زېږو لپاره سينگار كړې شوې كوته د هغې د داج په سامانونو تر خلې ډكه وه — خو كوته يوه عامه كوته وه چې د هغې او د اقبال لپاره سرو پالنگونو لكه د ناوې سينگار كړې وه زېږو گېرچاپېره كتل هغې ته د خپل پلار لويه حوېلي راياده شوه خو زر د حوېلي سره تړلو تورو تورو د غم ډكو وختونو راولړزوله د هغې زړه په دې احساس ډېر راتنگ شو — لكه چې چا په ورغلي موتي كې كلك نيولى وي — خو بيا يو بنائسته احساس دم دلاسه كړه د اقبال د ملگرتيا او د ژوند احساس د هغه د لاس او مينې احساس --- هغې د سترگو نه ټول خيالونه اخوا د پخو وشړل، اوس هغه د اقبال په طمع وه — او بيا چې په ورو شان د هغې د كوټې د پورې وړ تمبه خلاصه شوه نو هغې داسې وگڼل لكه د هغې د ژوند انگن ته په دې بڼكاليو بې شمېره سپرلو ډكې ډكې غېږې د رنگ رنگ گلونو، خوشبويو او خوشحالو راوړې وي — اقبال د خپلې بنائسته رنگ جوټې او دنگې لوړې مردانه كوارې سره د هغې په وړاندې ناست وه — هغه د حيا نه بيا راټوله شوه — د گلابي او چمنې ډېرې شوخې شوخې خبرې ورته رايادې شوې — دا شپه او دا وختونه د هغې د نوي ژوند او ناويتوب په سينه ډېر درانه دران بڼكارېدل — ځكه د ژوند د ډېرو ازمېښتونو، وسوسو اندېښنو درانه درانه كاني پرې پراته وو — خو اقبال په ډېره مينه او استقامت د هغې لاس نيولى وه — زېږو خپل ځان د يو نوي اسمان په مخ راځلېدونكي نوي اميدونو او هيلو ستورى گڼلو اقبال يې

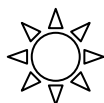
هم د دې هیلو د رڼاگانو ملگری وو— ژوند ډېر بنائسته وه لکه د جانان— زېبو تېر وختونه به نه یادوې مونږ به د نوي ژوند لوڅونه کوو— !! اقبال چې د هغې په نازک لاس خپل مضبوط لاس کېښود نو د هغې ذرې ذرې ژوند او وجود په دې احساس راټول شو— هغې ته د اقبال او خپل ځان ترمینځه د عمرونو خوره وړه فاصله هم په دې احساس رالنده محسوس شوې وه— خو دا یو حقیقت وه چې زېبو په عمر کې د اقبال نه څو کاله مشره وه د زېبو په احساس دا خبره هم لکه د مچۍ ناسته وه— خو هغې دا عزم کړی وه چې د عمرونو دغه فرق او توپیر به د خپل ژوند نه لرې ساتو— ځکه خو هغې د خپلو هیلو دنیا د اقبال د سیوري لاندې جوړه کړه— ژوند د خوشحالی او سپرلو په لاره روان شو—

تاج بي بي خو چې څنگه د ډولۍ نه راكوزه شوې وه په خله غلې شوه - د زېبو زړه به هروخت لكه د پانې رپېدو چې په بېوجي مې دوره رانه شي - هغې له ويرې خپل ناوېتوب هم نه شو كولى - خړه پړه به گرځېده - خوتاج بي بي اوس ډېره غلې غلې وه - د خپل هاغه ارمان نه لاس په سر شوې وه چې د مودو مودو نه ورسره ملگرۍ راروان وه اوس يې نه د ډولۍ خبره كوله، نه د واده - نه به يې رفيق جان يادولو او نه يې د هغه كور - بس غلې غلې به ناسته وه لكه چې د ژوندي يو كس سره يې هيڅ رشته نه وي لكه يو پردي كور ته راغلې وي - پردو خلكو كې راگېده شوي وي - زېبو د بېوجي په دې نوي حالت ډېره خفه وه - د اقبال سره يې څوڅو ځله دا خبره وكړه چې ښه د مزغو ډاكټر ته يې وښائي خو اقبال به خبره په بله واړوله - د وخت سره به خپله ښه شي!! اوس زېبو دا غوښتل چې د شوې معاهدې ترمخه اقبال له دې سره بېرته د هغې حوېلۍ ته لاړ شي او كېدى شي د بېوجي حالت هم د خپل كور په ليدو ښه شي - خو اقبال به خبره اخوا دېخوا كوله - زېبو ډېره خفه وه چې د ژوند په وړمبو ورځو كې دومره زړ اقبال د خپلو خبرو نه لاس په سر شو مخكېنې به يې څه حال وي خو اقبال ډېرسيانه وه، د هغه په دلانو به زېبو بيا په خپل زړه د صبر كاني كېښودو - د هغې په دولت د اقبال د كورنۍ ژوند بدل

شو - او چې اقبال تك سپين موټر په خپله دروازه رادننه كړو نو د اقبال مور خو ورته په لستونو ګډېده - خدايه!! د زوي برکت مې له دې نه هم سېوا كړې!! زېبو چې دواړه لاسونه يې په اوږو لړلي وو اوږه يې اغېل، د خوابنې په دې خبره هكه دكه پاتې شوه - د كور لوی واړه په هيږه داسې ګاډي ته ورختل لكه چې په وړمبي ځل يې ګاډی په سترگو ليدلی وي - د څو ورځو نه پرله پسې اقبال په زېبو پسې شوی وه چې تروريانې دې روغې رنځورې دي ناوې ښځه يې داسې دې نه شم گرځولې ښه به وي چې يو موټر كور ته راشي نو غم ښادي به دې اسانه شي!! او زېبو د اقبال دا خبره هم په پټو سترگو ومنله - د ګاډي راتګ په كور كې څه وه د اقبال مور ته د لرې لرې غم ښادۍ رايادې شوې، سحر به موټر كې يو ځای ته تلل او مازيګر بل ځای ته، د زېبو خواړې نه خو چا يوه خله تپوس هم نه كولو - چې ترور دې دارو ته بوځي -!! زوړ كور ټول پوخ كړی شو - د كور دې نوې جوټې خو د لرې لرې خلك ځان ته رابښكل د اقبال د عمرونو د ناستو حوښدو د بخت غوټې وسپړدلې شوې - - - په ښو ښو كورنو كې يې كوژدنې وشوې - د بېوجي طبيعت او حالت ورځ په ورځ په زوال وه زېبو به يې ډېر خيال ساتلو - - - يوه ورځ چې زېبو د تاج بي بي بېوجي د څنگ نه نه خوزېده د بېوجي پښې لاسونه پرسېدلې وو رنگ يې تك زېړ وه خو كله كله به يې په تنه تنه ژبه زېبو ته څه خبره وكړه، زېبو به كله په خبره پوهه شوه او كله به په بېوجي رانسكوره وه سترګې به يې د اوښكو ډكې وې - - - ما خپل كور ته بوځه - - - او چې څنگه بېوجي د خپل خواهش اظهار وكړو - - - ډېر په قلار - نو زېبو ته داسې ښكارېده لكه چې بېوجي د ژوند اخري ارمان هغې ته مخكښې كړو!! هغې زر د تاج بي بي د تندي نه بوسه واخسته

خپلې اوبنکې يې نورې په لېمو کې پاتې نه کړې شوې د تاج بي
 بي مخ او تندي د زېبو په اوبنکو تر شوي وو او چې زېبو وکتل نو
 د اوبنکو په ډکو سترگو تاج بي بي ببوجي هم زېبو ته کتل — لکه
 چې خپل کور ته د بوتلو لوظ ترې اخلي — زېبو چغو په سر د تاج
 بي بي کټ ته ناسته وه د هغې لاس يې په لاس کې کلک نيولی وه
 — په رڼو رڼو اوبنکو يې ژړل — يو ځل بيا د ببوجي په ارمان هم او
 په خپله بي وسی هم —

زېږو چې په ځنګدن ترور خپل کور ته روانوله نو د کور د خلکو تندي خراب وو خو اوس زېږو دې هرڅه ته ملا ښه کلکه ترلې وه او چې اقبال په دې پوه شو چې زېږو اوس اراده کړې ده نو هغه يې هم په نه زړه ملګرتيا وکړه — د حوبلۍ دنيا يو ځل بيا د زېږو مخې ته ډېر وختونه راوړل — ډېر څه يې د تصور په شيشه وځلېدل — د حوبلۍ نه يې ډېرې جنازې وتلې ليدلې وې او يو ځل بيا ترېنه جنازه وتونکې وه — زېږو د خپلې ترور اخري ارمان پوره کړی وه — تاج بي بي چې ځنګ د خپل کور د ډېوالونو ته وکتل نو داسې رنځوره مسکۍ شوه لکه د خزانو وهلی يو گل چې چرته په هوا اوبنوري مسکۍ شي يا د ژوند په هيله پروت يو رنځور چې ناڅاپي د مسيحا مخ وويني — او بيا يې خپلې سترګې همېشه لپاره پټې کړې — زېږو په چغو چغو وژړل د خپلې ترور يو ارمان ژپوله — خو يو ارمان د زېږو په زړه هم پاتې شوی وه — د هغې په خپته کې د ساه اخستونکي بچي مخ يې بېوجي ونه ليدو — بېوجي لږه به ايساره شوې وې — خو مرګ ژوند د خداي په رضا وي — انسان ډېر بې وسه وي يو ځل بيا ګلابې او چمنې هغه راوچته کړې وه د هغې اوبنکې يې وچولې — هغې له يې تسلي ورکولې — ستا حالت د دومره ژړلو نه دی ماشوم ته دې ژړا نه ده ښه — او چمنې هغه دلاسه کړه — هغه نن ډېره خفه وه — خو داسې د مړو ډېر غمونه هغې ليدلي وو —

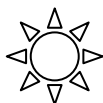
ببوجي هم په کې شمار شوې وه — خو دا ژړا او اوبښکې د زېږود
يو داسې پټ غم وې چې هغې په زوره او ښکاره ژپلی هم نه شو.
د زېږود اولاد د زېږون نېټه رالنده وه — خو هغه په دې
خوشحالي نه پوهېده — مجبوراً هغه بيا د حوبلۍ نه کور ته راغلې
وه — نن د هغې په ملا نری نری درد وه اقبال ته يې د شپې نه
وئيلي وو چې په کور کې اوسه خواقبال د يو ضروري کار په
بهانه تللی وه، زېږو په خپله کوټه کې پرته وه — چې ناڅاپه يې
خوانبې په جنگ کوټې ته راننوته — بي بي! دا ته چې کټ کې پرته
يې نو دا کارونه به څوک کوي — زما لونه خو خپله مېلمنې دي نن
سبا يې که نصیبونه راوینښ شول نو ځي به — کور خوستا دی — د
اقبال مور داسې په خپکونو خبرې کولې لکه چې د زېږود ساعت
گرې د حالت نه ناخبره وي — زېږود کټ نه راپاڅېده چې د ناتار
يوې څړيکې بيا کټ کې وغورزوله — ښه — لکه دا بچي مونږ نه
دي راوړي --- ته داسې د ديارلسو کالو نازکه جينۍ يې --- پخې
زړې چې لا اولاد درنه بود شي — د اقبال مور به زېږو ډېره تنگوله
خو نن يې د هغې په زخمونو داسې مالگې دوړولې چې د هغې د
زړه نه خدای خبر وه — او بيا په لويه خېټه پټه ځله کارونو ته
ونښته — د زېږو زړه ډېر خفه وه هغې د خپلې خوانبې په رويه
احتجاج هم نه شو کولی — او بيا چې شپه د نیمې اوږېده نو د
زېږو غېږې ته د هغې د ژوند او وجود يو مشال راغلی وه — زېږو
د وړوکي مشال په راتلو خپل ډېر غمونه هېر کړل --- د اقبال نه
دې واحدې يک يوې کرې گټې د هغې سپور ستغ ژوند د
خوشحالو نه راډک کړو — خو چې کله د هغې بلې ترور وړې بيو
پري سترگې پټې کړې نو د پلار او نيکه دې اخري نخښې بېلات
ډېره گډه وډه کړه --- خو اوس به د مشال د مخ وړو وړو پلوشو د

هغې د ژوند او وجود ټولې تیارې تښتولې — اقبال د هغې سره ښه وه او که ښه نه وه —؟ د دې سوال جواب هغې نه شو لرلې بس خو د مشال په اسره یې ژوند د اقبال په څنگ کې هم تېرولو — اوس اقبال د هغې د پلار نه پاتې د هاغه لویې حوږلۍ سودا هم کړې وه او چې په دې کې ورته زېبو لږه کلکه شوه — د پلار هډوکي مې څنگه خرخوې؟ نو اقبال خو غلی شو خو خوانبې یې په څنگ شوه — ورکه دې د پلار دا سپېره حوږلۍ شه د هغې نه خو خلک ویرېږي شکر کوه چې دې بنگلې ته مې راوستې یې —!! او د زېبو په خله راغلې دا خبره داسې غلې شوه لکه چې راغلې نه وي زېبو ډېر وځاندل — دومره ئې وځاندل چې په سترگو کې یې اوبښکې راغلې — ښه — دا بنگله خو د چا برکت دی — دا ځل هغې د زړه نه راوچته شوې خبره په خله راوسته — او د اقبال مور په ډېر قهر پښې سپکې کړې — زېبو چې د خپل ژوند شا ته کتل نو یوه اسره یې نه لیده — خو اوس یې مشال ژوند ته راغلې وه — چمنه د زېبو ډېره د پناه پر دې ملگرې وه هغې ته به یې د ژوند او زړه هره خبره کوله — چمنې هغې ته د زړه نه یوه خبره کړې وه او زېبو دغه خبره په زړه کلکه پټې کړې وه — اوس زېبو ډېره مطمئنه وه — مشال لکه د غرگي لویېدو — د هغه اونه چې به یو سپک لویېدله نو د زېبو قد به یو لوېشت اوچت شوی وه — د هغې زړه په خپل مشال ډېر ډاډه وه — — — او چې په کور کې د زېبو د دویم اولاد د راتلو خبره بیا بیا کېدله — نو زېبو هم د گلابې په وېنا ډېر دارو درمل وکړل خو خوند یې ونه کړو ځکه چې د زېبو عمر اوس د بل اولاد نه وه — هغې ته خو یو مشال هم پوره وه خو دا ورته د کور د خلکو یوه بهانه ښکارېده چې هغه یې زورله — حالنکې دنیا دولت خو ټول د هغې وه چې ټولو پرې مزې کولې — خو اوس هغه

د اقبال په تندي هم پوهېده — د خپل کم عمرۍ او د هغې د ډېر عمر پېغور به يې زېبو ته سحرمانېام لکه د بښځو ورکولو — او نو څه به وشي چې ستا عمر د بل بچي د پېدا کېدو نه دی —!! د زېبو به د اقبال په دې خبره زړه ډېر خفه شو خو بيا به زړه د مشال وجود د هغې د زړه نه د خفگان احساس لرې کړو — مشال خو مې شته شکر بې اولاده خو نه يم — خو هغه څه خبر وه چې په ژوند کې د خپل کور او ژوند ارمان د هغې نه يوه لويه غلطې کړې وه هغه په خپله خطا ډېره ستومانه وه — او اوس چې په کور کې کوم سازش د هغې په ضد جوړېدو نو د هغې هوا يې هم په غوږو لگېدلې وه —

کور کې د پخېدونکي کيچرې بوټي هغې محسوس کړې وه — د اقبال فکر اوس د هغې نه اوږدلی وه — په ورځو ورځو به د کوره بهر وه او زېبو به يې انتظار کولو — اوس خو به مشال هم په پلار پسې خفه وه — په وره ژبه به يې د مور نه پوښتنې کولې — بابا به کله لاجي —!! او زېبو به غولولو — لاجي به ښه، خپل بچي ته به ډېر مومونه راوړي —!! مشال به په لوبو شو —... خو ماشوم مشال ډېر ځيرک وه چې خپله مور به يې خفه وليده نو رامنډه به يې کړې او اوچت به يې غېږ ته اوختو — د زېبو نه به دلۍ غمونه اخوا شول — - د هغه په ښکلو ښکلو رڼو رڼو سترگو کې به يې د خپل روښانه سباؤن د خوشحالي تصوير ليدو او دې طمعو او هيلو زېبو د وخت د ډېرو کړمونه تېروله — اوس خو هغې دا سوچ کړې وه چې په خپل مشال به ډېر سبق وائي هغه ته به پوره پوره پام لرنه کوي او هغه به د خپل ځان سره جخت ساتي — د اقبال مور به ډېر د نمسي د لاس ته کولو هڅې کولې خو زېبو ته چمنې يوه خبره دا هم کړې وه چې خپل بچي چاته هم نژدې مه پرېږده — ستا

د ژوند د ټولو نه لویه اثاثه مشال دی —!! مشال هم د خپلې مور
 په سترگو پوهېدو چې ورته به یې وکتل نو د مور د زړه په خبره به
 پوې شو — نیا خو به یې سمه سوزېده — بی له موره هډو خوک
 پېژني نه —!! خو زېبو به په داسې خبرو اوس غوږ نه گرولو — د
 هغې د اخلاص لاس اوس د ټولو نه اخوا شوی وه — ولې چې د
 ټولو په نیتونو هغه ډېره ښه رسېدلې وه —!! هغه په دې هم پوهېده
 چې اقبال یې د لاسه وتلی دی خو هغه یوه پښتنه مېرمن وه د خپل
 خاوند د کوره وتل ورته ښه نه ښکارېدل — او په دې خبره خو سمه
 ډاډه وه چې دا کور دا هرڅه د اقبال نه د مشال دي او هغې ځان په
 مشال په کور کې شته گڼلو — او بیا — هاغه ورځ هم راغله چې
 د هغې په زړه کې پټې ناستې ویرې د رښتیاؤ لار اخستې وه —!!

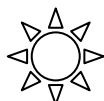
د اقبال د دوهم واده خبر زېږو ته هم رارسېدلی وه. زېږونه مړه وه نه ژوندۍ. --- ډېر سوچونه يې کول. --- په ما کې څه کم دي؟ د گل په شان مشال لرم څه بې اولاده خونه يم ، ډېر مال دولت او جائداد. ما خو د دې کور تقدير بدل کړی دی اقبال داسې خونه وه. --- هغه د کچه کوتې کور خو يې هرچا ليدلی وه. --- خو رښتيا چا وييلي دي. --- د هرڅه سيالي شته خو د نصيب نه. --- شايد دا زما برخه ده. --- ما هم دغه نصيب راوړی وه. --- هغې د اقبال د بې وفائي په دې نوې پېښه ډېر وژړل. --- !! زه خو چې د کوم فکر سره د اقبال ژوند ته راغلې وم د هغې بس هم دا يوه گټه د مشال په شکل کې زما وړاندې ده. نور خو ما هرڅه له لاسه ورکړل. --- زه څه خبر وم چې د ژوند په دې سودا کې به هم زه پاتې راځم. --- اقبال ته خو زما د راوستو سودا ډېره د گټې پرېوتې وه. --- د پوخ کور مالک شو، د سروسپينو خاوند شو. --- خو اوس به نور داسې نه کېږي. --- زه به خپل ځان وپېژنم دا خو ښه ده چې ډېر هرڅه اوس هم د اقبال نه پناه دي. --- ځکه چې د چمنې دا خبره به مې څنگه هېروله چې د ښه خاوند نه نيم ځان پټ او د بد نه ټول ،

اقبال خو ډ پر بد خاوند ثابت شو — ټول نظر یې زما په مال او جائداد ساتلی دی —!! هغې خپلې اوبښکې وچې کړې — او په ځان کې یې یو نوی عزم محسوس کړو — هغې ته نن د خپلې بې عزتۍ تپوس کول وو — د اقبال گربوان به رانیسم او تپوس به ترېنه کوم — زما څه قصور وه — تا ولې داسې وکړل، زه په څه نیمگړې وم —؟؟ او بیا چې اقبال راغلو — زېبو لکه د ټپي مار — اقبال د گربوان نه راتینګ کړو — اقبال هېران هېران د زېبو مخې ته ولاړ وه — خو لکه د یو مجرم نه — هغه ته خو دوېم واده جرم نه ښکارېدو — دا یې خپل یو حق گڼلو — خو زېبو ته خپل ځان ډ پر سک ښکاره شوی وه — تا زما د مینې دا بدل راکړو —؟ زه به تا چرې معاف نه کړم او چې زېبو ښه ډ پر زړه سپک کړو — نو اقبال یې په قلاز لاسونه د خپل گربوان نه وویستل — گوره —!! ما واده د نور اولاد لپاره کړی دی — تا ماته نور اولاد نه شو راکولی — ته زړه یې — ته شنډه یې او په دې خبره ځان پوه کړه — که نورې خبرې دې وکړې نو زه به درنه خپل بچی هم واخلم او بیا څه لاره دې خپله ده —!! زېبو هم هېران هېران اقبال ته کتل — دا هاغه سپی دی چې زما د برکته شته شوی دی —؟؟ أف خدایه —!! هغې خپل سر په دواړه لاسه ونیوه — او کوټې ته یې ورمندې کړې — د کوټې وړ یې په ځان پسې کلک پورې کړو —!! د هغې یقین نه راتلو چې اقبال به د هغې سره داسې هم کوي — د هغې خو دا خیال وه چې اقبال به د واده د خبرې نه منکر شي خو اقبال ډ پر په ښکاره د دوېم واده خبره منلې وه — زېبو داسې محسوس کړه — لکه چې نن هغه بیا سرتور پښې ابلې پښې د وختونو په توده دشته ولاړه ده د هغې په سر د حالاتو تود نمر نېزه وال شوی وه — د هغې پښې ټولې تیاکې شوې وې — - - - خو هغه زر لکه چې یو گور او یخ

سیوري راتوله کړې وي - مشال د هغې د سترگو اوبنکې وچولې
— او زېبو د دې سیوري احساس ډېره په سکون کړه — د هغې
سترگې په خواږه خوب ورغلې وې - - مشال یې د سینې سره
جخت نیولی وه -

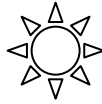
د زېبو یوه خبره اقبال منلې وه - او هغه خپله دوېمه ښځه
چرته بل ځای ساتله - - چرته کله کله به یې د زېبو خواته راپېښه
وکړه - زېبو به ډېره غلې غلې وه - - د اقبال سره به یې د ضروري
خبرو نه پرته یوه خبره هم نه کوله - بس د خپل مشال د سره یې دا
سیوري اخوا کول نه غوښتل - - په خپل مخ به یې د سپي خرمن
واچوله - - او د اقبال خیال به یې ساتلو - وخت لکه د باد څیر روان
وه - مشال یې په ښه سکول کې دا خل کړی وه، هغه په سبق کې
ډېر ښه وه - - هرځل به په ډېرو ښو لمبرو پاس کېده - د زېبو ورته
ډېرې سترگې وې -!! د اقبال د ژوند او بلې ښځې او کوره یې
ځان نه خبرولو چې په څه حالت کې دي - خو کله کله به یې اقبال
ډېر خفه خفه لیدلو - داسې به یې گڼل لکه چې اقبال ورسره د
ډېرو خبرو کولو ځای او موقع گوري خو زېبو پرې ډېر وخت ځان
ناغرضه کړی وه - رابه غلو د مشال د ښه بد تپوس به یې وکړو -
زېبو به ورته په لنډو لنډو ضروري خبرې وکړې - یوه ورځ چې
اقبال څه لحظه وړاندې راغلی وه د مشال سره ناست وه زېبو ورته
د چایو پیالۍ په لاس کې ورکړه - اقبال د چایو پیالۍ په کټ
کې کېښوده او زېبو یې کلکه د لاسه راټینګه کړه -!! زېبو ماسره
لږه کښېنه -!! اقبال په ډېر منت او عاجزۍ د زېبو لاس نیولی وه -
زېبو زر مشال ته وکتل چې په خپلو کتابونو کې ورک ناست وه -
هغې زر د اقبال نه خپل لاس خلاص کړو - زړه یې بې واره واره
درزېدو - خو اوس هغې خپل زړه ته ډېره پخوا دا خبره کړې وه -

چې په داسې انداز به نور نه درزېږي — اوس د هغې زړه تش د
 مشال په نوم او ژوند درزېدو — هغې زر خپل ځان ساه صورت
 کړو — ماته څه کارونه پراته دي —!! زېږو د کار په بهانه د اقبال د
 څنگ نه روانه شوه — او اقبال ته داسې ښکاره شوه لکه چې چا د
 تودو چایبو ډکه پیالۍ د هغه په مخ راږولې وي — خو دې سره زر
 بیا د پښېمانۍ یو احساس په هغه پرغز راوستو — هغه د کټه
 راپاڅېدو او ګړندۍ ګړندۍ د کوره اووتو —

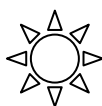
د اقبال ژوند ډېر د اړي گړي سره مخ وه - بنځه يې ډېره بده وه اقبال ترېنه په لږه موده کې پوزې له راغلی وه - دوه بدعمله وروڼه خو يې اقبال ته داسې په غاړه وو لکه چې په وراثت کې يې رسېدلی وي - - د خلکو سره د جنگونو غوښمو لاجې به هم د اقبال سر له راتلې - چا به دوي وهل او څوک به د دوي د لاسه - - خو د اقبال بڼځې به د وروڼو سر وينځلو - اقبال ته اوس پته لگېدلې وه چې څنگه زما د زېبو په مالل جائداد نظر وه نو هم داسې زما په مالل جائداد د روبينې سترگې ړندې کړې وې تراوسه پورې يې د اولاد راوړلو هيڅ طمع نه وه - د اقبال د عقل سترگې غېږېدلې وې خو د هغه او روبينې ترمينځه د نکاح په ليک کې د هغه ډېر مالل جائداد وه کوم چې يې د زېبو نه پټ د روبينې په نوم کړی وه - اوس خو اقبال د روبينې د وروڼو نه هم په ويره کې وه - هسې نه چې د نور مالل دولت لپاره ما د مخې نه اخوا نه کړي - او چې دې ويرې به واخستو نو هغه به خپل زړه زېبو ته تشول غوښتل خو زېبو د هغه نه ډېره مروره وه د اقبال او روبينې به هره ورځ په پېسو جنگ وه خدای خبر چې هغې به دا دومره پېسې څه کولې ؟ يوه زېبو وه چې په خپل مال حال کې يې د اقبال نه چرته هم د څه غوښتنه نه وه کړې - تر دې چې د اختر لپاره به هم ورته هغې د نوې جوړې او پېزار وېنا نه وه کړې نو اقبال به د خپلې مخې هغې له کله هم نه راوړل - خو زېبو يوه نره پښتنه مېرمن وه هغې دخپل خاوند سره چرته هم دا حساب کتاب نه وه ساتلی - خواوس د اقبال د ژوند کيسه بدله وه - روبينې او

وروڼويې دهغه دنيا ته تيلي ورته کړې وه - مزې چرچې به يې پرې کولې اوچې اقبال به ورته دپېسو ورکولو نه انکار وکړو نو دواړو وروڼوبه يې دومره ووهلوچې په لتولتوبه يې دخپل کورنه وويستلو - هغه ته به خپل زوی مشال او زېبو رايا د شول - خود زېبوچيتيا او بې پرواهۍ به لادهغه وينې وڅښلې - اوس دهغه ژوند يوه سزا وه - په ورځو ورځو به يې د سر وېښته او ږيره برېت نه خرښل - ډېر په عذاب وه هر وخت به يې زړه کې راتلل چې د دې ښځې ځله په څو پېسو بنده کړي او ځان ترېنه خلاص کړي - د اوښي يې هم يو بل ښکار تر سترگوشوی وه - اوس يې اقبال ته کرښه رابښکلې وه چې د کور کاغذونه ماته وسپاره اوته ځه -!! په اقبال خو لکه چې اور بل شو - هغه فکر کوه چې سوداگرانه نه ده - خود کور کاغذونه د زېبو په ولقه کې وو - د اقبال مازغه ډېر تاوده شوي وو - نن يې چې څنگه په څه خبره د روبينې د ورور سره ځله ووهله نو ده بل کارونه کړو خپلې تماچې ته يې لاس کړو - ډز - - - - ډز - - اوچې اقبال کتل نودهغه د تماچې نه دوه گولۍ شغېدلې وې - - - او د روبينې ورور په زمکه اپوته پروت وه - هغه منډې کړې او په لږ ساعت کې د ملکونو پناه شوی وه -

د خو ورځوراسې اقبال نه وه راغلی مشال به د مور نه بیا بیا تپوسونه کول - خو زېبو خواره څه خبر وه - د مشال امتحانونه نزدې وو هغه ډېره خواري کوله ځکه یې د پلار فکر دومره نه کولو - خو خدای خبر څه وجه وه زېبو به ډېر سوچ کولو سړی ولې نه راځي -؟ هغې ته هاغه ورځ او وخت بیا بیا رایا دېدو چې اقبال د لاسه کلکه نیولې وه - د ژوند په شان بنسکلی اقبال هغې ته د ناستې منتونه کول - زما خبره واوره! لږه کنسېنه -!! د هغه دا خبره به ورته بیا بیا رایا دېده - خو د دې خبرې او خپلې وسوسې ذکر یې د مشال سره نه شو کولی ولې چې د هغه ټول پام خپل امتحان ته وه - د ځان سره په یو عجیبه کشمکش اخته وه - خدای خبر ماته یې څه وئیل -!! هغه په وړمبې ځل په خپلو کړو ډېره ستومانه وه - پښتنه وه د خپلې مور کړاونه ورته رایا د شول د خپل پلار ظلمونه یې رامخې ته شول - زما مور زمونږ لپاره د پلار سره مې څومره سختې تېرې کړې دي، ما ته داسې نه وو کول پکار - هغه زما خاوند وه - ما ته یې په ډېره سخته کې لاس راکړی وه - او یو ډېر لوی دولت مشال -.. اُف خدایه!! ته خبر وکړی - زما اقبال کور ته راولی -.. زه به یې وبخښم -.. خو که هغه رانغلو نو زه به ټول عمر خپل ځان معاف نه کړم - هغه خدای ته په سجده پرته وه - د اقبال د راتلو دعا گانې یې کولې - د هغه د اخري ځل د راتلو نېټه یې په گوتو شمارله - څومره بلها موده وشوه خو د زېبو احساساتو به بیا اور واخستو - په مایې تورې خاورې اړولې دي او زه یې د سر خبرونه غواړم زما یې وینې څښلې دي - - او زه یې بیا راغواړم - هغې به کله یو فکر کولو کله بل - کله به مینه شوه او

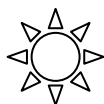
کله کرکه . . . ژوند او وخت په ډېر عجیبه مقام ودرولې وه . د وختونو د ازمېښتونو په یو بل مدار کې سرگردانه گرځېده . د اقبال سره د تېر ژوند یوه لمحه یې تر سترگو شوه . هاغه ورځ چې د هغه د نوم ټاپه یې په ژوند لگولې شوې وه . څومره بنائسته وه د هاغه ورځې او تړون احساس او تصور . او بیا د هغې د ژوند د نوي سفر وړمبۍ شپه د هغې د ارمانونو ډک زړه د ژوند او بنائستونو نه جوړ کړی وجود . . . د اقبال د نږدیکت احساس . . . د هغه مینه او د هغه ځواني . . . اف!! د زېږو سترگې راډکې شوې . هغه د خود نه وتله هغې ته زر خپله بیوجي رایاده شوه . څنگه به په نالیدلي رفیقي پسې خفه وه ژړېده به هغه ته یې خپل زړه ورکړی وه . هغه ته یې خپل وجود او پیغلټوب ساتلی وه . خو هغه یې نه په لاس راغلی وه او نه یې مخې ته راغلی وه . بس د یو نوم د یو خوب او یاد په سیوري یې ټول عمر تېرکړی وه . ما ته خو اقبال ډېر رانزدې شوی وه د خپل ژوند د خپلې ساه نه راپه دېخوا شوی وه . هغه چې ماته ځان سپارلی وه .!! ما چې به د هغه په لویه سینه خپل سر اېښی وه . د هغه په گړېوان کې به مې ډېر ساعت خپل لاس دننه کړی وه د هغه په سینه د زیږه وېښتو احساسولو به ما ته څومره خوند راکولو .!! موري .!! ماته ډوډۍ ، د مشال دې غږ د هغې د خیالونو دنیا تالترغه کړه .

اقبال د غبرې علاقې د يو اشنا کس کور کې پناه اخستې وه دلته اقبال خان د هرې خطري او ويرې نه په امن گڼلو خو هغه به ټوله ورځ په دې سوچونو کې تېره کړه - چې د هغه د تماچې نه په شغېدلې گولۍ به د روينې کوم يو ورور مړ يا ټپي وي - د قتل ويرې به د هغه لاس پينې بې دمه کړل - هغه ته به د روينې مکر او د هغې د وروڼو چالاکي مخې مخې ته کېدل - په چل هنر يې د اقبال نه ډېر وخت وهنه کړې وه - خو دا هم ښه چې د دې مکرونو دام هغه ټول عمر راگېر ونه ساتلو هغه ترېنه ځان راخلاص کړو - خو دا څنگه خلاصون دی؟ زه خو د خپل وجود د سيوري نه هم نن ویرېږم - دا ټول د زېبو او مشال ازار دی - - - ښېرې دي - زما دننه د يو خود غرضه سړي روح وسيرې - - - زه د مينې په ټکي کله پوهېږم - - - ما خو تل د هغې د اخلاص په بدل کې د خپل غرض نه کار اخستی دی - - - زه خواوس يو قاتل هم يم - - - اقبال به لکه د لېونو بير سر او د ځنگلي زيرې سره وارخطا وارخطا گرځېدو ملک باز يې د پلار د وختونو ملگری وه - هغه به ورته بيا بيا وئيل - ته دلته محفوظ يې - - - فکر مه کوه خو د اقبال په اعصابو به د ويرې پېريان کلک ناست وواوس به د اقبال ټوله ورځ په دې ژړا او پېښمانۍ تېرېده - ډېر وخت اقبال د ملک

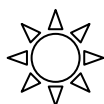
باز په ځای کې پاتې شو. د سیمې ښه بد قاعدې او قوانین ورته
 ټول ښه معلوم وو. او د هغې پابندي به یې هم کوله. خود هغه
 تش لاس دلته هم د هغه لوی دښمن وه، هغه د پېسو گټلو یو بل
 هنر لاندې کړو. یو داسې هنر چې په ناسته ناسته به یې سره سره
 نوټونه گټل. او خپلې مزې چرچې یې پرې کولې. اقبال اوس د
 ځان نه پیر جوړ کړی وه. شکل او کواره یې هم د رسېدلو پیرانو
 په شان جوړه کړې وه. لویه لویه ږیره، غټ غټ وېښته، په غاړه د
 غټو وړو مریو امېلونه، په گوتو د غټو غټو غميو گوتیانې. او
 په لاس کې امسا چې زمکې ته به یې پرې ټک ورکړو. او په خپله
 لږېدلې چغه به یې. حق الله نعرې کړې. نو په ناستو خلکو به
 یې غونې زیږ زیږ کړل. سترگې به یې پټې وې. او شهادته گوته
 به یې اسمان ته په چغه نیولې وه. حق الله!! ډېر خلک به یې د
 نزدې ورتللو ارمانې وو. څوک څوک به داسې وو چې ورجخت به
 شول لاس به یې ورته ښکلولو. په پښو به ورته پرېوتل، تندي به
 یې ورسره مېل او ځنو ځنو به د ملک باچا په دې حالت د زړه نه
 ژړل. چا به وئیل چې لاس مې یې ښکل کړو. نو جک جوړ شوم.
 چا به وئیل چې لیاړه یې راټو کړه نو د سر نه مې لکه چې چا ډېر
 درانه بوجونه لر کړل. خو په غټو غټو څادرونو کې نغښتې
 ښځې. - - - چې په چغو نعرو وهلو ټکولو به د کور نارینو به په
 دیکو دیکو راروانې کړې وې. او د ملنګ باچا پښو ته به یې
 غورزولې وې نو دا به یې کلک یقین وه چې دلته به یې ټول پېریان
 وتلي وي او چې کور ته ځي نوجکې جوړې به وي. څه چل دی بي
 بي. ملنګ باچا به یو ځل بیا په اوچت اواز د یوې ځوانۍ
 جینۍ چې په پړو کې به یې د ملنګ باچا ډېرې ته راوستې وه،
 تپوس وکړو. جینۍ به په سرو سترگو ژړل. کله کله به یې وران

وران خپل نارینه ته کتل — د هغې ټول بدن به په وهلو او دیکو
 ډېر ناقلاړه وه — ملنگ باچا پېریان پرې راځي او په څه هم بیا نه
 پوهېږي — !! ملنگ باچا به زلفو ته څنډ ورکړو چغه به یې کړه —
 حق الله او جینی به یې په پښو کې پرمخ پرته وه — نارینه به یې
 جوړه لاسونه ملنگ باچا ته داسې نیولي وو لکه د اقا مخې ته یو
 غلام ولاړ وي — !! سمه به شي — خو ماته یې لږه پرېږده — !! ملنگ
 باچا به د پتو سترگو د رو نه جینی ته داسې کتل لکه قصاب چې
 څاروي ته گوري — ستا د پښو خاورې ده باچاجي خو جوړه یې
 کړه — !! او بیا به ملنگ باچا د جینی نه پېریان پاڅول — یکه
 یواځې — یو به ملنگ باچا وه — او بله به جینی — — — —

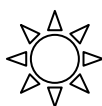
د زېږو او مشال لپاره د اقبال راتله یو خوب گرځېدلی وه . خو کله کله به زېږو د اقبال ډېره په طمع وه . د اقبال د راتلو طمع یې د مرګ لاسونو ته نه پرېښوده . خو بیا به د اقبال کړو او رویې ډېره ناقلاره کړه . هغې به بیا په شیشه کې ځان ته کتل --- زه د چا نه کمه وم ---؟ او دا رښتیا هم وه مخ په بره عمر هم د زېږو شخصیت ته یو وقار بخښلی وه ، د هغې د سپینو او تورو وېښتو نه یو رنگ قدرتي داسې راجوړ شوی وه چې د زېږو ښکلا یې زیاته کړې وه اوس خو بس د هغې د خیالونو او سوچونو واحد مدار مشال وه --- مشال ته د خپلې مور د ژوند د هاغه تېرو سختیو هم احساس وه کومې چې هغه په خپلو سترګو نه وې لیدلې --- خو کومې سختې یې چې د پلار د لاسه په مور د هغه د سترګو د وړاندې تېرې شوې وې د هغې نه ښه خبر وه --- هغه ډېر وخت په نیمه شپه د مور د ژړا پټې سلګۍ ډېرې اورېدلې وې --- زېږو به خپل تېر غمونه خپل مټین هم ژړل خو هغې به د ژوند په لار تلی اقبال د ټولو نه زیات ژړلو --- د خپل مشال لپاره . د خپل پاتې ژوند لپاره . د مور په سترګو کې به یې د اقبال د راتلو ډیوې همېشه بلې لیدلې --- په مخ به یې د هغه د راتلو د خوشحالی ګلابونه تل په خدا لیدل --- خو وخت د کلونو د غرونو په شا پنډه وه --- ژوند ډېر غلی غلی په پټه خله روان وه یا لکه د سیند د ولاړو اوبو --- چې کله کله به ورته هغې د خپلو ارمانونو یو کوټ کانی ګوزار کړو نو د اوبو په سینه به د خوږېدونکيو څپو به هغه

ډېره لرې یوړه - کله به د خپل ژوند د تېر وختونو په اوږو سوره شوه - او کله به د راروانو وختونو په اس ناسته وه -!! چې د هغې د سترگو په رڼوونو کې د تصور شیشه به دوه مخونه ادل بدل کول - کله به یې اقبال لیدلو - کله مشال - یو مخ یوه خهره به یې په سترگو کې داسې ننوتې وه چې هغې به د اقبال رنگ هم لرلو او د مشال جوته هم - کله به په ژړا شوه او کله په خندا - خود هغې ټوله خواري زر مېوه راوړونکې وه - مشال د ښار په لوی پوهنتون کې د لوړو زده کړو لپاره تلې وه -

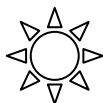
اقبال د ژوند په یوه داسې دنیا کې راتولېدو او غزېدو چې د هغه د مزاج او خوښې دنیا وه — د زېبو سره واده خو د هغه د ډېرو پېسو د لاس ته کولو ارمان پوره کړی وه خو د یوې نازکې کم عمره جینۍ سره د واده ارمان یې اوس هم په زړه کې پاللو — روبینه هم د هغه د عمر برابر وه — او اوس هغه دور وه چې روزانه به د هغه په ژوند کې نوې، وړه، تنکۍ جینۍ راتلله — هغه ښه په سر کې وه — د دم تعویذ دهنده یې هم اوس ښه روانه وه — د هغه دننه یو تور شیطاني روح ننوتی وه — د سر د درد او د سرخو بادو خویې ځان ماهر گڼلو — او دا رنځ د سړو په نسبت په ښځو کې زیات وه — خو ډېرو ښځو به د ټول وجود د خوړېدو فریادونه کول — وئیل به یې — لاس پښو کې مې دم نشته — او چې اقبال به د ځان سره خجته کښېنوله، د پرتوگ پېنځې به یې پرې اوچتې کړې نو په پښو به یې ورته پوست پوست لاس وهل — جینۍ به د کوره ډېره گډه وډه راوستې شوې وه — خو خدای خبر چې د ملنګ باچا په لاسو کې به داسې څه کمال وه چې جینۍ به غلې شوه — غوټه او پرغز به ترې لرې شو — زړه دې څنګه دی؟ د ملنګ باچا لږېدلې پوښتنه به هغې اورېدلې لاهم نه وه چې ملنګ باچا به لاس د هغې سینې ته یوړلو — گېرچاپېره به یې لاس یوخوا بل خوا وړلوکله به یې دویم لاس د جینۍ په سر د تور خادر لاندې لاره

موندلې وه — د ملنگ باچا لاس به د جینۍ د ګرېوان په لاره د سینو ترحدونو رسېدلې وه — هغه به د خپلو ګوتو په سرونو د جینۍ د سینو سررونه رانیول هن؟ اوس وایه!! زړه دې څنګه دی —؟ او جینۍ به د شرم نه خولې خولې وه — د قهر نه به غلې هم وه — د هغې پرغز او غوتې به اوس د یو داسې شېطان مکروه څهره لیدله چې د انسان په جامه کې پټ وه — کله کله به یوې نیمې په ډېر زور د ملنگ باچا لاس د خپل ګرېوانه راوویستو — په جرق به پاڅېده — په قهر به روانه شوه خو په خله به یې اُف نه شو کولی — که خله یې سپرده نو د ملنگ باچا مریدانو به یې څه حال کولو —؟؟ او د خپل عزت او د ناموس د بربادۍ ډنډوره به یې څنګه کوله — بس د اور نه ډک یو نظر به یې په ملنگ باچا واچولو — چې هغه به لیدلی هم نه وه — هغه خو به په هاغه سرور کې نشه وه چې لږ مخکې به یې ترلاسه کړی وه —

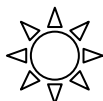

د زېبو ارمان اوس د مشال کاميابي او واده وه، د هغه په
 سر د واده د سهرې وه - هغې ته يوه جينۍ هم د مشال د جوړښت
 نه ښکارېده - د چا به اونه لنډه وه د چا به پوزه سترگې د خوند نه
 وو- زېبو ډېر وخت د مشال نه پټه پټه جينکو پسې وگرځېده خو د
 مشال مناسب جينۍ يې چرته هم په نظر رانغله - ځان له دې خپله
 خوښه کړې -!! يوه ورځ يې هم دغه فېصله وکړه چې د مشال د
 ژوند او خوښې اختيار به هغه ته په لاس ورکوم -!! او چې دا
 فېصله يې مشال ته واوروله نو مشال ډېر حېران شو-!! موري!!
 زه به ستا په خوښه واده کوم -!! هغه د مور په غاړه کې دواړه
 لاسونه واچول - نه بچي!! دا واک دې ستا وي -!! ته چې هرڅنگه
 جينۍ خوښوي زما به خوښه وي -!! هغې مشال په تندي ښکل
 کړو- موري!! مشال ورو غوندې زېبو ته نور راجخت شو او زېبو
 پوه شوه چې مشال ورته د زړه څه پټه خبره کوي -.....وايه زويه
 !! زه اورم - زېبو اوس مسکۍ مسکۍ مشال ته کتل - او بيا
 مشال د زړه خبره خپلې مور ته وکړه - زېبو په کړس کړس وخنډل
 - نو لکه زما بچي ماشاء الله دومره لوی چې ماله يې اېنډور هم

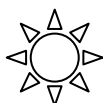
کتلې ده - هغې بې اختیاره دنگ لور لکه د چنار مشال خپلې
 سینې ته راجخت کړو - او په ورمبې ځل په دې حېرانه شوه چې د
 مشال اونه یې د ځانه دنگه لیدله هغې بیا بیا مشال ته کتل او
 لکه د گل ورته په کتو مسکې مسکې کېدله - من من غټېدله
 -!! خو مشال هم نن لکه چې د خپلې مور سره د خپل ژوند د دې
 فېصلې پخلی کولو - مورې!! تا به زر بوځم چې ته یې وویښې؟ او
 زېږو یو ځل بیا په خندا شوه - ښه بچی!! زر به ځو - زما هم
 خپله اینرېور لیدل ډېر ارمان دی - مشال د اطمینان یوه ساه
 رانېکله -

خدای خبرولې نن زېږود خپل مشال مینې ته غلې ولاړه - د هغې خلې، پوزې، سترگو ته یې په یومخ کتل - هغې ته دا نخبې ډېرې اشناشنا لیدی شوې په دې نخبود هغې ډېر سود کېدو - زېږونازکه سپوږمۍ - - ځان ته کلکه راترغاړه ویسته - مشال او سپوږمۍ - - ډېره ښکلې جوړه - - بالکل د هم داسې اینډوارمان مې کړې وه - - بچی!! ډېره خوشحاله یم چې تازماپه زړه کې پټ خپل ارمان پېژندلی هم وه - هغې د مشال د خوبنې ډېره ستائینه کوله - او سپوږمۍ د حیا نه په ولاړه ولاړه داسې راتوله وه چې د سترگو په بلو یې گېډۍ گېډۍ بانه د حیا نه پورته کېدل - د پوهنتون لویه دنیا د دوي په تماشه وه - سپوږمۍ په رښتیا سپوږمۍ وه، په زمکه رښکته شوې سپوږمۍ، خوزېږاوس بیاد خپلوسوچونو او فکرونو سره په انکته وه دهغې دننه یوناقلاړي راپورته شوې وه - یوې تلوسې کلکه رانیولې وه - داسترگې دچاپه شان دي؟ اوبیا چې سپوږمۍ دخبرو لپاره شونډې پرانستې - - ترورجي تاسورائی - - نو زېږو ته دا غږ هم ډېراشناشنا ښکاره شوه دهغې په غوږونو کې د تېر وخت د اوازونو غږونو - - یوشور راتلو - - خو هغې په یو غږ پسې ورسو ورسو بیا بیا کتل - یوه څهره د هغې د سترگو مخې ته بیا بیا راتله - او زېږو په سپوږمۍ پسې روانه شوه -

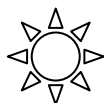

ملنگ باچانن سم با چاوه . د هغه د عمرونو لوی خواهش نن ترسره کېدو- د لږې کلي نه یو سپین ږیری بوډا ورته ډېرې ورځې پس خپله وړه تنکۍ لورنن لاس نیولې راوستې وه - بابا! ستا په دعا خدای جکه جوړه کړې ده . په دې به د پېریانو غوټه ډېره راتله اوس ښه ده - مایه زړه کې داسې منلې وه چې که لور مې خدای د دې غوټې نه خلاصه کړه نوډابه د خدای په رضا په شکرانه کې بابا له ورکوم، نن مې خپل لوڅ ترسره کړو تاته مې راوستې ده دا اوس ستا ده چې که ته یې خپل هر مرید ته په نکاح ورکوي . بوډا لاسونه جوړه کړي رانسکور ولاړ وه - او ماشومې د ویرې یوخوا بل خوا کتل - ملنگ بیا یوځل د خپل لرلي عادت ترمخه د پتو سترگو د روڼه د ماشومې مخ او بدن ته ښغ ښغ کتل . د جینۍ د مخ کړه وړه هم ډېر ښه وو او د سینې باغ یې هم گل شوی وه!! جزاك الله .. حق الله - . ملنگ باچا چغې کړې اود ماشومې نه وارخطاشو- . د بوډا پلار نه یې کلک لاسونه راچاپېره کړل . بابا کور ته ځو-... هغې په ویره د پلار مخ ته کتل - نه لورې! اوس به ته دلته یې د باچا سره - ماشومه پړینگ چې په ژړا شوه -... او پلار یې د تگ لپاره خادر په اوږه سم کړو- د جینۍ لویو لویو چغو دنیا وړانوله-... بابا -... بابا -... خو-... د باچا یو مرید ډېر په تادی ماشومه لاس نیولې دننه بوتلې وه -

زېبوته ټوله شپه د سپوږمۍ مخ او کره وړه رایادېدل —
 هغې به سترگې د خوب لپاره بیا بیا پټولې خو خوب یې د
 سترگونه ډېر لرې تلی وه — دهغې د فکر په ککړي کې د
 سپوږمۍ دمخ او کروړو ستن انښتې وه ... ځکه خو بیا بیا
 یې سترگوته هاغه خهره راتله ... د ډېرو گمانونو سره ... د تېر
 وخت د تصویرونو سره ... یو تصویر چې د هغې د زړه او د
 خیال نه ټول عمر هیڅ یوې پېښې نه وه بهر کړی چې د هغې د
 یادونو او ژوند سره یې سفر کړی وه — چې د هغې په زړه بیا
 بیا راوړېدو — او بیا د سپوږمۍ اواز لکه چې دې اواز هغه
 په خپل جادو کې راگېره کړې وي — لکه چې د دې خوږلت په
 هغې د شهدو باران کړی وي — هغې ته هرڅو که د نن شپې بې
 خوبي ډېره محسوسېده خو د هغې په زړه کې د ماشوموالي
 یوه مینه یې راژوندۍ کړې وه — هاغه مینه چې د ډېرو ترڅو
 پېښو او حادثو سره هغې بایبللې وه — نن یې د سپوږمۍ په
 خهره کې خپله مینه لیدله ... خپله ورکه مینه —! هغې ته د
 مشال مینه هم رامخې ته شوه — مونږ دواړه په یوه خهره څنګه

مئین اوختو - ؟ زېږوپه دې خیال د ځان سره مسکۍ شوه -
 خدای خبر چې د مشال د سبق په سرته رسېدو کې څومره وخت
 وه؟ هسې نه سپوږمۍ خوک وانخلي له مونږ نه -!! هغه به دې
 ویرې ډېره ناقلاره کړه - زه به یې زر د خپل مشال ژوند ته
 راولم - هغې په یو عزم سترگې پټې کړې - - - او د خوب
 خوږې دنیا ته ورغله -

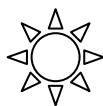

د ملنگ باچا په دعا که چا د زړه مرادونه موندل او که نه خو د ملنگ باچا د خپل زړه غوښتنه ترسره شوې وه — یوه داسې جینۍ یې کور ته راغلې وه چې لایې د بلوغت په درشل پښه هم نه وه ټینګه کړې. د کچه عمر بنائسته وړه جینۍ اوس د ملنگ باچا جانداد وه — نصیبه چې د خپل نصیب په داؤ چا ګټلې وه — د ملنگ باچا د زیره زیره لویو ګڼو سپینو تورو ګډو وډو وېښتو — د لویې زیرې — سرو سرو سترګو او د زیرې زیرو غاښونو نه به ډېره ویرېده — د ورځې خو به ملنگ باچا په خپله ډېره کې د ګڼو خلکو ترمینځه ناست وه خو د شپې به د نصیبې خوا له راغلې وه — لرې لرې به د سپو د غپلو اوازونو نصیبه ویروله — خو اوس به هغه د یو بل ځناور وحشي غاښونو، تېرو پنځو او نوکارو هم غوڅوله — د هغې د معصوم زړه دننه جهان به لکه د زلزلې په لېزان وه، د خوبونو د خیالونو دنیا به پرې رانسکوره شوه — او چې کله د دې ځناور دوو غټو سترګو په ډېر هوس د هغې د نازک بدن نه خپلې کلکې لکه د کانو لېچې راتاؤ کړې — د سینې تور

خیرن او کلک تامبو به یې پرې راپرېوتو نو د هغې د احساساتو دنیا به د ویرې نه په خوب اوده شوه — بس اوس به دوه بورې بندلې سترگې پټې رڼا کېدې — او بیا به د هوس غلام ورو ورو د هوس د بامه راغورځېدلی وه — د ماشومې نصیبې ساگانې او سلگۍ به ډېرې بې کوره وې — زه خپل بابا ته ځم — خپلې ادې ته ځم — ماشومې به په سرو سترگو ژړل — هغې به په خپل مخ لاس بیا بیا وهلو — لکه چې هغې خپله ورکه خهره لټوله — د ټول بدن تماشه به یې لکه د ویر او ماتم په خیر کوله — هغې ته د خپلې مور ډېرې خبرې رایادې شوې — هغې به خپله نازو لې چلۍ روزانه غره ته خړولو له بوتلله — او چې د تورو تورو وېښتو غبرگې کونځۍ به یې په تور لېلني خادر کې کلکې پټولې نو د خپل پلار د نسوارو په ډبې لگېدلې شیشه کې به یې بیا بیا کتل — د ځان سره به مسکۍ مسکۍ کېدله — او ادې به یې د مندانو په لاس تکی سرې خاورینې کټوۍ ته ناسته وه شوملې به یې شاربلې — وپرکي پام کوه —!! نصیبو به په ترپکو ترپکو چلۍ روانه کړې وه — کچې — کچې — او مور به د هغې د نوي پېغلتوب ویرې واخسته — د نصیبې په زړه کې به د خپلې گرانې ادې خبره ډېره اوږده راوړېده هغې د پردې نارینه څنگ ته نه تللو خبره د ادې نه ډېره اوږدلې وه — د پردې نارینه څنگ ته تلل گناه ده — او دغه د گناه او عذاب ویرې خو د اولس خان نه هم په څنډه ساتلې وه چې روزانه به یې ورسره په غره کې سترگې څلور کېدلې — څنگه په مینه مینه به یې ورته کتل — کله به په یوه بهانه د نصیبې څنگ ته رانزدې کېدو کله په بله — خو نصیبې اولس خان یو پردی نارینه گڼلو — اولس خان هم د څوارلسوینځلسو کالو مضبوط بنائسته زلمی وه — د چېلو یوه لویه رمه به یې روزانه دې ځای ته

راوستله - د نصیبې بنائست او پټې مینې د هغې څنگ ته لېوال
 کړی وه - خو... "ادې مې یائي ته پردای ویرکی یې -"
 نصیبې به زرمخ په تور څادرگي کې پټ کړو - او اولس خان به
 غلی د هغې د څنگ نه روان شو خو خپل پرېښی زړه به بیا بیا
 وروستو په کتو مجبوره کولو - نصیبې به هم په اولس خان پسې
 تر لرې لرې کتل - د زړه په درزا کې به یې د هغه د پټې مینې یوه
 کونتره ناسته لیدله -!! خو د ادې د خبرو د ویرې به په مخه روانه
 کړه -!! او بیا هم دغه ویره وه... د هغې معصوم خواهشات وو د
 هغې ارمانونه او احساسات وو - د اولس خان پټه مینه وه چې
 نصیبه یې د یو بنائسته ذهني کبفیت ښکار کړه - اولس خان د
 هغې په خوبونو هم قبضه کړې وه په خوب کې به هغه اولس خان
 سره ډېره لرې لرې گرځېده - خو هرکله چې به اولس خان په خوب
 کې د هغې څنگ ته ډېر رانزدې شو دومره نزدې چې -... د هغه
 ساگانې یې په خپل مخ محسوسولې، نو د اولس خان تودو تودو
 ساگانو هغه هم ډېره نشه کړه او بیا به هغې ته خپله ادې مخې ته
 ودرېده - هغه وویرېده او چغې به یې کړې... خو په خوب کې
 دغه رنگ چغې او ویرېدل د نصیبې اوس برخه وه - خوبونو به
 هغه ډېره په لېزان کړې وه - خو هغې چاته هم د خپل زړه خبره نه
 شوه کولې - او داسې یې بابا هغې ته د پېریانۍ نوم ورکړ او
 خپله نصیبه به یې په دم درود او باباگانو گرځوله - خدای خبر
 چې کله یې ملنگ باچا ته راوستې وه - نو د نصیبې پېریانو هغه
 لږه پرېښې وه - او د نصیبې د بابا اوس دا کلک یقین وه چې د
 ملنگ باچا دم او دعا د نصیبې نه پېریان پاڅولي دي - او دا یې
 په زړه کې کړې وه چې په شکرانه کې به خپله دغه لور ملنگ باچا
 ته ورکوي -!! اوس نصیبه د ملنگ باچا د کور جاگیر وه - خو

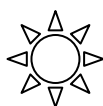
هر ځل به د ملنگ باچا د هوس ناکې غوتې نه پس به نصیبو خپل
 مخ او خهرې ته بیا بیا کتل... لکه چې هغې خپله ورکه خهره
 لټوله... خو د هغې د مخ نوکارې نوکارې شوې څرمنې به د درد
 یوه څړیکه د هغې په زړه کې راوچته کړه — هغې ته به د ملنگ
 باچا د هوس ډک نظر هر وخت کتل —!! اوس هغه هم په دې پوه وه
 چې دا یې نصیب دی — هم دغه یې کور دی —!!

مشال په دې ډېر خوشحال وه چې زما خوښه مې د
 مور خوښه ده. د هغه دا هم زړه وه چې ډېر زړ د سپوږمۍ
 کورته خپله مور په جرگه بوځي او د سپوږمۍ لاس وغواړي
 — خولا يې د اوچتو زده کړو اخري کال وه او دا کال د هغه او
 د سپوږمۍ ترمينځه پروت د ډېرې لويې فاصلې په څير هغه
 ته ښکارېدو. !! هغه د مور ټولو خوبونو ته کتل — پلار خود
 هغه د ژوند نه د خپل نوم او وجود څادر ډېر پخوا راټول کړی
 وه — هغوي يې په ډاگه پرېښي وو — د مور په دنيا دولت يې
 پلار خپل دواړه لاسونه ډېر مخکښې پاک کړي وو — او دې
 تجربې يې مور ته لوی سبق ورکړی وه — هغه د خپلو لاسو
 پښو د گټې سره د خپلې مور د خوبونو تعبير جوړېدل
 غوښتل. په خپل برکت به خپله سپوږمۍ خپل کور ته راولم
 — د پلار د لاسه ورته پاتې د يوې دشمنۍ بد يې هم په يک

یواځې سر هوار کړي وو. او د مور ډېر دولت یې په روغه کې ورکړی وه — د روبینې وروڼو یې په پلار د مرګ دعوه کړې وه. او دلته به قانون ته د پلار په ځای دې ولاړ وه — ډېرې سختې خو پرې دغه دشمنۍ هم راوستې وې — اوس یې ايله ترېنه ساه اخستې وه — د روبینې خله یې ډکه کړې وه — د وخت د ډېرو سختو او کړمو تاریخ یې تپ کړی وه — بس اوس یو ارمان ته ژوندی وه — خو زېږو ډېره ګډه وډه وه. هغې د اقبال د ژوند اوس هم خبر غوښتو — د اقبال د راتګ هیله یې ژوندۍ ساتله — پښتنه وه — د اقبال کره یې هېر کړي وو — خو په اقبال چې د روبینې د لاسه څه تېر شوي وو هغه یې یاد وو — د اقبال سره لرلې پټې همدردۍ به هر وخت ناقلاره ساتله — د زېږو دا هم خیال وه چې په اقبال د حالاتو د لاسه ډېرې سختې تېرې دي اوس به زما سره په خپلو کړو ستومانه دي — که د پښېمانۍ سره زما څنګ ته راغلو زه به یې خامخا بخښم — خو هغې ته څه پته وه چې هغه خو په هر حال کې د خپل زړه دنیا اباد ساتي —!! د اقبال ډېرو نڅښو ته به یې پټ پټ ژړل — د مشال نه به هم ویرېدله، ولې چې د مشال په زړه کې یې د پلار لپاره هیڅ ځای نه لیدو — خو د مشال د واده کوېدون په خوشحالی کې دې اقبال نه وي زېږو دا کله زغملی شو؟ بس د اقبال څه درک یې نه لرلو — خو دا یقین یې وه چې هغه ژوندی دی — او په دې طمع هم وه چې هغه به خامخا راځي — بل خوا یې چې د کله نه سپوږمۍ لیدلې وه — د هغې مخ او کړو وړو ورته د خپل ژوند د ماضي د ګوتونو

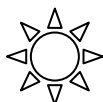
نه نعرې وهلې - هغې دا هرڅه یو خوب گڼلو، یو خیال - - -
 وخت او زمانو خو د ژوند د تېر ژوندپه ټولو هیلو او حوالو
 لوبې کړې وې خو خدای خبر ولې د سپوږمۍ سترگې او غږ
 یې خپله یوه حواله گڼله - خو سوچ او فکر به یې په ځای
 ودرېدو!! دا ماته د چا په شان ولې بنکاري؟ او زېږد
 خپلې دې پوښتنې د جواب لپاره د مشال د نوم جرگه د
 سپوږمۍ کور ته روانه کړه!!

د نصیبې ژوند اوس په یو تور کوهي کې وه . هغې ته دا هم نه وه معلومه چې د ملنگ باچا سره یې نکاح شوې ده او که نه د مال غنیمت په توګه ترېنه ملنگ باچا استفاده کوي . هغې هم د خپلې دې لرلې پوښتنې جواب غوښتو . او دا ځل چې د ملنگ باچا د هوس سترګې بیاسرې شوې . . نونصیبه سمدستي دهغه مخې ته ودرېدله .!! ملنگ باچاته یقین نه راتلو . . هغه سترګې ځمبولې . . نصیبه یې دلایسه ونيوه اویا . . دهغې حوصلې هغه جوابي کړه . . . د هغې خهره بیانوکارې شوې وه . . ګرېوان یې تارتار وه . . . خو سلګو یې په شونډو سر وخوړو . . . سترګو کې راغلې اوښکې یې دخپل حلق نه تېرې کړې . . .!! اوس خوملنگ باچا وهل ټکول هم کول . . او چې نصیبې به ورته وویل چې نن ناجوړه یم نو د هغه وجود به اور واخستو . . . دا په کې لاچا راوستي . . .!! وهل خوړل . . . خپلې اوښکې څښل . . . او پانې پانې کېدل اوس د نصیبې نصیب وه . . ملنگ باچا نصیبه په نصیب موندلې وه . . هغه د نصیبې د رضا ساتلو لپاره اوس د نکاح لاره وکتله . .!! نصیبه نن ډېره خوشحاله وه . . د هغې د زړه نه د اولس خان مخ او تصویر اوس ورو ورو په وړاني وو . . ملنگ باچا ورسره خپله ملنګي پرېښودله . . او دواړه یو بل ځای ته روان وو . د ملنګۍ کند کچکول چې نن هغه څنګه د ځانه خوا کولو . . نو هغه ته رایاد شول چې هغه اقبال وو . . او د هغه په ژوند کې زېږو او مشال هم راغلي وو . . خو اوس هغه د خپلې نصیبې وه . . دا کور ورکوټې دنیا وه وه نصیبې په خپلو لاسو

سینگار کړو - اقبال خو جوړې جامې هم نن نصیبې له راوړې وې - نصیبه خوشحاله وه - او بیا د اقبال په نکاح کې راغلې وه - اوس د اقبال کواره بیا د مخکښې په شان جوړه شوې وه - اقبال به هر وخت نصیبې ته دا خبره کوله - ستا لپاره مې هر څه پرېښودل - . - ته دې هم مور و پلار مه یادوه - بس دا دې کور دی او زه دې خاوند - نصیبې نور څه غوښتل اوس خو به اقبال ډېر سینگار کړی گرځېدو - . - وخت خو یې په ځوانۍ لوبې کړې وې خو د هغه رنګ جوته اوس هم بده نه وه - بس که د لاسه یې څه تلي وو نو د ملنګۍ ګټه او پېسې - . - خو د هغه سره دومره مال را جمع شوی وه چې پاتې عمر یې پرې تېرېدی شو - د نصیبې وجود او ژوند ورته یو نوی سرور ورکړی وه - . - اوس د نصیبې په داسې صورتحال کې څه خاص رد عمل نه وه هغې به هغه څه کول څه چې به اقبال وئیل - . - اقبال هم نصیبه اوس په نورو نورو لذتونو پوه کړې وه هاغه عمل چې نصیبې به ترې چغې وهلې - . - خو اوس به یې خپل ټول ځان په ډېره مینه اقبال ته سپارلو - د اقبال ژوند او احساسات په ځای شوي وو - خو کله کله به نصیبې چې په غور سره خپل عمر اود اقبال عمر ته وکتل نو هغې ته به بې اختیاره اولس خان رایاد شو - هغه به یې اوس هم د غره په لمن کې د خپلې رمې شپونکۍ شپونکۍ لیدو - اوس به د هغه په شپیلۍ کې د ځوانۍ د یوې سندري سوز ژړېدو هغې به دا گڼل چې اولس خان دا شپیلۍ زما په یاداو مینه کې غږوي داسندرې یې زما ده - خو زه به د اقبال څه خبرې لکه چې هغه د غرق خوبه راوینښه کړه - . - یو داسې ځای ته کډه نه وړو چې دشین غره لمنه وي ته به هم په چلوپسې روان یې اوزه به هم خپله چپلۍ خروم - !! هغې نن د اقبال سره د خپل وړک ارمان خبرې کولې - اقبال به هغې ته نېغ نېغ وکتل - اوس د اقبال لپاره

یوه بنځه وه - عامه بنځه چې دهغه کور پرې اباد وه - اقبال ته هاغه ورځې رایادې شوې چې نصیبه ورسره په نکاح رسېده - دهغې سره نژدیکت په دغه ورځوکې ډېر د خوندوه - دهغې بیابیا دملنگ باچا دلاسو نو دحصار نه تېښته یې هم د خوند وه - دهغې په چغه به یې زرد هغې په خله لاس کېښود و نصیبه به غلې شوه اوبیا به ملنگ باچا دخپل هوس سیندته ورو د انگل - خواوس د نصیبې هاغه لاس پېښې وهل نه وو - دهغه نه به یې منډې نه وهلې - !! خوملنگ باچا چې دکله نه د اقبال دکواري زړه جوړه په غاړه کړې وه نونصیبه به ورته په کتونه مړېده - خود اقبال دننه یوسړی اوس هم دهوس غلام وو - په دې حقیقت هم خبر وه چې که وخت نصیبه د ده لپاره - د ده په مقام ودروي - - نوایا - د نصیبې غوښتنې به اقبال پوره کړي؟؟؟ په دې احساس هغه ته چاپېره ژوند د هغه په مړۍ ورو ورو زور کولو - !!

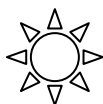

د سپوږمۍ کور د ښار نه لږ لرې په یو کلي کې وه. کلی
 ښه اسوده وه. د کلي شینکي او اونو بوټو د زېبو خیالات ډېر شنه
 کړل. د هغې په خیال کې اوس هم سپوږمۍ مسکۍ مسکۍ
 ولاړه وه. خو د زېبو فکر هم هاغه شان په یوه نقطه کې گېږ وه.
 د سپوږمۍ مخ سترگې او غږ. نن به هغې د خپلې تلوسې ذکر
 خامخا کولو. د سپوږمۍ کور رانزدې وه. مشال په مزه مزه
 گاډی روان کړی وه. د مور توجه به یې بیا بیا ځان ته راووله.
 خو زېبو ډېره لرې تلې وه. د هغې د فکر ټولې وزرې د سپوږمۍ
 د مخ سترگو او آواز په اسمان خورې شوې وې. مورې!! تاسو
 سره ستاسو مشال هم دی. مشال په ډېره مینه د خپلې مور خوا
 ته وکتل هڅه؟ او زېبو په خندا شوه. د سپوږمۍ د کور په درشل
 زېبو ایله پښه اېښې وه. د هغې زړه نن خدای خبر ولې بې واره
 بې واره درزېدو. په هغې هاغه احساسات هډو ښکارېدل نه
 کوم چې د زوی لپاره د جینۍ د کتنې په موقع د یوې مور وي!
 هغه خپله هم ډېره حېرانه وه. او چې څنگه هغې د کور په انګن
 کې قدم کېښودو. د یو مناسب کور چې د نفاست او سلیقې
 هنداره وه. مخامخ په دالان کې د برجۍ سره ولاړې یوې درنې
 خوږې ښځې چې د زېبو د عمر به وه. هغه په خپله مسکا کې
 راټوله کړه. او بیا څو قدمه د هغې د هرکلي لپاره د دالان نه
 رابښکته شوه. په زېبو خو لکه چې سر وچورلېده. په ځای داسې
 ولاړه پاتې شوه لکه چې چا ترېنه ساه ایستې وي. اف!! زېبو زړ د
 دالان ولاړه برجۍ په دواړه لاسه ونيوله. خو د زېبو نه زیاته

جېراني خو د دغې بنځې د مخ نه هم بنسکارېده — تت — ته — ...
 گورگوره نه يې — زېبو د هغې مخ اوس د نزدې نه ليدو — او د
 زېبو د دې پوښتنې سره گورگوره هغې ته ورتغاړه وته — وئې
 زېبو!! ته؟ او دلته؟ دا زه څه وينم — دواړو يو بل ته غېږه وركړې
 وه — خو د لږ وخت لپاره په ولاړه ولاړه دواړو د يو بل په سترگو كې
 وكتل — تېر وخت لكه چې بيا په دانگو دانگو راغلی وي —!!
 گورگوره او زېبو — د ماشوموالي دوه همځولې، دوه ترلې، —
 چې د عمرونو ډېره برخه يې د مشرانو د تربگنو او دښمنو د لاسه
 لرې لرې تېره كړې وه — خو بيا يو دور يوې پېښې دواړه هم داسې
 د يو بل همځولې سهېلې ساتلې وې — په لارو كوڅو كې يې يو
 ځای منډې وهلې وې — خو بيا د وخت او حالاتو د لاسه د يوې
 بلې شرمناكې پېښې د يو بل نه د تل لپاره شو كولې دي — زېبو ته
 چې خپل مشر ورور طاهر شاه ناڅاپي وژنه راياده شوه نو دا وخت
 د هغې په زړه يو ځل بيا د هاغه لوی غم ورغلي زخم خله وازه كړه
 — د هغه په وژلو كې خلكو د گل پانې او شفيقي لاس يادوه — او د
 موقعې د شواهدو ترمخه دا خبره په دواړو ثابته شوې هم وه — خو
 د ډېروس باوجود د دواړو درك نه وه لگېدلی — او بيا زېبو ته د
 گل پانې مټيزتوب د يو كسبگر سره د تنبېدو پېښه هم راياده
 شوه — وخت ډېر زخمو ته ټكور كړي وي — خو كله كله هم د وخت
 د لاسه ټكور شوي زخمو نه — ورغلي پرهرونه بيا تازه شي — دا
 حائل كه د زېبو وه نو د گرگرې هم وه — دواړو خپل غمونه ډېر
 وخت وژړل — سپوږمۍ په دې نوې اتفاق ډېره جېرانه وه بيا بيا
 يې كله د مور او كله د زېبو مخ ته كتل — او بيا ډېره موده پس
 گورگوره او زېبو دواړو يو بل ته د مودو او زمانو قيصې كولې —
 چې د گل پانې په ناولي قدم مونږ د شرمه چرته لرې كډه يوپه نو

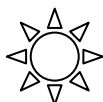
مور او پلار مې د تهمتونو ژوند نه شو کولی ځکه خو رانه دواړو پرله پسې سترگې پټې کړې — زمري ورور مې د غېرت او پښتو د لاسه په اور کې سوزېدو خو د هغه په پښو کې لویه زولنه زه وم — که زه نه وی نو هغه به د زمکې د تل نه گل پانېه او شفيعی راويستي وو او په گولو به يې ساړه کړي وو — دغه وخت زما لپاره يوه کورنۍ راوچته شوې وه چې زمري ورته ډېر په سادگۍ زما لاس ورکړو — ننګيال په رښتيا د ننګ او ناموس يوه نمونه وه — زما نه يې په خپله مينه هرڅه هېر کړل — د زمري پښه خلاصه شوه او په دواړو پسې ووتو — گرگرې په دمه دمه خپله د ژوند کيسه کوله — او زېبو د گرگرې د ژوند قيصې ته غوږ غوږ وه — سپوږمۍ د مشال د خوا نه نه خوزېده ولې چې گرگرې په ډېره مينه مشال او س خپل کور ته رادننه کړی وه — ډېر وخت يې د خپلې سينې سره جخت کړی وه — بيا بيا يې ښکلولو د دې وخت د خوشحالو او غمونو کيفيت څه ډېر عجيبه وه که يو خوا ډېرو مټينو يو بل په مودو او زمانو پس راپېدا کړي وو نو بل خوا دوه ميين زړونه هم اوس داسې بې واره بې واره درزېدل لکه د ژوند په دې ښکلې او هېرانو کې پېښه يو بل ته ډېر رانزدې شوې وي دومره نزدې چې روحونو او زړونو يې هم د يو بل سره د نزديکت قيصې شروع کړې وې — نن د دې ټولو مټينو په زړونو هرڅو که زاړه پرهرونه لکه د پرانستو شونډو بيا غوږېدلي وو خو د ژوند د مينې او د زړونو د قربت يو لازواله احساس پرې تودې پېهي هم لگولې — دا وختونه ډېر ښکلي وو — زېبو او گرگرې بيا د مينې جهان جوړ کړی وه د خپلو قيصو سره د خپلو يادونو سره يې د دې وخت د لمحو په فراخه مېدانونو — او د مينې کوڅو کې منډې وهلې — کله به يې د مشال او د سپوږمۍ د نومونو لولکۍ

رانیولې - - او کله به زېږو د اقبال د نامې په یو رنگین پتنګ پسې د کوټې بام ته ورختله - -!! د یادونو په دې جنګ کې به یې کله مایوسه او خفه خفه وړان کاری زمري لیدلو - او کله ظاهرشاه او ظاهرشاه - خو چې څنګه به د یاد ستنه د گل پانې د نوم حد ته راوړسېده - نو زېږو او ګورګوره به غلې شوې - یوه شېبه به دواړو سرونه ټیټ نیولي وو - خو بیا به د مشال او سپوږمۍ د پستو پستو لاسونو احساس د دواړو ټیټ سرونه په ډېر ویاړ راوچت کړل - د دواړو جوړه ډېره بنائسته لکه چې خدای د یوبل لپاره پیدا کړي وو - ګرګرې خپله پاتې کیسه په لنډو ټکو کې پایې ته کړه - زه په خپل کور کې ډېره اسوده وم - خو بیا خبر شوم چې زمري خپل ارمان سرته کړی وه - شفیقې او گل پانه یې خپل انجام ته رسولي وو - خو - د ګرګرې مری د اوښکونو نه ډکه شوه - په سترګو پرتو تورو چشمو یې د سترګو حال نه شو ښکاره کولی خو اواز یې ډک ډک کېدو - زمري هم ځان ویشتلې وه - او داسې لکه چې د یوې کورنۍ غمونو ته یو یواځې پاتې شوې د بلې غمونه ماته راپاتې شول - خو د ننګیال مینې زه د غم لاسو ته نه یم ورکړی - د ژوند په چمن کې مې پرله پسې څلور گلونه وغوړېدل خو شکر ټول د خپلو خپلو کورونو شوي دي - دا یو پاتې گل سپوږمۍ ده چې - - - د سبق او تعلیم ډېره مینه یې لرله نو د دې د ارمان د خاطرې مو د ښار په یو پوهنتون کې د لویو زده کړو لپاره ډېره کړې ده چې د مشال سره یو ځای سبق وائي - د ګرګرې کیسه پایې ته رسېدلې وه - د دواړو د ژوند قیصې د سپوږمۍ او د مشال بام ته رارسېدلې وې - وخت ډېر تېر شوی وه

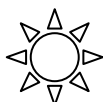
اقبال د ژوند د یوې ډېرې عجیبه پرېشانی سره مخ شوی
 وه یوې ویرې یې د ژوند او اعصابو نه لاسونه چاپېره کړي وو. د
 نصیبې ځواني او پېغلتوب اوس داسې په درنځکو وه چې اقبال
 یې په روځوډر نه پوهېدو. اوس به یې د نصیبې په ډېرو اشارو او
 نځرو سترگې پټې ساتلې — د هغې شوخیانو ته یې ډېر نه کتل —
 خو نصیبه ډېره بدله شوې وه — هغه اوس خپلې ځوانۍ د
 احساساتو او خواهشاتو یوې اوچتې بلۍ ته خېژولې وه — شپه
 ورځ به د هغې احساساتو لمبې کولې — د اقبال ځواني خو کله
 خپل ماښام ته رسېدلې وه — د هغه بدن اوس د نصیبې د
 احساساتو سیالي نه شوه کولې — هغه ته به خپل د ملنګۍ وخت
 او د نصیبې چغې نعرې او منډې رایادې شوې زړه به یې غوښتل
 چې یو ځل بیا هغه دور ته لاړ شي خو بیا به یې زړ د خپله ځانه
 ماتې وخوړه — زه که هر دور ته لاړ شم خو دا وخت او اقبال به
 راسره وي نصیبه به راسره وي —!! او بیا پرله پسې چې د نصیبې
 خواهشات به داسې راپارېدلي او لمبه لمبه پاتې شول — نو اقبال
 به د ځان سره ډېر ملائمه وه د نصیبې سره به د سترگو لگېدو نه
 پاتې وه — هغه به یې کله په یوه خبره غولوله او کله په بله — خو
 نصیبه نه غولېده د هغې مخ به د قهر نه ټک سور وه — اقبال که
 به ورستو ډېره نازوله خو هغه به ډېره نیمګړې وه — په قهر به یې

د اقبال نه ځان راخلاص کړو- د هغې په سترگو کې به خپلو د نیمگړو نیمه خوا ارمانونو یو جهان ډېر خفه خفه وه هغې ته خپله ځواني او پېغلتوب بې معنې ښکارېدل - یو ځل به ورته بیا خپل تېر وخت رایاد شو - خپله نازولې چېلۍ یې په غېږه کې نیولې وه - کږه وږه د مستۍ نه به یې د غرونو په سر لکه د هوسۍ منډې وهلې - یو خوا بل خوا به یې اولس خان لیدلو - د هغه د مخ پلوشو به یې سترگې برېښولې - د هغه په وړاندې روانې د بیزو رمه به یې ډېر خوښېده - او بیا چې به اولس خان پټ د هغې په خوبونو کې راتللو - د یوې شپې لیدلی خوب یې رایاد شو اولس خان د هغې د خواهشاتو ترڅنګ رارسېدلی وه، هغې هم د اولس خان سره د خپلې ځوانۍ او نږدیکت احساس شریک کړی وه - او چې سحر یې د خوبه سترگې پرانستې وې نو ډېره خوشحاله وه - د اولس خان نږدیکت یې ډېر وخت احساسولی وه -! خو اوس اقبال د هغې مخې ته یو بې معنې تصویر وه - گرځنده انځور -!! او بیا هغې یوه فېصله وکړه -!!!

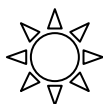
زېږو ډېره غلې غلې وه — ژوند هغه په يو داسې مقام ودرولې وه — چې يوخوا يې د مشال مينه وه — او بل خوا يې دشمن . . . !! خودا څنگه دشمن دی چې زما د ژوند او ماضي ډېرې حوالې ورسره تړلې دي . . . او بيا د ټولو نه لويه خبره . . . د هغې خپل ارمان د مشال د واده . . . !! د هغې مخې ته ډېر مشکلات راغلي وو — هغه د يو نه هم نه شوه تېرېدلی — ايا زه د خپل زوي د خوشحاليو قاتله جوړېدې شم —؟ ايا زه د خپل ورور د وينې سره بې ننگي کولې شم؟ ايا زه د خپل ارمان نه پښه اړولې شم؟؟ اف خدايه!! دا دې په کوم ازمېښت کې واچولم — هغه د ځان سره لکه د اور غرغنده کېدله — او کله به د خپلو احساساتو په بڅرو لکه د ايره خول پرېوته — لکه د اوبو به پرې توې شوه — گُرگُرې!! ته چرته وي؟ ستا د خور د لاسه زما بې گناه ورور وينې وينې تلی دی —!! زه به هاغه وينه څنگه بخښم؟؟ هغه به د کرکې نه ډکه شوه — د هغې زړه نه به مينې کله وکړه —!! د غېرت او ننگ جهان به يې راولړېدو — خو بيا به يې د مشال سترگې سترگو ته راننوتې — اف!! هغې به زر خپلې سترگې پټې کړې —!! مشال اوس د مور په احساساتو پوهېدو — هغه ته د خپلې مور

قربانی یادې وې - د هغې د سختو تاریخ یې هېر نه وه -! هغه
 هم یوه فېصله وکړه د خپل ارمان نه د پښې اړولو فېصله - هغه
 ډېر خوشحال وه - د ننگ غېرت او ناموس مخې ته د سپوږمۍ
 مینه هیڅ هم نه وه - هغه د خپلې مور ارمان په دې طریقه پوره
 کولی شو - د خپلې مور د خوشحالی لپاره یې د خپل ماما د
 وینې د بدل اخستو اراده وکړه -!! اوس هغه ډېر مطمئن وه -!!
 مورې!! ته ژاړه مه اوس زه یم -!! او ته گوره!! چې زه د خپل
 ماما د وینې بدل څنگه اخلم؟؟؟

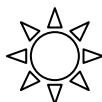
ننگيال د خپلې لور سپوږمۍ لپاره د مشال په شان زلمی
 غنیمت گڼلو. هغه ډېر خوشحال وه. خو د جینۍ پلار وه نو په
 داسې موقع به د هلك د كورنۍ د اړخه د پېل په طمع وه!!
 گورگوره خو د لور ارمان د اوس نه په گډا كړې وه. د كشرې لور
 ارمان ورته ډېر گران وه. بیا بیا به یې د خپلې همخولې زېبو
 ناخاپي راتگ او د مشال رشته خپله خوش بختي گڼله!! څنگه
 راته خدای خپل زاړه مټين راكړل مشال خويې د قدرت يو لوی
 انعام گڼلو. د سپوږمۍ خوشحاله او مسكۍ مسكۍ لیدو ورته د
 نوو خوشحالو يو نوی جهان را ویر كړی وه!! په سپوږمۍ یې
 ډېر سبق ویيلو خو دا ارمان یې هم ورسره ورسره لرلو چې سم
 دستي د خپل كور شي. اوس به سپوږمۍ د هغې خپل خورئې
 ته ځي. خپلې ترور كړه به ځي نو دا اطمینان او خوشحالي د
 گُرگُرې د سترگو نه لكه د شرابو څڅېدلې!! هغې د ننگيال سره
 ټوله شپه په دې خبرو تېره كړه!! خپل ارمانونه به ټول په
 سپوږمۍ ترسره كوم. او دا به د زېبو د خاطره وي ولې چې ډېرې
 سختې یې لیدلي دي!! د گُرگُرې په دې خبره ننگيال په خوب
 خوب کې گُرگُرې ته خبرې كولې!! بڼه.. بڼه..!! او هغه به په

خوب ورغلو — د گُرگُرې درې لونه واده وې --- او خلورمه یې د
 ټولو نه کشره سپوږمۍ وه چې په مور او پلار هم ډېره نیازبینه وه
 — په مشرانو خوښدو هم او خپلو درېواړو اوښو باندې هم لکه د
 خور گرانه وه —! څه هم که د گُرگُرې نارینه اولاد نه وه خو خپلو
 زومانو هغې ته دا کمۍ نه وه ورکړې او د مشال لپاره خویې دا
 فکر لرلی وه چې دا به زمونږ او د زېبو په شریکه زوی وي —!!
 گورگوره هم په دې احساساتو کې د خوب غېږې ته ورغلې وه —!!

په اقبال خو رڼا ورځ لکه توره تیاره شوه — د هغه ټولې
پېسې او د کور نور قیمتي سامان نصیبې تښتولی وه — نصیبه د
اقبال د کور نه تښتېدلې وه — د اقبال په لاس پښو کې دم نه وه —
هغه د شرمه چا ته هم دا نه شو وئیلی چې ښځه رانه متیزه تلې ده
— بس په پټه خله یې د هاغه ځایه پښې راسپکې کړې — هغه ته د
نصیبې غوښتنې رایادې شوې — هغه ته خپلې کمزورۍ مخې ته
هم ودرېدې — وخت هغه څنگه لوبولی وه — داسې لکه هغه چې
زېبو لوبولې وه — د هغې د مینې سپکاوی یې کړی وه —!! هغه ته
ډېره ژړا ورتله خو هغه ژړلی هم نه شول — زېبو ورته مخې مخې
ته کېده — مشال یې د سترگو نه نه اوږېدو — خو د خپلو کړو د
لاسه یې د هاغه کور مخه نه شوه کولې —!! اوس هغه هرڅه د لاسه
ورکړي وو —!! هغه د خپلو خواهشاتو نه وتلی وه —!! د خپلې
مردانګۍ د ولاړ اس نه سرد لاندې راگوزار شوی وه — د خپل
حرص او هوس د بامه پرېوتلی وه — اوس که د هغه د ژوند په لمن
کې څه وو نو پښېمانۍ وې — ستومانۍ وې —!! هغه روان وه —
خو دا ورته نه وه معلومه چې زه چرته ځم — یو بې لارې بې منزله
مسافر چې وخت او خپلو حرصونو، خپلو طمعو — او خواهشاتو
په یو پرله پسې زغل مجبوره کړی وه — هغه خپله سزا موندلې وه
— د زېبو او د مشال سره د زیاتي سزا د هغې اخلاص پورې د

خندا سزا — د خپل عمل او خپلو کړو سزا — هغه یوې اوچتې غونډۍ ته ختلی وه — بنکته یې تور تورې کندې لیدلې، لکه د تورو بلاگانو — هغه اراده وکړه — د دې ځایه دغه کندو ته ځان گوزار کړه!! هغه سترگې پټې کړې... په دې کندو کې تورې تورې اژدهاگانې یې وازه خله اوږې لیدې... لکه چې ده ته په طمع وي — نا... ځان په دې تورو بلاگانو نه خورم لاخو ژوند کول دي — یو ځل... زېبو ته تلل دي مشال لیدل دي — د هغوي نه بخښنه غوښتل دي — په دې خیال هغه ورستو شو — او بیا په سترو سترو قدمونو د غونډۍ د سر نه رابنکته شو — هغه ته دا هم نه وه معلومه چې دا کوم ځای دی؟ لکه هغه چې یو خوب لیدلو — یو سترې خوب — او بیا د لږ وخت لپاره هغه... په یو نوی اخلاص د خپل ژوند او زړه په وړمبي اخلاص هغه د لږې دمې لپاره په زمکه کښېناستو!! او بیا چې د تگ لپاره د زمکې نه راولاړ شو نو د یو لاروي نه یې د لارې او ځای ځایبکي تپوس وکړو — هغه د زېبو او مشال نه ډېر لرې وه خو د هغوي په لور یې خپل قدمونه اوچت کړل —

زېږو چې ناخاپي گورگوره د ننگيال سره په خپل کور کې وليدله نو يو ځل يې بيا په سترگو کې وينو چېې ووهلې — څنگه د غم سېلاب يې په کور راختملی وه چې طاهرشاه يې په سرو وينو کې لت پت راوړلی وه —!! که د گل پانې لاس او صلاح په کې نه وې نو شفيقي يو غريب سړی وه هغه چېرې هم دومره لوی ټوپ نه شو وهلی — زېږو دې خيالونو بيا ډېره زورله — ډېره يې ترخه کړې وه — خو گورگوره او د هغې د ژوند ملگری ننگيال ډېر ځيرک وو — هغوي د ډېرو ورځو نه دا خبره محسوسوله چې د زېږو ردعمل داسې کېدلی شي — په داسې صورتحال کې دا يوه قدرتي خبره وي — دشمن ته د انسان زړه دومره زر کله سپېندې شي دا خو ډېر وختونه اخلي —!! گرگړې اخر د زېږو نه د هغې د زړه خبره راوويستله —!! او زېږو يوه تېره چغه کړه — هو!! هم داسې ده —... ته زما دشمنه يې —... زما د ورور د سر قاتلان يې —... ما پرېږده —... د خدای لپاره زه به خپلو پرهرونو ته يواځې ژاړم — ته بيا مه راځه —...!! زېږو به نور هم څه وئيل — خو گرگړې او مشال دواړو ترېنه غېږې چاپېره کړې وې — گرگړې خو بيا بيا بنکلوله د زېږو نه ډېر گرگړې ژړل —!! گوره!! زېږو ته گرمه نه يې —... خو زما څه گناه وه — زه او ته خو دومره لويې هم نه وو — چې هرڅه شوي دي هر چا کړي دي د خپلو کړو سزا يې موندلې ده — مونږ به دا

هرڅه هېر کړو — د خپلو بچو د خاطره، د هغوي د خوشحالدو د
 خاطره —!! وختونه اوس ډېر بدل دي زېږو... ته د مشال سترگو ته
 وخت ودرولې يې او زه د سپوږمۍ خوشحالی ته — راځه چې دا
 هرڅه هېر کړو — دا وختونه ... خپل کړو — د تېرو وختونو د
 ماتم نه هيڅ هم نه جوړېږي زما خورې!! مونږ به بيا هاغسې وړې
 ماشومانې شو — منډې به وهو —!! اوس مو دا بچي مشران دي —
 دا مو مور وپلار دي — دا مو وختونه دي — دا مو سبا دی — او نن
 هم — تېر وختونه نور نه يادوو — د هاغه وختونو په سر به نن د
 نوي ژوند د خوشحالدو لاسونه يو بل ته ورکړو — ته بيا گوره چې
 وختونه څنگه خاندې...!! زېږو خپلې سترگې اوچې کړې — يوه
 شېبه يې د گرگرې سينې ته خپل سر نږدې کړو — خو بيا ډېر زړ
 مشال هغه د دواړو مټو نه ونيوه — د هغې په سترگو کې يې
 وکتل — او خپل سر يې د مور د مينې سينې ته ورجخت کړو —
 وختونو لکه چې هم د ډېرو خوشحالو سره يو بل ته غاړه وکړې
 وي — مشال ډېر خوشحاله وه — گرگرې بيا بيا ځانله رانږدې
 کولو — ننګيال د زېږو په سر د هغې لويه لويته سمه کړه — په سر
 يې ورته خپل دروند لاس کېښودو — خو اوس زېږو يو احساس يو
 غم بيا زورله — هغې بيا ژړل — ما درته ونه وئيل چې نوره مه ژاړه
 — گرگرې بيا هغه دلase کوله —!! او په دې کې کړپ شو —
 وختونو لکه چې بيا يو اوږد چورلک وخوړو — اقبال تيتهې
 سترگې سترې سترې راننوتې وه — د زېږو سترگې د جېرانتيا نه
 وازې پاتې شوې — ته؟؟ او اوس يو ځل بيا د زېږو د سترگو نه
 د اوښکو رودونه روان شوي وو — زېږو د اقبال د سينې سره خپل
 سر اېښی وه لکه چې خپل مخ او سترگې د دنيا نه پټوي —
 وختونو ښه ژړل — خپلوی بيا وموسېدې — ژوند بيا په گډا شو

— د راتلونکو خوشحالو لاره پرانستې شوه زېږو او گړگړې په
 مینه یو بل ته غاړه ورکړې وه لکه دوه تږې ارادې یو ځای — د
 ډېرې ورکې نه یو بل ته لاس د ډېرو وختونو پس راغلي وي — !!
 او چې زېږو د گړگړې نه د سپوږمۍ او د مشال د واده نېټه
 غوښتله نو اقبال په خندا شو — زېږو وطن د پښتنو دی د دې
 لپاره به ټول نن د گړگړې خور کره خپله ورځو — او د ټولو په هیږه
 خندا نوي وختونه په گډا کړل —

مننه او کوروداني

د افغانستان ملي تحريک د هېواد پال او فرهنگپال شخصيت
بناغلي (قطب الدين رویدار) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د
دې اثر چاپ ته يې اوږه ورکړه. ملي تحريک وياړي چې د علمي
اثارو د چاپ لړۍ يې پيل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له
ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هيله کوو چې په خپل
معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.
يو ځل بيا ددې اثر له ليکوالي او چاپوونکي څخه د زړه له تله
مننه کوو چې ددې اثر د ليکلو او چاپولو جوگه شول.

په فرهنگي مينه

د افغانستان ملي تحريک

د ليکوالې چاپ شوي اثار

شپون، شپول، شپېلۍ (شعر)
خو ته خبرې کوه (شعر)
دا هم هاغسې موسم دی (شعر)
افضل افضل شوق (تنقید)
له مانه مه بیلېږه (شعر)
نېمگړی کتاب (لنډې کیسې)
ملکه (ناول)
خپل اواز له تا نه اورم (شعر)
ته له ما څنگه یې جدا؟ (شعر)

د چاپ لاندې اثار

وختونه (ناول)
د اوښکو مارغان (لنډې کیسې)
په لاره څم ټوله ځنگېږم (یونلیک)

ناچاپه اثار

کله کله (شعر)
اوس بیا څمه (د کابل یونلیک)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library